

CHRIS BUSTER MORRIS

PAGODA MUSONULUI

NEMIRA

CHRIS BUSTER MORRIS

PAGODA MUSONULUI

Schimbau o Legiune cu alta. Diferența era că, dacă acceptau condițiile americanilor, nu făceau altceva decât să amâne scadența. Pe de altă parte, tipii tunşi scurt (de ce naiba îi chema pe toți Jim?) nu le făcuseră decât celor cinci din infirmerie propunerile...

Grupa locotenentului Mart Myers scosese doisprezece foşti legionari de la Son Phat. Doar cinci dintre ei fuseseră racolați. De ce?

Spuseseră „da” cu toții. O făcuseră, poate, şi din cauză că la vârsta lor nu mai ştiau să facă nimic altceva.

NEMIRA 1996

Uitaţi în junglă

— *Lo dit My!*

Strigătul îl făcu pe Martin să ridice privirea. Se târî câțiva iarzi până ce ajunse pe creastă, îşi strecură capul printre ramurile uscate ale unei tufe de *muong* şi se uită în jos, către platoul Son Phat.

— Ai naibii țânțari! se auzi din spate şoapta lui Frank. Ştii ceva, Mart?... Lăcusta mea a început să-l mănânce pe Bill al tău!

Martin făcu un semn de lehamite. Bill era greierele pe care pariase acum câteva minute. Frank pretinsese că o călugăriță roşie n-are ce alege dintr-un greiere, fie el cât de gras şi cu mandibula cât de reliefată, aşa cum avea Bill. Lui Martin nu-i plăceau pariurile, dar Frank era din ce în ce mai agasant, țânțarii din ce în ce mai agresivi, iar soarele lansa peste colina acoperită cu tufe pitice de *muong* valuri de fierbințeală uscată, mirosind a bălegar. Iar ei nu descoperiseră încă nimic şi trebuia să zacă acum una cu pământul. Nevăzuți, neauziți, iscodeau un teritoriu care, practic, nu era parte beligerantă.

Aşa că Martin pariase pe Bill, ca să-i facă hatârul lui Frank. Măcar să treacă timpul mai uşor până la căderea întunericului! Cum le spusese colonelul Bainbridge la plecare? Că Bulevardul Ho Şi Min e mai agitat decât Broadway într-o seară de premieră? Aşa le spusese înainte să-i lanseze în raid.

De ce oare nu venise şi el să vadă în direct cum arată jungla din *Tien Giang*? Frank punea mereu pariuri; după ce îl auzise pe bossul lor comentând situația de pe Mekong, era în stare să pună jos zece dolari că Bainbridge nu călcase în viața lui pe Broadway. Probabil că Bainbridge făcea confuzie între strada principală din Greensboro, Wyoming, oraşul lui natal, şi Broadway, asta era, fir-ar al dracului să fie!

Aşteptau de mai bine de o jumătate de zi pe dealurile de la sud de Son Phat, deasupra unei orezării dosite în junglă.

La baza din Quang Ngai, Bainbridge se tot ridicase pe călcâie în fața tablei pe care le desenase împrejurimile Son Phat-ului. Tipii pe care trebuia să-i scoată din rahat lucrau la un depozit de pe Bulevardul Ho Şi Min, pe malul râului Srepok, brațul central al deltei nordice a Mekongului. Ştiau cu toții că Bulevardul nu e altceva decât o rețea de poteci rătăcite pe sub coroanele grele ale junglei, o succesiune de trecători nemarcate şi de căi ştiute doar de ghizii Viet Cong.

O chestie îngustă de tot, asta era Bulevardul Ho Şi Min!

Cu toate astea, zeci de convoaie coborau din nord prin Laos şi Cambodgea. Chestia se simțea până la Saigon. Nucleele Viet Minh reorganizate de Le Duan înainte de 1960 loveau oraşul cu grenade ruseşti, detonau încărcături de explozibil chinezesc, se hrăneau cu conserve româneşti şi se adăposteau în corturi de proveniență est-germană – toată logistica primită prin Bulevardul Ho Şi Min le permitea să continue lupta de gherilă.

Numai că, în 16 martie, 1967, la ora 17.05 (Frank spunea: „la ora *o mie şapte sute cinci*") Bulevardul Ho Şi Min, depozitul de lângă Son Phat şi releul aferent pentru convoaiele din nord erau pustii. Trecuse o dimineață întreagă fără să se vadă nici o mişcare.

— *Lo dit My*! se auzi iarăşi vocea pițigăiată.

— Lăcusta l-a terminat pe Bill şi se linge pe bot la umbra unui fir de iarbă. Vreau cinci dolari, Mart.

Unde naiba sunt tipii ăştia? se întrebă Martin, chiorându-se pe deasupra orezăriei.

— Tu ai mai văzut vreun depozit de-al gălbejiților?

Martin ridică din umeri. Habar n-avea cum arăta un depozit din ăsta. Dacă s-ar fi luat după ce le povestise Bainbridge, la ora asta ar fi trebuit să audă motoarele ambalate şi comenzile controlorilor de trafic, să simtă mirosul gazelor de eşapament şi să vadă norii de praf ridicați de camioane şi electrocare.

Nu se auzea decât foşnetul frunzelor uscate şi vocea pițigăiată a unui vietcong pe care nu-l puteau zări. Un nor cenuşiu de țânțari întuneca luciul albăstrui al apei din orezărie. În rest, nici o mişcare. Locotenentul Myers s-a uitat

în spate, pe coama molcomă a dealului. Nu-l vedea decât pe Simms, ascuns sub un copac rătăcit. Restul plutonului se întindea de-a lungul unei linii imaginare care şerpuia printre tufele de *muong*, pe o distanţă de şaptezeci de iarzi. Aşteptau căderea serii. Adică ora 19.30, *o mie nouă sute treizeci*, după cum ar fi spus Frank.

— Îi văd, şopti deodată Mart. În spatele V-ului.

V-ul fusese unul dintre primele puncte de reper stabilite când atinseseră cota. Erau doi manghieri drepţi, amplasaţi la capătul din dreapta al orezăriei. Frank privi în direcţia indicată de Mart.

— Nu văd decât ţânţari. Cu grămada.

Chiar atunci, un tip mărunt îşi făcu apariţia la liziera junglei. Era îmbrăcat în cămaşă neagră şi purta pe cap o pălărie conică de pai. Părea să fie amuzat de ceva, pentru că se tot uita în urmă şi râdea. Apoi s-a oprit, şi-a desfăcut şliţul şi s-a uşurat cu faţa spre Mart şi Frank, urinând în aer, ca şi cum ar fi vrut să demonstreze ce jet puternic are.

— Pe cât punem pariu că-l castrez? Dintr-un singur foc…

Mart şi-a dat ochii peste cap. Îl cunoştea pe Frank încă din timpul liceului. Se pierduseră din vedere vreme de vreo doi ani, după ce Mart se dusese la Marină, iar Frank rămăsese în Bronx să pună pe picioare o afacere cu nişte portoricani.

Nici unul, nici altul, n-aveau de unde să ştie însă că o joacă din adolescenţă avea să transforme complet viaţa lui Frank. Pe la treisprezece ani, se luptase cu un amic comun de-al amândurora, un oarecare Nelson Crispin. Nelson căzuse peste Frank şi-i rupsese mâna, de au trebuit să dea fuga la spitalul comunitar şi să-l opereze.

Drept urmare, Frank s-a ales cu patru broşe Kirschner în radiusul drept. Au trecut anii şi Crispin se dusese şi el la Marină, ca şi Mart, numai că el se căsătorise cu o fată de pe Strada 43 şi când i-a venit ordinul de chemare în Vietnam, s-a gândit să facă o şmecherie cu Frank.

— Frank! Al dracu' să fiu dacă mă duc acolo! N-o las pe Sally aici, nici mort!

— Ce-mi spui mie?

— Păi, uite cum putem face! Schimbăm pozele de pe cărţile noastre de identitate şi te duci tu în locul meu la Fort Dixx, la recrutare… Acolo, ei or să vadă că ai tijele alea de oţel în braţ şi or să-ţi dea drumul acasă: „Inapt, băiete!” Asta or să-ţi spună! Iar tu o să vii cu hârtia pe care scrie Nelson Crispin, inapt pentru serviciul combatant, mi-o dai mie şi după aia tragem un chef, pricepi?

Frank Weatherford pricepuse. Făcuse exact după cum plănuise cu Nelson. Schimbaseră pozele. Se dusese la Fort Dixx, la biroul de recrutări. Le arătase antebraţul drept – numai un orb n-ar fi văzut cele patru broşe de oţel care îi perforau osul – şi se pregătise de plecare în timp ce comisia delibera asupra cazului său.

La un moment dat, unul dintre sergenţii care se învârteau pe acolo se apropiase de el şi-l luase pe după umeri:

— Băiete! Tu chiar nu înţelegi că ai o *treabă* acolo, la Saigon?

Tipul se uitase drept în ochii lui Frank, care, preţ de câteva secunde, se gândise să-i răspundă că el unul nu văzuse nici măcar un teren de instrucţie până în acel moment. Nu apucase să mai zică nimic, pentru că sergentul continuase:

— Tijele astea mititele din tine nu se văd nici ziua, nici noaptea… Crezi că o să fii o ţintă mai uşoară decât alţii dacă le ai în tine?

Frank făcuse semn că nu fusese un gest instinctiv, iar tipii de la birou parcă atât aşteptaseră: ştampilele pe care scria O.K. au început să curgă pe actele ce purtau numele lui Nelson Crispin, numai că Nelson Crispin aştepta cu whiskyul pus la rece la mare depărtare, Fort Dixx se afla la peste o sută de mile de Bronx, în timp ce Frank Weatherford parcurgea restul filierei de recrutare ca într-un vis urât din care nu se mai putea trezi.

După două zile, coborâse din avion la Saigon, fără o singură secundă de instrucţie. De acolo îl duseseră la Quang Ngai, iar norocul făcuse ca Frank să dea peste Mart Năsosul, care parcursese tot ciclul de instrucţie SEAL la Newark. Îi

spusese că, dacă tot ajunsese la Quang Ngai, mai bine să petreacă războiul împreună, că nu era nici o scofală să faci parte dintre „foci” şi să-i scrie un mesaj lui Crispin, să nu-l mai aştepte cu whiskyul la frigider.

De atunci, Frank pusese o grămadă de scrisori la poştă. Pe plicurile lor, în dreptul expeditorului, scria Nelson Crispin, dar înăuntru se afla o scrisoare semnată Frank Weatherford pe care Nelson, după ce o primea în Bronx, o punea la poştă pe unde apuca, astfel încât să ajungă la familia Weatherford, care de un an încoace îşi imagina că Frank bate Vestul Mijlociu cu nişte văcari, de la un rodeo la altul. Parcursese un ciclu de instrucție SEAL în aceeaşi grupă cu Mart Năsosul. Băieții se uitau cam cruciş la tipul nou-venit, cu grad de sergent, dar care încurca cele mai elementare comenzi, însă nici unul n-a făcut valuri, tipul era haios. Frank rămăsese la fel de zbanghiu ca pe vremea când obişnuiau să se ducă cu maşina după fete, sâmbătă seara în Bronx. În plus, mânca instrucție de rupea pământul. De frică să nu fie descoperit sau poate doar ca să atingă nivelul prezumtiv al sergentului Crispin, Frank era în stare mereu să alerge mai mult, să se cațere mai sus şi să facă flotări mai multe decât toți ceilalți, de parcă ar fi semnat un contract de autoexterminare, nu de intrare în SEAL.

Dar toate astea dăduseră bine. Sergentul Proctor, de pildă, se lăudase că făcuse una cu pământul o grămadă de şmecheri înscrişi voluntari la SEAL din cauza filmelor cu Richard Widmark sau cu Fredric March, dar pe Nelson Crispin nu reuşise să-l îndoaie deloc. Pur şi simplu zâmbea prosteşte şi continua să facă bancuri proaste când Proctor îi urla în ureche: „Am să te sparg! Eşti un căcat şi ai să te cari de aici la căldurică, unde ți-e locul, prăpăditule! Locul tău nu e la SEAL! Renunță!”

Frank nu renunțase. Ba, odată, după o zi de instrucție care îi lăsase pe toți lați în pat, dăduse o fugă în timpul nopții până la gara din Quang, furase tabela cu mersul trenurilor şi o adusese în unitate, punând-o la vedere lângă intrarea în comandament.

Dimineață, Proctor făcuse spume la gură: „Cine mama

naibii a adus rahatul ăsta la *mine* în unitate?”

Frank făcuse un pas în față și-i răspunsese, zâmbind strâmb: „Eu!”

Proctor fusese la un pas de sufocare. Printre înjurături, a apucat să dea glas nedumeririi sale, ceea ce, pentru Frank, constituise dovada că, totuși, și sergentul Proctor are șanse să fie admis în rândul ființelor cugetătoare.

„De ce dracu' ai adus panoul ăsta aici, sergent Crispin?”

Regula era că sergentul instructor putea răcni în voie în botul oricui se afla momentan în subordinea sa, chiar și ofițer, așa că Frank răspunsese fără multe ocolișuri:

„Păi, în curând se termină ciclul și m-am gândit că băieții n-or să aibă chef să piardă timpul să vadă ce trenuri au de luat către Saigon...”

„Te duci și pui panoul *ăsta* de unde l-ai luat, sergent Crispin! Te duci și pui panoul ăsta la loc până nu se prind ăia de la conducerea gării că minunea asta se află în unitatea *mea*!...”

La finele ciclului de instrucție, fusese notat cu 82 de procente, o notare bună, iar în dreptul său, la caracteristici individuale, Proctor scrisese, textual, că „sergentul Crispin este mai încăpățânat decât un catâr, dar se comportă astfel încât îți dă impresia că nu se ia în serios. Dificil de condus”.

Din câte avea să afle Frank, majoritatea celor intrați la SEAL aveau trecută chestia asta în fișa lor personală.

— Pe zece dolari în certificate de plată, Mart... Pe zece dolari că-i zbor ouăle dintr-un singur foc.

Vietcongul se încheia la șliț. În spatele lui se văzu o mișcare. Un blond înalt se sprijinise de unul dintre manghieri și tușea de mama focului, chestie care părea să-l amuze din ce în ce mai tare pe vietnamez. S-a întors, i-a dat un brânci albului care s-a prăvălit în mlaștina de la marginea orezăriei și s-a apucat să-l ia la șuturi:

— *Chung ta ra di! Do cho de!*

— Vezi? se strâmbă Frank. Dacă-i propteam un singur glonț în coaie... crezi că mai făcea figurile astea?

— Dacă-i propteai o boabă în coaie, prafu' se alegea de

treaba noastră. Iar pe tipul de colo l-ar fi trimis să se plimbe cu mațele târâş prin junglă.

Mart se întoarse către Simms şi-şi lipi pumnul de urechea dreaptă. Simms dispăru în spatele unui copac uscat. Peste câteva secunde, la baza din Quang Ngai, şmecherul ăla de Bainbridge o să audă patru *clicuri*: clic-clic-clic, pauză, clic. Era semnul că aveau contact vizual, dar că nu localizaseră releul şi depozitul de pe platoul Son Phat.

— Dacă tot te simți în stare să le laşi plumbi în boaşe, n-ai vrea să tragi o tură după ei? Poate vezi încotro o iau…

Frank se uită la ceas. În două ore o să se lase întunericul. Numai că, în jungla din delta Mekongului, noaptea era mai întunecoasă decât retinele unui orb ce reflectau un bec stins. Simms, de pildă, povestise odată că îl surprinsese noaptea în timp ce acoperea inserția unui grup de agenți în junglă, la vest de Dong Hoi. Fusese o beznă în asemenea hal, încât nu fusese în stare să vadă nici măcar flacăra brichetei, aşa că toată noaptea aşteptase elicopterele fără să-şi poată aprinde o țigară.

Nu-l crezuse nimeni. Simms nu putea să stea nici o oră fără să fumeze, darămite o noapte întreagă.

Simms le făcu semn din spatele copacului. Transmisese *clicurile* şi acum îşi aprindea o țigară. Se învârtea mereu să facă rost de *Luckies* originale, „ameliorate”, deşi erau o raritate. Mart a tras aer adânc pe nas. Habar n-avea cum de reuşea Simms să fumeze fără ca cei din jur să simtă aroma tutunului sau să-i vadă vălătucii de fum. Chestia era oricum prohibită în timpul misiunii, vietcongii erau la fel de ahtiați după țigări „ameliorate” ca şi băieții şi erau capabili să-ți găsească pe ploaie un cercetaş camuflat într-o mlaştină chiar dacă ar fi fumat hârtie igienică.

Simms era însă un expert în fumat. Zicea că îi place aşa de mult să fumeze, încât absoarbe tot fumul şi că, dacă are el chef, nu lasă nici o moleculă de fum să-i iasă din plămâni. Dar nici atunci nu-l crezuse nimeni. Cum naiba să crezi un negru din Georgia care vorbea cu accent franțuzesc şi care spunea că nu mai văzuse vreodată un Chevrolet Corvette până să se îmbarce în L.A. pe vaporul care îl adusese la Da

Nang?

— Te duci? întrebă Mart.

Frank se foi nervos şi puse binoclul la ochi. Dacă se târa de-a lungul tufişurilor de pe culme putea să ajungă la marginea pădurii în mai puțin de zece minute. Apoi, trebuia s-o ia pe lângă orezărie şi să se afunde adânc în junglă, spre nord. Dimineață, când descoperiseră platoul, stabiliseră că Bulevardul Ho Şi Min trebuia s-o ia cumva spre nord-vest, prin jungla ce însoțea cursul râului Srepok... În spatele lor, spre sud, terenul era descoperit, iar convoaiele vietcongilor n-ar fi avut cum să-şi parcurgă *Truong Chinh*-ul ieşite de sub frunzişul protector al pădurii.

— Ştii bine că la noapte n-o să mai vedem nimic.

— Ştiu bine că nici acum nu se vede nimic. Bainbridge vorbea de cel puțin patruzeci de vietcongi. De zece prizonieri albi. Şi de o bucătărie. O bucătărie miroase, nu?

— Poate că fac şi ei ca Simms. Or fi înfometați în asemenea hal că înghit şi fumul de deasupra marmitelor. Sau poate că mănâncă hrană rece. Rațiile noastre... cine ştie...

Vocea pițigăiată a vietnamezului se auzi iarăşi, de undeva din junglă. Părea să se îndrepte spre nord-vest.

— Poate că-i mănâncă pe francezii pe care trebuie să-i scoatem noi din rahat.

— N-au cum. În primul rând că, de doisprezece ani de când i-au pus la păstrare, i-ar fi terminat de mult. În al doilea rând, nu e vorba doar de francezi. În Legiunea Străină au intrat o grămadă de tipi. Americani, inclusiv.

— Mda. După cum vocaliza idiotul ăla de vietcong, poate că albul pe care l-am văzut era chiar american.

Mart îl opri cu un semn al mâinii. Frank se pricepea de minune să se asculte vorbind ore în şir.

— Porneşti?

— O secundă! îl făcu atent Frank. Nu auzi?

Mart se şterse pe cap cu o batistă kaki şi îşi încordă gâtul. Nu auzea decât bâzâitul tot mai insistent al țânțarilor.

— Eu cred că tipii ăştia au doar viață de noapte. Eu cred că acum dorm cu toții grămadă.

— Fii atent! Frank întinse mâna undeva în dreapta lor. Nu auzi nimic?

O bubuitură surdă zgâlţâi oglinda orezăriei, fără ecou, ca şi cum cineva ar fi rupt o creangă uscată chiar în urechile lor.

— Un Makarov! a suflat Mart.

Din junglă se ridică un urlet prelung, urmat de o hărmălaie brusc întreruptă de o altă bubuitură.

— Acum or să schelălăie vietcongii… remarcă Frank şi o luă târâş către junglă, fără să mai comenteze nimic. Se auzi un plesnet sec şi un obiect ateriză lângă el. Frank îl căută din priviri pe Simms, dar negrul se făcuse una cu pământul lângă copac. Mart s-a întins şi a luat pachetul de ţigări pierdut printre firele tăioase de iarbă înaltă chiar când vietnamezii au început să latre ordine scurte.

Nu era nevoie să-l deschidă ca să-şi dea seama că e plin cu nisip. Negrii ăştia din Georgia aveau tot soiul de superstiţii idioate, pe care se pricepeau să le transmită mai departe.

Frank luă pachetul plin cu nisip cules de pe plaja de la Quang, îl vârî în buzunarul de la piept şi dispăru în tufişuri.

Frank s-a întors la *apus plus treizeci*, fix. I s-a părut că Mart, slab, cu nasul ca o cârmă, nu se clintise absolut deloc dintre tufişurile de *muong*. Parcă l-ar fi sculptat cineva, uitându-l pe creasta dealului ce domina orezăria.

— Sunt doar la o aruncătură de băţ, pe versantul abrupt al unei coline pietroase. Patru nişe adânci de un stat de om scobite în stâncă. La câteva zeci de iarzi spre nord de releu, e un pod de liane pe jumătate putrezite. Oamenii pe care îi căutăm tocmai repară mizeria aia. Mda… Vietcongii erau tare nervoşi. Probabil că aşteaptă vreun transport, pentru că nu dădeau semne că vor întrerupe lucrul.

— Perfect. O să ne fie mai uşor să-i săltăm de acolo…

— Crezi? Ca să-i săltăm de acolo, trebuie să trecem şi la ducere şi la întoarcere prin faţa depozitului.

— E obligatoriu? se strâmbă Mart.

— Ar mai fi o soluţie. După ce punem mâna pe ei, ne

lăsăm la vale prin albia torentului care trece pe lângă orezărie. Asta înseamnă, întinse Frank mâna undeva la stânga V-ului de manghieri, să ieşim din junglă exact acolo.

Mart a dat din cap. Totul era ca elicopterele de la Quy Chau să ajungă la secunda potrivită exact deasupra acului din carul cu fân. Plutonul n-ar fi fost în stare să se strecoare suficient de repede prin orezărie şi, în plus, erau obligați să aprindă balizele de recunoaştere. Ar fi constituit o țintă sigură pentru vietcongii care îi urmăreau.

— Am putea s-o luăm de-a lungul lizierei şi să aprindem balizele doar când auzim motoarele, zise Frank cu un vag aer interogativ.

— Am putea să ne lăsăm pe mâna lui Simms. Să-i dirijeze prin radio şi să nu deschidem lumina decât în ultimul moment.

— Mda. Cu condiția să căpătăm suficient avans şi să nu fim obligați să tragem.

Mart rămase pe gânduri. Se scotoci prin buzunar şi scoase un Donald Duck de cauciuc pe care îl apăsă de câteva ori la rând, imitând ritmul bateriei cu care Grateful Dead începeau Peace Sinners în concert. Fabricanții jucăriei, Larabee Toys Inc., din Tucson, Arizona, habar n-aveau că măcăitul produsului lor era leit orăcăitul broaştei râioase galbene din delta Mekongului.

S-a auzit fâşâitul discret al uniformelor. Nouă siluete care abia se ghiceau printre tufele de *muong*. Se simțea mirosul de sudoare amestecat cu cel de cauciuc încins, banda izolatoare neagră cu care fixaseră curelele carabinelor. În junglă, nimic nu era mai rău decât să te agăți din nebăgare de seamă de vreo creangă sau să-ți clicăie inelele de metal pe patul armei. Mart se şi întrebase odată în gura mare, la Quang Ngai, de ce dracu' şmecherii ăia, cu care încheia Pentagonul contracte pentru arme, nu detaşau o mână de proiectanți în junglă, să vadă şi ei cum puştile te puteau da de gol pe timp de noapte.

La fel făcuseră şi cu lunetele cu infraroşu. Nu te ajutau cine ştie ce. Privind prin ele, aveai senzația că vezi un film alb-negru pe o peliculă pe care cineva tocmai o scosese dintr-o baie cu vopsea verde. Necazul era că şi vietcongii vedeau

urma ocularului pe fața ta, în aceleaşi tonuri verzui.

Renunțaseră cu totul la lunete. Oricum, regulamentele nu prevedeau să te prezinți la raport cu luneta fixată pe armă.

— Simms? şopti Mart.

— *Aye, sir!* pufni negrul în râs.

— Anunță-i pe deştepții de la bază că am localizat ținta.

— *Aye, sir!*

— Frank! Cum stau cu posturile de pază?

— Tipii se simt ca la ei acasă. De aici până la depozit n-am văzut decât trei amețiți, care se învârt încoace şi încolo cu armele atârnate pe umăr. O să trecem de ei făcând un scurt ocol prin pădure, aşa cum am făcut şi eu. Podul e păzit, în schimb, la ambele capete. Câte doi inşi.

— Oamenii noştri cum ți s-au părut?

Frank nu răspunse imediat. Simms lansa codul de clicuri pe ultima frecvență selecționată. Mda. Bainbridge, la Quang Ngai, transmisioniştii de la aeroportul Paravat, din Thailanda, aflaseră cu toții că grupul Cardinalilor localizase ținta de pe platoul Son Phat. Un depozit de releu de pe Bulevardul Ho Şi Min. Primul de acest fel pe care îl vedea vreun soldat american altfel decât din fotografii aeriene.

— Te-am întrebat cum ți s-au părut oamenii noştri, Frank!

— Ştii care e părerea mea. Ți-am spus încă de la Quang…

— I-ai spus-o şi lui Bainbridge şi din cauza asta m-am ales cu câteva nopți albe. Boşii de la Saigon cred în oamenii ăştia…

— Cred că boşii de la Saigon stau de vorbă chiar acum despre oamenii ăştia la *Petit Bateau*. Probabil că beau Martini on the rocks. Probabil că se gândesc în ce stil să redacteze raportul către Pentagon…

— Frank!

— O.K! Am numărat vreo opt inşi. Sunt bătrâni şi slabi. Cred că au malarie cu toții. Palizi ca hârtia, pricepi? Merg de colo-colo de parcă ar fi Godzilla, pricepi? În definitiv, zac în jungla asta de doişpe ani încheiați. Părerea mea e că tipul căruia i-a dat prin cap să organizeze operațiunea asta a citit

prea multe benzi desenate, pricepi?

— I-ai auzit?… Vreau să spun, i-ai auzit în ce limbă vorbeau?

— Ai să râzi… Vorbeau în vietnameză. În dialect de sud. Cel puțin, aşa strigau unii la alții. De fapt, *bo doii* nu-i scăpau din ochi.

— Eşti sigur că sunt tipii pe care-i căutăm noi? întrebă Simms.

— Dacă nu cumva trebuie să scoatem din foc nişte vietnamezi pe care să-i ducem la Quang, ăştia sunt. Nu cred să mai existe vreun alb în afara lor şi a noastră pe o rază de 30-40 de mile.

— Dacă sunt la fel de albi ca mine…

— Lasă gargara, Simms! îl întrerupse Mart, în timp ce-şi scotea vacsul din rucsac. Îşi acoperi fața cu unsoarea negricioasă şi continuă: Frank o să fie *point man*. Ne strecurăm fără zgomot până în dreptul podului. Prizonierii sunt grupați sau nu?

— Lucrează la capătul podului dinspre depozit. Practic, sunt împărțiți în două grupuri. Părerea mea e că nu-i putem sălta pe toți. Cei de pe pod sunt sacrificați, ți-o spun de acum, Mart. Am făcut tot drumul ăsta până aici ca să culegem o mână de rahitici bătrâni, asta am făcut.

— În regulă. Sunt o mână de rahitici bătrâni. Frank zice că podul se află pe o pantă foarte înclinată. O să ne plasăm deasupra podului. Harris, Lennox şi Hadley or să deschidă foc de acoperire. Frank s-a lăudat că poate să castreze un *bo doi* dintr-un singur foc. O să trebuiască să-i castreze pe cei doi inşi de la celălalt capăt al podului. Între timp, noi coborâm cu maximum de viteză şi-i săltăm pe indivizi. Frank spune că ne dăm drumul de-a lungul făgaşului râului până ajungem în orezărie. Ce distanță să fie între pod şi liziera pădurii, Frank?

— Cam o sută, o sută cincizeci de iarzi. Nu mai mult. Copaci, liane şi stânci. Cred că o să mai pierdem vreo doi-trei bătrânei din ăia pe drum, dacă nu chiar pe toți. O să fie îngrozitor la coborâre cu ei în spate. Chiar dacă dispărem în frunziş, tipii ăştia or să ne dea de gol din cauza tărăboiului

pe care or să-l facă oasele lor în timp ce aleargă…

— Hei! Se văd lumini…, remarcă Harris.

Soldații se târâră până pe culmea dealului. Dincolo de orezărie se vedeau câteva raze chioare care abia străBateau frunzişul greoi. Mart se încruntă. Albia torentului părea să dispară sub un pâlc de tufe. De-o parte şi de alta a tufelor, mărginind orezăria, o mlaştină presărată cu smocuri de iarbă scurtă şi crengi răsucite.

— O jumătate de oră…, a şoptit el. În cel mult o jumătate de oră ajungem pe malul orezăriei. Aparatele de la Paravat fac douăzeci de minute până aici. Mda. Simms, anunță-i chiar acum. Le spui că semnalizăm în ultimul moment.

— O.K! spuse Simms şi începu să butoneze pe scala de frecvențe a aparatului, punându-şi căştile pe urechi.

— Point man! a şoptit Frank şi, fără să mai aştepte, a luat-o târâş printre tufele de *muong*.

Regulamentul spunea cât se poate de clar că, la începutul fiecărei acțiuni, militarul era *obligat* să-şi pună casca pe cap. Mart şi Frank renunțaseră însă de mult la cască. Era grea, iar noaptea riscai să loveşti din nebăgare de seamă o creangă prea joasă, astfel încât zgomotul te-ar fi trădat.

Imediat în spatele lui Frank, urma Harris, care transporta un M60 împreună cu câteva benzi petrecute în jurul pieptului, asemenea bandiților mexicani de la frontiera cu Texas şi California. M60 este o armă extrem de precisă, care a scos o grămadă de militari din rahat, cu condiția ca cel care o mânuieşte să fie suficient de puternic încât să fie în stare să se joace cu ea. Mitraliera ajungea la un ritm de tragere de nouă sute de gloanțe pe minut, iar în câmp deschis făcea prăpăd. Multe plutoane renunțaseră la ea din cauza greutății şi a maniabilității reduse pe spații mici.

Harris era însă un uriaş din Tennessee, unul dintre puținii care lăsase baltă şcoală şi tot ca să se înscrie voluntar pentru Vietnam. Gurile rele de la Quang dădeau ca sigur că Harris fugise de acasă ca să nu plătească cine ştie ce oale sparte, dar pe Mart, de exemplu, zvonurile de acest fel nu-l atingeau. Îl urmărise pe uriaş la şedințele de tragere: alături

de Lennox, părea genul de om conceput special să țină în mâini un M60. Pe lângă dimensiunile sale impresionante, Harris petrecea în fiecare zi câteva ore încercând să vadă în ce fel putea face ca mitraliera să fie mai uşoară.

Primul dispozitiv la care renunțase era trepiedul de fixare; el unul n-avea să-l folosească niciodată în junglă, unde abia dacă aveai timp să vezi inamicul preț de o fracțiune de secundă înainte de a fi obligat să tragi. Afetul cântărea aproape o livră, ceea ce, la marşurile lungi, însemna al naibii de mult.

Apoi renunțase la benzile metalice pentru cartuşe, înlocuindu-le cu benzi din pânză, mult mai greu de încărcat, dar net mai uşoare. Nenorocirea era că benzile din pânză nu se puteau încărca decât cu tuburile cartuşelor cu care fuseseră livrate, astfel încât militarii din marile unități umblau după fiecare luptă aplecați prin savană, în căutarea tuburilor care îi salvaseră de nenumărate ori în cursul acțiunii.

O făcuseră şi oamenii lui Mart când avuseseră prilejul.

În urma lui Harris era Simms, care ducea în cârcă aparatul de cmisie-rccepție. A recepționat cele şase clicuri, grupate ritmat, câte două, pe toate frecvențele. Dintre toate, îi interesa cel mai mult frecvența atribuită comunicării cu aerodromul de la Paravat. Bainbridge şi *kriegspiel*-urile sale nu contau. Conta în schimb al dracului de mult să fie siguri că elicopterele şi avioanele bazate în Thailanda erau pe stand by, pregătite să-i culeagă.

Mart încheia grupa. După câteva minute, intraseră în junglă şi începuseră să meargă aplecați, dibuind drumul. Brusc, Frank s-a oprit.

— Fir! îi şopti el lui Harris. Ocolim spre dreapta.

S-au strecurat printre lianele şi ferigile înalte, au ajuns în dreptul unor pietroaie rotunde şi s-au oprit din nou. Dinspre depozit se auzeau zgomotele unor baroase izbind tăblii din lemn şi murmurul cristalin al unor voci. Grupa s-a strâns în jurul lui Frank.

— Vom face un scurt ocol. Probabil că au pus firul ăsta după ce am trecut eu, le spuse el, arătându-le sârma neagră,

pierdută printre liane şi vrejuri de fasole sălbatică.

— Crezi că s-au prins de ceva? se interesă Mart.

— Cred că trebuie să primească un convoi important şi şi-au luat măsuri suplimentare de siguranță. De asta îi dau zor şi cu podul.

— Mai e mult până la posturile de pază?

În loc de răspuns, Frank a întins mâna. Prin frunzişul des, la mai puțin de cincizeci de iarzi, se vedea o siluetă măruntă, sprijinită de un trunchi de copac. Vietcongii se simțeau în siguranță: individul se chinuia, fără prea multă tragere de inimă, să palmeze o țigară.

— Al doilea tip e ascuns undeva mai în desiş. Dar noi vom trece pe deasupra lor, spuse Frank cățărându-se pe bolovanii netezi, urmat imediat de Harris, care îşi ținea în spate M60-ul de parcă ar fi cărat un rucsac cu boarfe subțiri. Au ajuns pe un drum de bârnă, şerpuind printre copaci tineri şi nenumărate torente. Puteau să-l vadă foarte bine pe vietcongul care fuma: făcea semne celuilalt militar din post şi îşi înăbuşea râsul.

La un moment dat, Frank a părăsit drumul de bârnă şi s-a cățărat pe o potecă croită de animale sălbatice. S-au luat după el, Simms chinuindu-se cel mai mult să meargă aplecat sub greutatea aparatului de emisie-recepție. N-a fost nevoie de nici un gest sau semnal ca să se oprească cu toții: cel de-al doilea *bo doi* strigase scurt şi-şi apucase AK-ul cu amândouă mâinile, ca şi cum s-ar fi pregătit să tragă.

Lennox a reacționat primul, scoțând *kriss*-ul malaiezian. Se aflau la doar zece iarzi de tip şi, de la distanța asta, nu greşise niciodată.

— Filați-l pe al doilea! suflă Mart, dar chiar atunci, un al treilea vietcong a răsărit lângă santinelă, venind dinspre depozit, şi cei doi se angajară într-o discuție cu voce tare, de parcă ar fi dus războiul de unii singuri.

Lennox îşi strecură *kriss*-ul înapoi în teaca fixată oblic sub ceafă, iar Frank porni din nou.

După câteva minute, ajunseseră pe stâncile ce surplombau depozitul. Depozitul consta de fapt, aşa cum spusese Frank, din patru nişe scobite în piatră pe două

niveluri. În fața lor se afla un platou lat de zece iarzi, de pământ roşu bătătorit, dincolo de care reîncepea jungla. Un comisar *Lao Dong* stătea în mijlocul platoului, cu picioarele răşchirate, privind într-una dintre nişe. Strigă deodată ceva şi o tânără îmbrăcată în tradiționala uniformă neagră se apropie de el.

Simms se linse pe buze, iar Mart se stăpâni să nu zâmbească. Mirosea din ce în ce mai tare a *Nuoc Mam* şi a ceai. Zgomotele şantierului erau tot mai clare. La un moment dat, dinspre pod se auzi o exclamație în franceză:

— Merde! M'en fous, moi!…

Răcnetele vietcongilor urmară, instantaneu. Mart se întrebase mereu de unde naiba exista atâta rezervă de isterie programată la indochinezii ăştia.

— În două-trei minute ajungem, semnală din față Frank.

Erau obligați să treacă printr-un defileu minuscul, săpat între două masive bolovănoase, la adăpost de orice fel de privire indiscretă. Zgomotele şantierului şi ale depozitului au părut că se estompează preț de câteva secunde, apoi s-au auzit iar, în momentul în care au ieşit dintre blocurile de stâncă, pe un versant extrem de abrupt, acoperit cu ferigi. Undeva, la câțiva iarzi sub ei, curgea torentul de munte, zgomotos. Pământul era afânat, iar militarii au simțit cum bocancii li se împotmolesc.

Au luat-o paralel cu torentul şi n-au coborât mai mult de zece paşi, oprindu-se pe o limbă de pământ circulară, înconjurată de frunze uriaşe, verzi. Sub ei, podul de bambus, penduland deasupra albiei râului. Pe celălalt versant poteca se pierdea printre trunchiurile groase de manghieri. În apropierea lor, drumul ce unea podul de depozit era din acelaşi pământ roşu, iar undeva în stânga se vedea o grămadă de lemne.

Legionarii erau exact aşa cum îi descrisese Frank. Cu greu îi puteai deosebi de *bo doi*: aduşi de spate, slabi, abia reuşeau să se târască de colo până colo cu bulumacii în spinare. Trei dintre ei se aflau pe undeva pe la mijlocul podului, fixând stinghii de lemn în cablurile de oțel cu care înlocuiau lianele putrezite. Toată scena era luminată de două

faruri alimentate de un generator electric şi de un foc aprins undeva la marginea drumului.

— Mda, se strâmbă Mart şi le făcu semn să se strângă în jurul lui. Harris! O să te postezi cu mitraliera deasupra drumului de acces dinspre depozit. Frank! Te ocupi de santinelele de pe celălalt mal. Noi o să coborâm încetişor până în buza drumului, ne stabilim fiecare câte un cong şi un legionar şi, la semnalul meu, ţâşnim… Doborâm câţi putem din prima salvă, îi săltăm pe amărâţii ăştia, trecem podul şi de-abia după aia o luăm în jos, spre orezărie. Aţi înţeles?

Au dat cu toţii din cap. Mart l-a căutat din priviri pe Hadley.

— Ştii ce vreau de la tine, nu?

Hadley a evaluat podul din priviri.

— Patru livre de plastic, spuse el plictisit. Se strâmba la fel ca atunci când era servit la pocher: cu un aer scârbit, de parcă nu-şi dădea seama cum se făcea că lucrurile îi ieşeau mereu cum trebuie. Cu patru livre de plastic, podul ăsta se face fâşii.

— Bun. Le pui pe celălalt capăt al podului şi le detonăm după ce ne strângem cu toţii. Se întoarse şi îl privi pe negru în albul ochilor: Simms, vreau ca tipii de la Paravat, repet, doar tipii de la Paravat, să ajungă cu zbârnâitorile lor în buza orezăriei peste fix treizeci de minute. Dă-i drumul!

— Păi, au pornit deja… Nu mi-ai spus să?…

— Să se oprească în drum, să facă ocol, nu-i treaba mea! Totul e să nu ne trezim cu ei aici mai devreme de o juma’ de oră!

— O.K!

Simms îşi puse căştile pe urechi şi lansă primele semnale. Frank se uită la ceas. *Apus plus 25*. Adică, 8.25. La 8.55 vor fi în elicoptere sau nu vor mai fi deloc.

— Harris şi Lennox, reluă Mart, voi o să închideţi coloana. Nu mă interesează cum, dar vreau să plantaţi nişte mine Claymore pe marginea drumului… O să fiţi primii care o să vă bucuraţi de ele când trecem podul…

— Paravat confirmă mesajul, şopti Simms. Într-o juma’

de oră or să fie aici. Băieții or să facă un ocol… Întrebau dacă sunt ceva puncte de reper…

— Într-o juma' de oră or să aibă la puncte de reper de n-or să ştie ce să facă cu ele. Se uită din nou la ceas, îi făcu cu ochiul lui Frank şi spuse: Intrăm!

Harris şi Lennox o luară primii către stânga, dispărând în desiş ca nişte umbre. Mart aşteptă câteva secunde apoi îşi apăsă degetele în obraji, lăsând două urme albe în vacsul cu care se acoperise pe față, îşi mai trasă o linie de-a lungul nasului coroiat şi începu şi el să coboare. Frank îşi făcu cruce cu limba şi se luă după el.

Doar o tufă de *muong* îl despărțea pe Mart de cel mai apropiat *bo doi*. Tipul era crăcănat şi, consfințind regula, răcnea spart, grăbindu-i pe legionarii care cărau stinghiile şi cablurile de oțel. Frank bătu cu degetul în cadranul ceasului, iar Mart îi căută, reflex, din priviri pe Harris şi Lennox.

N-aveau cum să se vadă. În schimb, se vor auzi, cât de curând. A aşteptat ca doi dintre legionari să-şi descarce greutățile la capătul podului. Acum, majoritatea celor pe care trebuia să-i pescuiască erau aglomerați lângă intrarea pe pod.

— Acum! strigă Mart şi sări înainte doborându-l cu patul armei pe *bo doi*-ul cel mai apropiat.

Bubuiturile carabinelor s-au auzit imediat ca un tunet prelungit, stârnind ecouri deasupra orezăriei, urmate imediat de un fâlfâit ce cuprindea întreaga junglă; păsările stârnite de focul armelor îşi luau zborul într-un concert cacofonic de strigăte ascuțite.

Mart țâşni primul pe drumul îngust. Unul dintre vietcongi se răsucise nefiresc, urmărindu-l cu ochii măriți, nefiind în stare să reacționeze. Frank trăgea de undeva din spatele lui, culcând cu o rafală pe maistrul de la capătul podului. Legionarii încremeniseră şi ei, care pe unde îl surprinsese atacul neaşteptat.

— Nu stați ca idioții! Treceți podul!

Vietcongii de cealaltă parte îşi revenină primii şi se trântiră la pământ. O rafală plesni în capul unuia dintre

legionarii de pe pod care basculă peste balustrada de liane ca izbit de un pumn uriaş. Atunci se auzi în sfârşit şi carabina lui Lennox. Proiectilele lui stârneau gheizere de praf pe celălalt mal. Rafale scurte. Un strigăt ascuțit. O nouă rafală a vietcongilor, iar un al doilea legionar de pe pod se prelinse de-a lungul balustradei, icnind:

— Jose, Maria y Jesus!

— Ce dracu' face Lennox? răcni Frank chiar când plesnetul sec al unui AK se auzi pe drumul dinspre depozit. Unul dintre puşcaşi se prăvăli în praf, cu o gaură în ceafă, iar cel de-al treilea legionar de pe pod țipă scurt şi se aplecă peste balustradă ca şi cum ar fi vrut să vomite. Din gură îi țâşni un jet roşu de sânge.

Rafala greoaie a M60-ului a duduit printre crengi şi, brusc, s-a lăsat liniştea, ca şi cum cineva se hotărâse, în sfârşit, să potolească tărăboiul dintr-un bar.

— V-am zis să treceți podul! răcni Mart, ajuns în mijlocul legionarilor culcați la pământ.

— Cine dracu' sunteți? întrebă unul dintre ei. Frank l-a recunoscut imediat pe cel văzut acum câteva ore la marginea orezăriei. Un tip cu părul înspicat, slab şi lung, cu o privire albastră, indolentă.

— Noi suntem imbecilii veniți să vă scoatem din căcat. Mişc' odat' !

Tipii se ridicaseră în coate şi se uitau unul la altul.

— În mă-sa! Ridicați-vă şi luați-o din loc dacă nu vreți să vă rad! răcni Frank şi-şi armă carabina, demonstrativ.

Harris şi Lennox apărură dintre tufişuri. Simms se repezise deja peste pod şi, oprindu-se în dreptul celor trei legionari împuşcați, lansă:

— Alții la rând!

— Am auzit mişcare la depozit. Or să vină după noi.

— Drumul e asigurat? întrebă Frank.

— Nu cred c-or să vină pe drum… Or s-o ia tot pe sus, pe unde am venit şi noi, spuse Harris şi arătă cu țeava mitralierei spre junglă.

— Ați pus minele?

Harris a făcut semn că da. Legionarii se ridicaseră şi o

luaseră şi ei peste pod, buimaci.

— L-au ras pe Jingle, arătă Frank. Hai să-l săltăm!

Unul dintre soldați îl ridică în spate şi porni pe pod. Hadley se repezi în urma lui şi chiar atunci se auzi detunătura zbârnâitoare a unei mine Claymore, urmată imediat de un cor de strigăte îndepărtate.

— Hai!

Mart o luă peste podul unduitor, străduindu-se să păşească pe marginile neputrezite. În fața lui, Hadley îşi prinsese piciorul între două stinghii şi se smucea nervos. O nouă rafală de AK le trecu pe deasupra capetelor, pierzându-se undeva în frunzişul din față. Podul se balansa din ce în ce mai tare, amenințând să se rupă dintr-un moment în altul. Unul dintre legionari strigă:

— Nu mai tropăiți! Păşiți ca şi cum ați aluneca!

Frank, ajuns pe celălalt mal, trase câteva focuri înspre manghierii de pe marginea drumului. O mină Claymore explodă, iar rafala unui AK se întrerupse sec urmată de un cor de țipete. Mart ajunse şi el la capătul podului şi se repezi pe deasupra lui Hadley, aterizând într-un morman de clisă puturoasă.

— Ce dracu' ?

Legionarii pufniră în râs fără să dea nici o explicație. Mirosul era suficient de sugestiv.

— Plastic amplasat! lansă Hadley, înainte ca mitraliera grea a lui Harris să bufnească vreme de câteva secunde.

Lennox o luase deja de-a-ndărătelea, trăgând foc după foc.

— Acoperiți-i, fir-ar al dracului! strigă Frank.

— Marginea dreaptă a drumului! îl făcu deodată atent unul dintre legionari pe Mart.

Rafala lui Hadley a plecat prea târziu. Harris se chircise peste mitralieră, zgâlțâit de focurile trase dintr-un tufiş. Lennox urlă ca turbat şi-şi descărcă un sector întreg la rasul solului, după care se târî înapoi spre uriaş.

— L-au ras! răcni el. Gălbejiții l-au ras pe Harris! chiui el chiar când două grenade aterizară în mijlocul drumului, țopăind ca nişte bile de biliard. Lennox se trânti în spatele lui

Harris, stârnind un norişor de praf.

— Farurile! țipă slăbănogul.

— În regulă. Farurile, remarcă Frank şi ochi pe rând cele două surse de lumină ca şi cum s-ar fi aflat la un stand de tir. Buff! Buff!

Lennox mai azvârli şi el o grenadă în tufişuri. Frunzişul a tresărit, ca şi cum cineva ar fi deschis o sticlă de şampanie încinsă sub el.

— Ajutați-mă! Doar nu-l lăsăm aici! spuse Lennox.

Mart îşi privi ceasul. 8.47. Dinspre depozit se auzeau vocile vietcongilor.

— La cât ai pus să detoneze plasticul? îl întrebă Mart pe Hadley.

— E pe manual. O fac când spui tu.

— În regulă. Frank, o iei înainte cu Simms şi cu tipii ăştia. Rămân cu Hadley şi încercăm să-l săltăm pe Harris.

— Nu fi idiot. Abia dacă avem timp să ajungem la punctul de întâlnire, se ambală Hadley.

— Ciocu' mic, Had! strigă Lennox şi, simțind mişcare undeva în stânga, azvârli o nouă grenadă.

— Mart! Pierdem trenul! Bainbridge a zis că... începu Hadley din nou.

— Tacă-ți fleanca, Had! strigă Lennox. Dacă mai scoți o vorbă, golesc încărcătorul în tine! Bucăți te fac, când ajungem!

— Tu n-ai să mai ajungi la Quang, Lennox! lansă Hadley.

— Gura, Hadley! îi opri Mart şi se uită la vechiul lui coleg de liceu. Ai înțeles ce ai de făcut, Frank?

— O.K. Numai nu te forța prea tare, zise el. Se întoarse spre restul grupei şi anunță: Coborâm! Simms, vezi pe unde dracu' plutesc derbedeii ăia de la Paravat!

Dispărură în întunericul dintre copaci.

— Mă acoperi, Hadley! şopti Mart şi se repezi pe urma lui Lennox înapoi pe podul care se clătina. Din capătul drumului se auzi o nouă rafală, dar Lennox reuşise să-l dea pe Harris de-a rostogolul şi trăsese M60-ul de sub el, împroşcând de acum cu plumbi de 7.62 tot ce mişca. Hadley se retrăsese în spatele unui trunchi de copac şi trăgea când şi când pe

deasupra capului lui Mart. Mart-cu-nasul-mare! Cică femeile se înnebuneau după tipii ca el. Cu condiția să ajungă prin paturile lor.

Un potop de trasoare scurmă pământul în jurul lui Lennox. Un glonț rătăcit se înfipse într-unul dintre cablurile podului care se rupse zbârnâind ca o coardă de pian bine întinsă. Podul se înclină într-o parte.

— Ai văzut, Lennox? răcni Hadley de pe celălalt mal. Acum o să rămâneți toți trei la reparat de poduri…

— Am să te sparg, Had! Fleanca!

— Vreau să văd cum o să treceți podul cu Harris în spate, nu se lăsă Hadley.

— Dacă tu ne acoperi, o să-l trecem! strigă Mart şi, pentru câteva secunde, a avut senzația că discuția se aude ca într-o cameră goală. Abia dacă mai vedea umbrele alungite, tremurătoare, ale celor doi tovarăşi de pe celălalt mal. Chiar atunci, o rachetă fulgeră prin perdeaua de frunze, izbi bolovanii din stânga drumului şi explodă într-o jerbă de scântei. Hadley îşi trecu carabina pe foc cu foc şi începu să tragă ritmic.

Mart şi Lennox terminaseră ceva de meşterit la M60 şi îl apucaseră acum pe Harris de mâini şi de picioare, târându-l peste stinghiile podului.

— Nu te opri, Had! Dă-i înainte!

Mergeau din ce în ce mai greu pe podul care se apleca, gata-gata să se răstoarne. După ce ecourile salvelor s-au stins, s-au mai auzit doar icnetele de efort ale celor doi.

— Dă-mi o mână de ajutor, Had, nu te uita aşa!

Hadley lăsă arma jos, se apucă cu o mâna de balustradă şi întinse brațul, oferindu-l lui Mart.

— Doamne, da' mare mai e Harris ăsta…

— Bucăți am să te fac după ce ajungem! a şuierat Lennox.

S-a auzit un fâşâit subtil, urmat instantaneu de un plesnet uşor. Hadley s-a înmuiat şi a căzut în genunchi la marginea podului, iar Mart a simțit cum pe mână i se prelinge un lichid fierbinte.

— Ştiu eu dacă mai apuci să mă faci bucăți? a horcăit

Hadley şi a alunecat pe sub balustradă în gol, dispărând în albia neagră a râului.

Mart a pufnit, de parcă s-ar fi aflat pe o autostradă şi ar fi constatat că are pană de cauciuc. Orice, numai să nu se gândească la Jingle, la Harris şi la Hadley. Orice, numai să ajungă la marginea orezăriei.

— Ia-o înainte! îi suflă lui Lennox şi, uitându-se la ceasul fixat pe încărcăturile detonante, îl potrivi la douăzeci de secunde, apoi se repezi la vale.

Auzi un ţipăt şi simţi cum pământul i se surpă sub picioare. Alunecă printre ferigi şi liane, se agăţă cu mâna de un trunchi umed de copac, mai apucă să audă strigătele vietcongilor care se năpusteau la rândul lor spre pod, după care se opri într-o groapă plină cu frunze putrede.

— Lennox?!

— Aici, Mart! Am scăpat de bo *doi*, da' era să ne facem praf pe valea asta...

— În dreapta... O luăm în dreapta...

A înjurat în gând că nu avea la el nici o mină Claymore. Deja îi auzea pe vietcongi cum se reped pe pod. O să-i ajungă din urmă. Cel puţin câţiva vor reuşi să treacă podul înainte să explodeze. Iar alţii probabil că vor trece torentul prin vad.

Zbraaf! Detunătura a fost urmată imediat de un curent de aer care a izbit frunzele şi trunchiurile. Lumina exploziei s-a înşurubat în pădure, orbitor de albă.

— Avem o scurtă pauză..., spuse Lennox.

— Pauză? N-avem nici o pauză! Am de gând să *prindem* trenul ăla...

Erau să nimerească în mlaştina orezăriei fără să-şi dea seama cum. Jungla se termina brusc şi dincolo de ea începea mâlul puturos. S-au oprit să-şi tragă răsuflarea şi i-au auzit pe ceilalţi. Simms nu-şi mai lua nici o precauţie de acum. Răcnea în microfon cât îl ţinea gura:

— Suntem Cardinalii! Am ieşit în buza orezăriei! Congii se înghesuie după noi...

— Unde sunt? întrebă Mart.

— Se învârt aiurea prin spaţiul aerian al Cambodgei, asta

fac, replică Frank. Tu auzi zgomotul vreunui motor?

Aparatul lui Simms pârâi de câteva ori la rând. Dinspre depozit se auzeau strigătele vietcongilor. Două rachete galbene au țâşnit deasupra junglei, arcuindu-se până deasupra orezăriei.

— Nici că se putea mai bine…, comentă Simms înainte să urle în aparat: Suntem Cardinalii. Am ajuns la punctul stabilit. Mă auzi?

— *Cinci pe cinci. Straight Cobra mă anunță că a reperat două rachete galbene. Sunt ale voastre?*

— Sunt ale congilor. Luați ca punct de reper un incendiu. Suntem la 200 de iarzi depărtare de foc, la ora şapte.

— *Două sute de iarzi. La ora şapte,* confirmă pilotul.

— Nu lansăm rachete până ce nu avem contact vizual.

— *În regulă. Tipii ăia sunt pe voi?*

— Nu încă. Nu-i vedem. Sunt prin toată pădurea.

— *O.K. Straight Cobra o să tragă câteva ture pe deasupra lor. Ce armament au?*

— Mitraliere. AK 47…

O explozie zgudui malul mâlos al orezăriei, iar Simms pufni în râs:

— Şi mai au cel puțin un mortier.

— *O.K. În două minute suntem la voi. Straight Cobra o să treacă pe deasupra voastră. Ar trebui să-l auziți.*

Au ciulit cu toții urechile. Nu se auzea nimic. Dracu' ştie de-a ce se jucau ăia de la Paravat! Poate că se prefăceau doar că au trimis echipa de extragere. Bietul Harris spunea că, din câte auzise el, o grămadă de agenți ARVN fuseseră abandonați în nord, deşi bazele le spuseseră până în ultimul moment că echipele de extragere au pornit în ajutorul lor. „Tipii sunt ineficienți. Vietnamezii, vreau să zic. Costă mai mult să trimiți o echipă pe urmele lor ca să-i scoți din rahat decât să antrenezi o echipă de vietnamezi din ăştia. Sunt material perisabil."

Brusc, un vuiet a părut că descleiază copacii şi sfârâitul unor rachete aer-sol a sfâşiat întunericul. S-a auzit zgomotul unui motor în forțaj în timp ce rachetele explodau undeva în junglă.

— *Bingo! Ce spuneau băieții? Era un depozit pe aici?*

— Sunt idioți, remarcă Mart. Doar nu-şi imaginează că au terminat depozitul din două rachete.

Un snop de trasoare a perforat cerul de deasupra junglei, pierzându-se undeva îndărătul dealurilor. S-a auzit țiuitul aproape surd al unui avion în picaj şi, deodată, văzduhul a părut că înfloreşte în sute de flăcări molcome.

— *Tipii ăştia n-aveau lumină curentă. Am rezolvat chestia asta...*

— *Hotel către Straight Cobra! Pe-ai noştri îi vedeți?*

— *Cum nu se poate mai bine, Hotel. Stau ca nişte cățel plouați pe malul orezăriei. Am să le marchez poziția cu o rachetă roşie. Ia două grade sub punctul de impact!*

Un nou sfârâit. Copacii s-au cutremurat scurt şi o jerbă roşie a pufnit ca un gheizer în mijlocul junglei.

— *I-am văzut, Straight Cobra! Hotel către Camere! Arc* de cerc *deasupra orezăriei, centrat pe racheta roşie! Cobor după ei!*

Paraşutele luminoase îşi continuau plutirea lentă, inundând orezăria cu o lumină albă, ca de neoane pe jumătate consumate.

— *Locotenent Myers!* se ridică o voce răguşită din aparatul lui Simms. *Oamenii ăia sunt cu tine?*

— Da, domnule colonel. Avem trei KIA, dintre care doi sunt recuperați.

Frank îşi dădu ochii peste cap. Bainbridge făcuse ce făcuse şi găsise modalitatea prin care să-i bârâie la cap şi acum, când se afla la peste trei sute de mile depărtare de ei.

— *Pe cine am pierdut?*

Uruitul elicopterelor îi acoperise însă vocea. Aparatele se dispuneau ca nişte albine, gata să coboare în corolele florilor, deasupra orezăriei. În câteva clipe, a părut că se declanşează infernul. Sasurile laterale ale elicopterelor HH-51 au culisat, iar mitraliorii, ieşind în afara carlingilor, s-au pornit să tragă fără pauză. Crengile şi trunchiurile copacilor trepidau, răspândind aşchii uscate sub impactul proiectilelor.

— Iisuse... Dar tipii ăştia nu fac nimic? se trezi Lennox că întreabă, privind în spate.

— Nu prea au cu ce să riposteze, îl făcu atent unul dintre legionari. După cum ați văzut, n-au decât armament uşor, conchise el, căutându-şi cuvintele. Era un slăbănog blond, cu accent italian.

— *Pe cine am pierdut*? repetă Bainbridge.

— Soldat Jingle. Caporal Harris. Caporal Hadley.

Deodată, iarba din jur şi apa ce acoperea orezăria au început să tremure. Crengile palmierilor au început să se balanseze, prinse în curentul elicelor unui elicopter de transport. Avioanele se prăvăleau iarăşi din înalt, lansând rachete şi trăgând din tunurile Gatling de 20 de milimetri, de parcă ar fi dorit să cosească pădurea.

— *Cred că ar fi mai bine să vă culcați, Cardinalilor. Straight Cobra vrea să le mai facă o figură congilor*, se auzi din aparatul lui Simms.

Se aruncară cu toții la pământ şi-şi acoperiră capul cu mâinile. Cele trei avioane F-104 tocmai efectuau o voltă pe deasupra dealurilor din cealaltă parte a orezăriei, după care se repeziră la rasul apei, ca la demonstrație.

— *Camerele! Încetați focul!*

Elicopterele de sprijin au părut că înțepenesc înghețate în aerul umed, iar avioanele de vânătoare s-au strecurat pe dedesubtul lor, trăgând din tunuri, mitraliere de 7.62 şi rachete. Au redresat în ultimul moment, lansând fiecare cele patru bombe cu napalm de sub aripi.

Pământul a părut că se năruie, pădurea s-a aprins ca o bucată veche de hârtie, iar aerul s-a încins brusc.

— *Acum, Cardinalilor!* se auzi dintr-un megafon.

Ecoul bubuiturilor îi asurzise pe toți, astfel încât de-abia mai auzeau uruitul rotoarelor. Elicopterul de extragere se oprise la o jumătate de metru deasupra apei.

— Lennox! Deschizi! ordonă Mart. Frank! Asiguri îmbarcarea!

Lennox se repezi în elicopter şi-şi azvârli rucsacul şi arma înăuntru. Legionarii recuperați şi militarii din grupă se târâră până în dreptul sasului şi, unul câte unul, se aruncară în elicopter.

— Gata, Frank! răcni Mart. Pornim! spuse el şi se cățără

în aparat.

Frank se năpusti în urma lui. Primul lucru pe care îl văzu undeva în dreapta habitaclului era un tip cu o calotă albă, înaltă, ca de cofetar, care stătea drept, nemişcat, cu o tavă argintie în mână, strigând ca să acopere urletul motoarelor:

— Cafeaua, domnilor. E veritabilă, de Bangkok!

Elicopterul a părut că se târăşte, lunecând câteva zeci de iarzi pe deasupra orezăriei înainte să ia înălțime.

Lennox se uita pe unul dintre hublouri, cu ochii căscați. Lumina flăcărilor îl plesnea pe figură în ritmul exploziilor depozitului.

— Iisuse! E prima oară când văd o extragere în direct!

— Asta e nimic, comentă unul dintre legionari. N-ați văzut cum e după ce bombardează o escadrilă de B52...

— Şi tipii ăştia continuă să se bată? întrebă Lennox.

— Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat! stabili legionarul şi se duse în partea din spate a habitaclului. Cafea de Bangkok, spuneai?

Trecuţi prin ciur şi prin dârmon

Colonelului Bainbridge nu-i plăceau civilii. În plus, Jacques Personne era francez, purta mustață şi, din câte auzise, le scosese din minți pe toate nevestele stat-majoriştilor de la Saigon. Dar nu din cauza asta îl trimiseseră la Quang Ngai.

Quang Ngai era un oraş situat pe coastă, la câteva zeci de mile sud de Da Nang. Aici, țărmul era extrem de franjurat, motiv pentru care Quang Ngai avea o mulțime de porturi naturale. Printre altele, în nordul oraşului exista şi o bază nautică de agrement despre care Jacques Personne vorbea în

deplină cunoştinţă de cauză, ca şi cum ar fi trăit aici pe vremea în care în Indochina mai era pace, admiţând că în Indochina fusese vreodată pace.

Porturile făcuseră din Quang Ngai una dintre bazele preferate ale Marinei. Deşi mai mic decât Da Nang, oraşul era mai aproape de Saigon, iar când traficul depăşea posibilităţile de manevră ale portului nordic, navele de transport erau orientate automat aici. Portul de agrement, despre care Jacques vorbea cu atâta nostalgie, nu mai adăpostea de mult iahturi şi iole, în schimb Marina cazase în bungalourile albe, elegante, comandamentul unei unităţi SEAL. La cheiurile înguste trăgeau acum vedetele de desant, iar digurile mărunte ajunseseră să fie incluse în poligonul de antrenament al unităţii.

Nici că s-ar fi putut găsi un loc mai avantajos pentru antrenamentele celor din SEAL... La sud se întindea o plajă cu nisip fin pe care efectuau manevrele de desant standard, la nord se ridicau stânci negre, tăioase, unde exersau mai ales ieşiri din imersiune pe timp de furtună; curenţii înşelători din largul portului, marcaţi ca atare pe toate hărţile, militare sau comerciale, erau un calvar atunci când trebuia să manevrezi o barcă pneumatică.

Pentru instructorii SEAL însă, aceşti curenţi erau o mană cerească ce le hrănea imaginaţia cu o grămadă de exerciţii, de parcă până şi Dumnezeu s-ar fi implicat în efortul lor de război.

Jacques Personne pretindea că tocmai aceşti curenţi înşelători făcuseră deliciul practicanţilor de sporturi nautice înainte de al doilea război mondial. Pretindea că toţi cei veniţi în Indochina fuseseră nişte aventurieri incurabili.

Colonelului Bainbridge îi stătea pe limbă să-l întrebe dacă nu cumva tocmai spiritul aventurist îi făcuse pe francezi să piardă în Indochina, dar s-a oprit la timp. În definitiv, trecuseră aproape trei ani de la incidentul din Golful Tonkin, iar trupele americane plus cele ARVN Bateau pasul pe loc. Dacă ar fi trebuit să tragă o linie după trei ani de război, ar fi putut spune că văzduhul şi ţărmurile le aparţin. Uscatul era însă o problemă disputată. Oraşele, de

pildă, le aparțineau pe timpul zilei; noaptea, în schimb, vietcongii puneau stăpânire pe străzi, mai ales pe cele de la periferie, de unde lansau acțiuni până în cartierele rezidențiale.

Cât despre sate şi junglă, Bainbridge prefera să nu se gândească. La sugestia lui Le Duan, generalul Vo Nguyen Giap hotărâse să conserve în stare de luptă latentă grupările Viet Minh chiar din momentul în care cerneala nu se uscase încă pe tratatul de pace de la Geneva. Toată povestea asta antrenase un scandal subteran la nivelul Comitetului Central *Lao Dong* şi asta în special datorită adversității dintre Le Duan şi Unchiul Ho.

De altfel, Le Duan, cel care organizase grupările clandestine din sud, fusese rechemat la Hanoi la finele anilor cincizeci. Personne spunea că bătrânii din gruparea lui Ho Şi Min chiar încercaseră o debarcare a lui Le Duan. Numai că lui Ho Şi Min nu i se spunea degeaba „Vulpoiul". De fapt, mai mult decât francezii, chinezii fuseseră cei care îi forțaseră mâna în timpul acordurilor de la Geneva. Ei îi recomandaseră o politică mai conciliantă, făcându-i pe vietnamezi să se întrebe cine purtase, de fapt, războiul din Indochina.

Ho Şi Min l-a protejat pe Le Duan. Iar după incidentul din Golf, politica lui Giap şi a lui Le Duan şi-a arătat roadele. Americanii nu stăpâneau decât un simulacru de Vietnam. Centrele marilor oraşe, țărmul şi cerul. Pământul şi oamenii erau însă în mâna tovarăşilor din Nord.

— Am ştiut mereu că vietnamezii nu joacă cinstit. Au semnat acordul de la Geneva doar ca să-şi recapete suflul.

— Da. Numai că, acum, noi ne batem cu ei.

Jacques s-a prefăcut că nu bagă de seamă aerul răutăcios al lui Bainbridge. Nu se plăceau absolut deloc. Francezul îl găsea pe colonelul american prea rigid şi plicticos, nu era în stare să povestească ceva care să-ți atragă atenția vreme de peste două minute la rând. După aia te forțai să nu căşti, privindu-l în ochii căprui şi încercând să-ți dai seama cum de chelise individul ăsta atât de devreme.

— Pentru vietnamezi nu e prea mare diferență, comentă Jacques. Şi pe vremea când am luptat noi, situația era aceeaşi. Câteva insule franceze înarmate într-o mare de țărani care loveau de câteva ori înainte să dispară în junglă.

— Numai că voi n-aveați avioanele.

— În regulă. Voi le aveți. Jacques făcu o pauză şi sorbi o gură de rom. Vreau să ştiu dacă avioanele voastre îl pot scoate pe colonelul Berzin de la Bac Thri… De unde aveți begoniile astea? se răsuci el brusc spre jardiniera de la fereastră.

— Nu ştiam că se numesc begonii, se strâmbă Bainbridge.

Se întrebă cât de mult ştia Jacques despre operațiunile de implantare de agenți în Vietnamul de Nord. Eşecuri în proporție de peste 70 la sută. Probabil că ştia destul de mult, altfel n-ar fi ajuns aici să supervizeze antrenamentul tipilor recuperați de pe platoul Son Phat, din Cambodgea.

Dacă stătea să se gândească mai bine, Jacques Personne era singurul care putuse să furnizeze la Saigon informația cu legionarii abandonați în mâinile Viet Congului după acordul de pace. CIA n-avea de unde să aibă habar de tipii ăştia. Pentru ei, Nordul nu era decât o colecție de hărți militare franțuzeşti şi de fotografii aeriene. Practic, n-aveau informații despre ce se petrecea dincolo de paralela 17; n-aveau personal suficient de priceput să se mişte pe acolo; n-aveau oameni în structurile de decizie de la Hanoi, nu ştiau mai nimic.

Legionarii ăştia care mâncaseră doisprezece ani de prizonierat în mâinile nord-vietnamezilor picau ca o mană cerească. Din câte spusese Personne, tipii parcurseseră în anii de detenție cea mai mare parte a Vietnamului de Nord, regiunile muntoase ale Laosului şi aria Mekongului de Sus, în Cambodgea. Se întrebă ce surse de informație mai aveau francezii în zonă şi dacă fuseseră de acord să le pună la dispoziția CIA…

— Cum naiba de le-ați reconstituit traseul atât de bine? se interesă Bainbridge.

Jacques l-a privit lung.

— Nu ştiu. Am primit informația la biroul de la Paris. Practic, am fost trimis la Saigon ca să negociez eliberarea lor de către trupele voastre.

— E motivul pentru care îi urmăreşti şi în timpul antrenamentelor cu oamenii mei?

— Ah, nu, domnule colonel! Nu, nu! pufni el în râs. Misiunea dumneavoastră militară de la Saigon a solicitat permisiunea de a-i utiliza pe aceşti foşti legionari şi au primit un răspuns pozitiv de la reprezentanții guvernului meu. Cu condiția ca legionarii să fie dispuşi să coopereze. Sincer să fiu, m-am mirat nespus când am auzit că cinci dintre ei au fost gata să îmbrace iarăşi uniforma…

— Şi eu, i-o reteză Bainbridge. Şi am fost şi mai mirat când am văzut că toți cei care au acceptat să lupte în continuare erau specialiştii în lupta de junglă.

— E bizar. Dar, poate că aşa sunt făcuți ei… Poate că nu pot trăi altfel decât luptând mereu.

— După doisprezece ani de prizonierat? rânji Bainbridge.

— N-au familii. Nu-i aşteaptă nimic, nicăieri…

— Ceilalți au? În definitiv, familia lor e Legiunea.

— Ce vreți să insinuați, domnule colonel? De ce mă întrebați pe mine? De ce nu vă întrebați superiorii?

Jacques Personne continua să zâmbească. Se uită la ceas. Se apropia ora apelului de scară. Bainbridge ăsta o să fie totdeauna un idiot. Un profesionist pe spații mici. Se pricepea să-şi conducă oamenii în acțiune, ştia să aleagă momentul şi locul unui asalt, dar atât. De pildă, nu era în stare să-şi dea seama de ce trebuie scos colonelul Berzin din Bac Thri. Pentru el, extragerea colonelului de sub nasul Viet Congului nu era decât o operațiune care trebuia minuțios pregătită pentru a pune mâna pe un pion important al armatei adverse. Bun! Vladimir Berzin nu era ofițer de stat-major, nu era combatant, era doar un inginer de treizeci şi cinci de ani care proiecta rachete sol-aer. Un tip care fusese detaşat în Vietnam ca să vadă cum îi funcționează jucăriile.

Pentru Bainbridge, Berzin însemna un pion important care trebuia interogat de specialişti. Ce se va întâmpla după aceea cu informațiile extrase de la el? Lucrurile astea erau o

nebuloasă pentru Bainbridge. Jacques şi-a terminat ceaiul reflectând la limitele naturii umane. Nici el n-ar fi fost în stare să facă ce făcea Bainbridge. Cu toate astea, era net mai mulțumit de sine decât de colonelul american. Oamenii de categoria lui Personne erau mai interesanți, stabili el în gând.

— Cred că ziua de lucru a băieților s-a încheiat. Ce părere au oamenii dumneavoastră despre oamenii *mei*?

Bainbridge s-a strâmbat. Nu pricepea de ce se făcea atâta caz în jurul legionarilor pescuiți din junglă. Personal, antrenarea lor, în definitiv erau nişte tipi trecuți, aveau peste treizeci de ani, i se părea o pierdere de timp.

— Locotenent Myers se plânge că obosesc prea repede. De altfel, e explicabil.

— Mda. Vârsta. Explicabil şi rezolvabil. Ce părere are Myers despre deprinderile lor?

Bainbridge a răsuflat adânc.

— Domnule Personne! Ce deprinderi credeți că au mai păstrat nişte indivizi care au cărat bulumaci prin pădure şi au săpat şanțuri?

A fost primul moment în care Jacques s-a strâmbat.

— Vorbim despre lucruri pe care oamenii *mei* le-au învățat la douăzeci de ani. Făcu o pauză şi-l privi pe Bainbridge în ochi. Se vede că n-ați fost în Africa de Nord şi că nu i-ați cunoscut pe tuaregi. Ei au un proverb: „Ce înveți până la douăzeci şi cinci de ani e ca un chip săpat în stâncă. Ce înveți după douăzeci şi cinci de ani aduce cu un chip trasat cu degetul pe nisip."

— Şi ei ce-au învățat, domnule Personne?

Jacques s-a ridicat de pe scaun, pregătindu-se să iasă din bungaloul lui Bainbridge.

— Să caute urma până la capăt, domnule colonel! Să caute urma!

Saloanele infirmeriei aveau un miros amărui înțepător. În cursul zilei, parcă uitai de el; era o vânzoleală continuă, fetele îmbrăcate în alb veneau la fiecare două ore să schimbe perfuziile sau să împartă medicamente, primeau cinci mese pe zi (Louis spunea că vietcongii aveau bucătari mai pricepuți

decât Marina USA, dar Louis era cel mai năzuros tip pe care îl cunoscuse Andreas), iar tipii ăia cu cravată veneau seara să stea de vorbă cu ei...

Andreas i-a privit pe cei care acceptaseră să rămână. De ce o făcuseră? Nici el n-o ştia. Poate că doreau să răzbune anii petrecuţi prin lagărele şi taberele nord-vietnameze. Poate că îi atrăseseră propunerile tipilor tunşi scurt, cu cravate negre, cei cu care discutaseră ore în şir vreme de două săptămâni, de când elicopterul HH-53 îi debarcase la Quang Ngai. Indivizii ăia care vorbeau puţin, cu mine impasibile de jucători de pocher, le spuseseră că le oferă cetăţenia americană, o pensie onorabilă şi o identitate schimbată, dacă vor accepta să figureze ca „voluntari în Corpul Combinat de Raideri”, o unitate care la ora aceea nu figura pe nici un fel de hârtie şi de care habar n-avea nimeni... Trecutul şters şi o bătrâneţe asigurată.

Schimbau o Legiune cu alta. Diferenţa era că, dacă acceptau condiţiile americanilor, nu făceau altceva decât să amâne scadenţa. Pe de altă parte, tipii tunşi scurt (de ce naiba îi chema pe toţi Jim?) nu le făcuseră decât celor cinci din infirmerie propunerile... Grupa locotenentului Mart Myers scosese doisprezece foşti legionari de la Son Phat. Doar cinci dintre ei fuseseră racolaţi. De ce?

Spuseseră „da” cu toţii. O făcuseră, poate, şi din cauză că la vârsta lor nu mai ştiau să facă nimic altceva.

Louis Tarjac, poreclit Saint Tropez, era singurul francez. Era cel pe care Mart şi Frank îl văzuseră primul, la marginea orezăriei, însoţindu-l pe vietcong. Un blond înalt, cu părul creţ, cel mai aiurit om pe care îl cunoscuse Andreas. Odată, la Ban Mun Lan, în Laos, când fuseseră duşi să sape o reţea de tuneluri pentru un spital subteran, Louis primise, la fel ca toţi ceilalţi, o bluză neagră care se închidea cu patru nasturi mari, foarte asemănătoare cu uniformele vietcongilor. Comandantul lagărului era un tip mărunţel din Hanoi, un tip rafinat în felul lui (nu bea decât saké japonez, în cantităţi uriaşe), dar care punea mare preţ pe ordine şi pe aspectul exterior al subalternilor şi al prizonierilor, deopotrivă. Astfel, legionarii erau obligaţi ca în fiecare seară, după ce terminau

programul, să-şi spele unica bluză şi s-o calce cu ajutorul unor pietre de râu plate, încinse la un foc aprins special în fața fiecărui adăpost.

Comandantul efectua în fiecare dimineață trecerea în revistă a militarilor şi a prizonierilor. O cută nelalocul ei era suficientă ca să fii privat de o porție de orez. O pată de noroi te trimitea direct în „carceră”, o groapă umedă săpată în pădure, acoperită cu un grilaj de bambus, groapă prin care se târau păianjeni şi o varietate de scorpioni a căror înțepătură se lăsa cu febră şi delir...

Legionarii aflaseră că mărunțelul care conducea lagărul era adeptul unei şcoli mai blânde a *Lao Dong*-ului: o fracțiune care punea mare preț pe îndoctrinarea şi recuperarea prin muncă şi educație. A fost o perioadă teribilă, în care Igor de pildă (el avea oricum antrenament în sensul ăsta) ajunsese să citeze pasaje întregi din gândirea lui *Bac Ho*, cu intonație chiar.

Cert e că, mai mult pentru a profita de pe urma condițiilor umane din lagărul de la Ban Mun Lan, legionarii îi făceau pe plac comandantului. Iar, în ce privea uniforma, se străduiau din răsputeri s-o facă să arate lună.

Aiureala lui Tarjac era însă proverbială. De altfel, reuşise să-i convingă şi pe *bo doi* că era irecuperabil din acest punct de vedere. Într-o dimineață, de pildă, când se strânseseră la adunarea de dimineață, începuse să se holbeze uluit de la unul la altul: „De ce dracu' am eu doar trei nasturi la bluză şi voi aveți patru?” se uita el uimit la camarazii săi.

„Păi... ăsta-i modelul,” replicase Igor.

„Ce naiba?” Louis trăgea de bluză într-o parte şi în alta, gândindu-se deja la ce pedeapsă o să încaseze după trecerea în revistă.

„Nu te jenează la gât?” întrebase Andreas.

„Nu, nu... Nu-ş' ce dracu' am făcut cu al patrulea nasture... Cum dracu'...”

Se uita, implorând, de la unul la altul, de teamă să nu atragă vreo pedeapsă asupra întregii grupe. Când, râzând, i-au atras atenția că nu se întâmplase altceva decât că se încheiase greşit la bluză, Louis îşi examinase uluit uniforma.

Cu toate astea, avuseseră prilejul s-o constate de nenumărate ori, Saint Tropez era un atlas ambulant. Era suficient să treacă o singură dată printr-un loc necunoscut, indiferent că era noapte sau că ploua şi nu vedeai mai departe de vârful nasului, pentru ca apoi să-ți reproducă după luni de zile fiecare accident al terenului sau modul în care erau dispuse crengile pe cel mai amărât arbust întâlnit în cale.

Dintre toți, pierduse cele mai multe kilograme în timpul detenției. Apăruse în grupul lor de prizonieri în 1957, la Cao Bang. Pe vremea aceea, Saint Tropez avea 85 de kilograme la 188 de centimetri. Fusese capturat după mai bine de un an de rătăcire prin junglă, mâncând pe unde apuca, ajungând de fiecare dată la bazele franceze după ce acestea fuseseră evacuate. Îşi făcuse planul să se strecoare spre Vietnamul de Sud, lucru pe care l-ar fi reuşit, fără îndoială, dacă n-ar fi fost urmărit în mod constant de ghinion.

Primul lui ghid făcuse dizenterie. Al doilea, găsit pe undeva pe la Ha Tinh, promisese că-l va trece granița pe un sampan de pescuit, dar în noaptea programată să iasă în larg, o vedetă a pazei de coastă blocase ieşirile din rada Ha Tinh şi scotocise fiecare ambarcație în parte. Sampanul cu care ar fi trebuit să plece Tarjac a fost rechizițonat „pentru cauza *Lao Dong*”, iar ghidul a fost împuşcat. Din întâmplare, Saint Tropez a aflat după câteva săptămâni că locotenentul care condusese respectiva misiune, dezertase el însuşi în Sud, chiar la bordul sampanului pe care îl rechiziționase.

Louis trecuse şi prin alte încercări, dar era un tip căruia nu-i plăcea să vorbească despre ce i se întâmplase. Era în stare să povestească ore în şir despre cocktailurile pe care obişnuia să le bea la Caen şi despre partidele de whist pe care le jucase cu prietenii lui din Franța, astfel încât cei din grupă ar fi fost în stare să recunoască pe oricare dintre cunoştințele lui Tarjac, dacă i-ar fi văzut pe stradă. Cu toate astea, nici unul nu ştia cum de ajunsese Louis în Legiune, nici ce făcuse înainte de încorporare, în afară de faptul că petrecuse ore în şir la masa de joc, consumând vagoane de *tequila con leche*.

Acum dormea cu pumnii strânşi, în timp ce perfuzia energizantă îi picura în vene. Când unul dintre americani încercase să stea de vorbă cu el, Louis i-o retezase scurt:

— Vrei să mă înrolez din nou, este?

Tipul fusese complet luat pe nepregătite. Abia dacă apucase să-l invite pe Louis să ia loc.

— De fapt, începuse el, aş fi vrut să stăm puțin de vorbă. Să vedem dacă eşti dispus să...

— Da, mă înrolez. Fără nici un fel de condiții, îl întrerupsese Louis şi ceruse formularele să le semneze.

În patul de lângă el dormea Giuseppe Galba, zis Gold, un italian care, în 1952, furase nişte bijuterii ca să plătească o operație de coloană pentru sora lui, imobilizată la pat. Apucase să plătească operația, sora lui se făcuse bine, dar poliția fusese pusă pe urmele lui Gold după ce samsarul de bijuterii de la Milano îl turnase.

Giuseppe trecuse granița clandestin, încercând să se adăpostească la nişte prieteni din Marsilia, dar carabinierii anunțaseră deja Jandarmeria Franceză; a fost un noroc că Gold a ajuns la casa prietenilor săi cam în acelaşi timp cu polițiştii. Practic, chestia asta l-a salvat de arestare, iar Giuseppe a trebuit să continue să se ascundă vreme de câteva luni, lucrând ca ajutor de barman în port până când a văzut un afiş în care Legiunea Străină solicita înscrieri.

Fusese o mirare pentru toată lumea faptul că Giuseppe rezistase anilor de detenție. Fusese mereu un slăbănog, iar trecerea anilor şi regimul de muncă forțată nu lăsaseră nici un fel de urme asupra sa. Se mulțumea cu mesele pe care li le dădeau vietcongii, de parcă mâncarea n-ar fi fost altceva decât un rău prescriptibil. De altfel, fusese singurul din grup cu care medicii şi asistentele de la Quang Ngai nu trebuiseră să ducă muncă de lămurire ca să nu se îndoape excesiv după ce fusese adus de la Son Phat. Inițial, personalul sanitar îşi imaginase că Giuseppe juca teatru atunci când strâmba din nas, refuzând până şi puțina mâncare prescrisă în cadrul regimului de cruțare. Credeau că făcuse în aşa fel încât îşi găsise o sursă clandestină de alimente şi îl supuseseră unei supravegheri stricte până ce el le atrăsese atenția că-şi pierd

timpul:

— Nu înțelegeți că mâncatul mă *enervează*? Pur şi simplu mă scoate din minți! Mi se pare o pierdere de timp…

Igor Borjovski, în schimb, făcuse tot ce putuse ca să sară cumva peste interdicțiile stabilite de medici. De altfel, reuşise în a treia zi să facă rost, de la unul dintre vietnamezii care făceau curat, de un hamburger şi îşi petrecuse apoi toată noaptea zvârcolindu-se în pat.

— Ce-ai mâncat? l-a luat direct medicul chemat de urgență în infirmerie.

Din engleza pe care o ştia Borjovski şi accentul vietnamez, a ieşit un cuvânt ininteligibil, silabisit printre icnete.

— Cum ai spus? a repetat medicul regimentului, căscând ochii.

— *'Ampulkelu!* mai apucase să zică Igor înainte să se apuce cu mâinile de burtă şi să se aplece pe marginea patului. Nu mai avea ce să verse, gura îi era însă plină de salivă amestecată cu sânge.

— Sindrom Mallory Weiss, stabilise medicul cu un aer doct. Perfuzie cu scobutil şi atropină, ordonase el, după care se întorsese, îmbrățişând cu privirea pe cei cinci legionari din infirmerie: V-am spus să nu mâncați decât ce vă prescriem noi. La ora asta, aveți cu toții mațele foiță de țigară…

Continuase punând mâna pe burta lui Borjovski şi apăsând-o de câteva ori. Borjovski scăpase un vânt.

— Te beşi, remarcase medicul, strâmbând din nas. Norocul tău. Te beşi şi ai burta moale. Bine că nu te-ai ales cu o perforație, conchisese el, ieşind din încăpere.

Cu toate astea, Igor le spusese celorlalți că nu mâncase în viața lui ceva la fel de bun ca un *'ampulkelu*, şi că nu-şi imaginase niciodată că pot exista asemenea sandvişuri deşi, slavă Domnului, maică-sa era o expertă în sandvişuri; fusese doar ospătăriță la o autoservire şi îşi hrănise copiii numai cu semipreparate.

Igor Borjovski era rus. Fost campion regional la aruncarea greutății, făcuse parte până în 1951 din echipa de atletism a Armatei din Kiev. În timpul unor campionate la

Paris, Boris reuşise să înşele vigilenţa ofiţerului de contrainformaţii care îi supraveghea şi ieşise în oraş la o bere. Ghinionul lui a fost că a fost prins într-o altercaţie într-un bar de pe Boulevard de la Villette, de unde a fost scos într-o dubă a Poliţiei.

La începutul anilor cincizeci, războiul rece îmbrăca cele mai bizare aspecte: poliţiştii de la secţia unde a fost adus Igor sperau cel puţin într-o avansare când au realizat că tipul care le-a fost adus era, de fapt, căpitan în armata sovietică.

Erau decişi să facă un tapaj formidabil şi să-l plimbe pe Igor din tribunal în tribunal înainte ca ruşii să facă presiuni pentru a-şi recupera sportivul. Realitatea era că Igor băgase în spital trei şmecheri care se luaseră de o curvă şi demolase pe puţin jumătate din local (sticlele, de pildă, fuseseră sparte *în totalitate*).

După ce un translator şi-a făcut apariţia în secţia de Poliţie, curcanii s-au apucat să-i ia o declaraţie cât se poate de amănunţită. În timp ce semna hârtiile scrise în franceză, primul gând al lui Igor a fost să încerce s-o şteargă cumva din secţie. S-a uitat de jur-împrejur. Poliţiştii stăteau cu ochii pe el ca şi cum ar fi fost un colet uriaş cu lingouri de aur. Îl priveau şi rânjeau, gândindu-se la primele pe care le vor încasa. Bun, şi-a spus Igor. Momentan, n-avea cum s-o tundă din stabiliment. Preţ de câteva minute bune, s-a gândit la sinucidere. Apoi, în timp ce-l conduceau în celulă, i-a trecut prin cap că singura soluţie era să facă un asemenea tapaj, încât francezii să fie obligaţi să-l închidă într-o închisoare de-a lor. Orice, numai să nu ajungă înapoi la Kiev cu tinicheaua de coadă!

N-a fost nevoie de măsuri extreme. Subcomisarul secţiei provenea dintr-o familie de ruşi albi şi era la curent cu ce-l aştepta pe Igor. I-a aranjat înscrierea în Legiune cât ai bate din palme, până să apară judecătorul de instrucţie.

— N-o să fie prea cald acolo unde o să te trimită Legiunea, îi explicase subcomisarul. Dar cel puţin o să ai şi tu un cuvânt de spus cu privire la ce o să ţi se întâmple.

Igor avusese, într-adevăr, un cuvânt de spus. În timpul retragerii de la Bac Can trăsese ca dementul până ce

mitraliera i se blocase şi atunci căzuse prizonier. Subcomisarul se înşelase însă când îi spusese că n-o să-i fie prea cald. Nimic nu putea fi mai cald decât o zi fierbinte pe platourile din jurul Hanoiului, după ploaie.

Hector Mendez dormea în patul următor, un tip potrivit, brunet, cu părul lucios. Era cel mai tăcut dintre toți. Tipii cu cravate abia dacă reuşiseră să scoată două-trei propoziții de la el. Părea că nimic din ce se întâmpla nu avea legătură cu el. Înainte de Dien Bien Phu, faima lui trecuse de mult de limitele unității sale. Făcea parte din categoria de indivizi pe care gloanțele păreau să-i ocolească din simplul motiv că nu erau luate în considerare. Hector ajunsese un fel de talisman, iar legionarii se înghesuiau să plece cu el în misiune. Într-un fel sau altul, Hector reuşea să-şi aducă subordonații înapoi, indiferent unde i s-ar fi ordonat să se ducă.

În 1953 efectuase un raid în plin teritoriu Viet Minh, la peste cincizeci de mile depărtare de cel mai apropiat punct de sprijin. Echipa lui aruncase atunci în aer o stație de radiocomunicații de lângă Lao Cai, la doi paşi de frontiera chineză, iar zvonurile spuneau că Hector îşi prelungise raidul, contrar ordinelor, până pe teritoriul Republicii Populare Chineze, montând încărcături detonante pe linia de cale ferată ce unea Zhuong Chei de Hanoi.

Comandamentul francez de la Saigon negase orice fel de legătură cu incidentul respectiv, dar Hector fusese decorat cu Crucea de Cavaler, personal de mareşalul de Lattre. Asta nu-l ferise de prizonierat, căzuse în mâinile vietnamezilor la Cao Bang şi rămăsese acolo până se formase grupa de prizonieri din care făcuse parte timp de doisprezece ani.

Andreas s-a dat jos din pat şi s-a uitat pe fereastră. Marea Chinei semăna cu un cristal mat peste care cerul părea să se deschidă cu lentoare. Cu o seară înainte, Myers venise la infirmerie să le spună că şmecherii de la comandament hotărâseră că perioada de refacere se încheiase şi vor intra în ciclul de pregătire.

— Şi el? îl arătase Andreas pe Louis.

— Toți. Fără excepție, spusese Myers.

— Cine conduce programul?

Mart se scărpinase în vârful nasului. În timp, Andreas avea să-şi dea seama că acest gest era ticul lui Mart, îl făcea ori de câte ori era încurcat.

— Vom fi doi. Sergentul Crispin şi cu mine.

— Ah, zâmbi Andreas.

Mart se încruntă, iar sprâncenele stufoase părură că i se ating.

— Uite ce e, Andreas! Pe mine, toată povestea asta cu înscrierea voastră în cadrul unității noastre mă lasă rece. Că-mi sunteți voi sau alții camarazi, nu mă interesează. Problema e că n-am să țin cont de gradele pe care le-ați avut în Legiune şi am să mă port cu voi aşa cum o fac cu oricare alt recrut, pricepi?

Andreas răsuflă adânc.

— Nu văd care e problema. Din câte ştiu eu, nimeni n-a cerut să se țină cont de gradele avute înainte.

— Aşa e... Vroiam însă ca lucrurile să fie clare de pe acum. Nu mă interesează ce cred despre voi cei de la Saigon. Nu mă interesează că ei îşi imaginează că puteți să-i scoateți din rahat acolo unde alții au dat greş, din cauză că ați petrecut atâția ani pe aici. Nu mă interesează ce planuri au cu voi... A făcut o pauză şi s-a scărpinat din nou în vârful nasului: Am să scot untul din voi, Andy, asta am să fac! Am să scot untul din voi şi cine nu corespunde, zboară din unitatea mea, înțelegi? Tipii de la Saigon pot să mă înlocuiască din funcție sau pot să mă detaşeze unde au ei chef, dar am să-mi fac treaba cum ştiu mai bine, Andy, pricepi?

Andreas a făcut semn că da. Şi-a aprins o țigară şi l-a privit pe Mart în ochi:

— Pot să-ți pun o întrebare?

— Uite ce e, Andy! Poți să-mi pui ce fel de întrebare vrei! Ce o să se întâmple la instrucție e una, ce discutăm aici e alta. Acolo, am nişte treburi de rezolvat cu tine şi cu oamenii tăi. Aici, discutăm, ne îmbătăm şi mergem după gagice, dacă ai chef. Eu nu amestec lucrurile.

— În regulă, a făcut semn Andreas că pricepe, după care a continuat: Ai cumva impresia că suntem prea bătrâni pentru chestia asta, Mart?

— Exact, răspunse Mart grăbit, ca şi cum i se lua o piatră de pe inimă. Prea bătrâni şi prea consumați. Ştiu sigur că doisprezece ani de junglă nu trec fără urme.

— Aha... răspunse Andreas, rămânând pe gânduri. Aha.

Au rămas tăcuți vreme de câteva minute, privind la manevrele unui distrugător care intra în radă. Apoi Andreas aruncase țigara şi se pregătise să iasă pe verandă.

— Ne vedem mâine dimineață, Mart.

— În regulă, Andy. Pe mâine.

Mart dădu s-o ia spre bungaloul medicului, dar se opri brusc, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva:

— Încă ceva, Andy...

— Spune!

— Să ştii că mie nu-mi plac simulacrele.

— Te înțeleg perfect, *locotenent* Myers! îi răspunse şi-l privi drept în ochi. Dacă ai să poți, o să ne omori!

„Dacă ai să poți, o să ne omori...”

Andreas era cel mai mare în grad dintre legionari. Când fusese paraşutat la Dien Bien Phu, avea gradul de locotenent. Dispărut în acțiune, fusese înălțat la gradul de căpitan „pentru servicii excepționale”, un gest mai degrabă nobil decât pragmatic, câtă vreme solda lui Friessner nu-i mai costa nimic pe graşii de la Serviciul financiar al Armatei franceze.

Personne comunicase toată povestea lui Bainbridge, iar acesta, în cursul unui briefing, îl informase la rândul său pe Myers. Andreas Friessner nu aflase încă despre înălțarea lui în grad efectuată după ce fusese luat prizonier. Dar, atât comandamentul american, cât şi propriii săi colegi, fuseseră dispuşi să-i recunoască autoritatea fără să fie nevoie să-i pună epoleții pe umeri.

Simulacre... Ce naiba făceau ăştia aici? Andreas întorsese problema pe toate fețele cu Borjovski. Rusul îşi jucase cârlionții roşcați şi ridicase din umeri.

— Poate că folosesc gloanțe adevărate. Poate că o să azvârlim cu grenade reale. Poate că o să traversăm câmpuri cu mine care or să ne zboare coaiele… Dracu' ştie.

Soarele a răsărit la 6.43 fix. Louis căsca deja. Se holbă mirat, simțind că ceva îi împiedică mişcările brațului stâng. Perfuzia!

— Hei! Nu-mi scoate nimeni drăcia asta?

Uşa de la intrare s-a deschis ca la comandă şi Mel, cea mai bătrână dintre asistente, intră în infirmerie, părând că înoată în propriile-i şunci.

— Ce-i, puiule?

— Acul! Nu pot să mă dau jos din pat.

Mel a aruncat o privire către sticla cu glucoză şi a clătinat din cap.

— Nu încă. Au mai rămas vreo treizeci de mililitri. Trebuie să-i încasezi pe toți, a pufnit ea. Nu vă mişcați de-aici, a zis înainte să părăsească încăperea. La opt, vine doctorul Simmons.

— La opt vine doctorul Simmons, a îngânat-o Louis şi s-a întins până i-au pârâit oasele. Nu vi se pare că americanii ăştia se poartă muiereşte? Eu unul mă simt într-o formă perfectă de câteva zile încoace şi ei continuă să mă ardă cu perfuziile astea… Igor ar putea să mănânce nu unul, ci patru *'ampulkelu* deodată, dar ei ne țin tot pe regim.

— Eh, poate că nu numai americanii or fi aşa, replică Hector. Ai văzut ce se întâmplă acum prin lume, nu? Oamenii ies în stradă şi spun că nu mai au chef de război… Am auzit acum câteva zile la radio pe unul care spunea că se taie prea multe păduri şi că se vând prea multe maşini… V-ați fi imaginat vreodată aşa ceva? S-au schimbat o grămadă de lucruri de când ne tot târâm noi prin jungle cu gălbejiții…

Îl priviră cu toții lung pe Hector. Se ridicase din pat şi, aşa cum obişnuia pe vremea când încă nu căzuse prizonier, primul lucru pe care îl făcu, se privi într-o oglindă şi îşi trecu mâna prin păr. Ceea ce îi uimea cel mai mult însă, era şirul de propoziții, aproape nesfârşit pentru el.

— Prea multe maşini vândute, ați auzit? repetă el.

— Pe mine m-au înnebunit reclamele, se băgă Giuseppe.

Concedii în Bahamas, la asta făceau reclamă. Patru sute cinşpe' dolari de persoană, aşa spuneau… O avere! Cine naiba poate să se ducă în Babamas dacă ei pun prețuri aşa de mari?

— Parcă poți să ştii cât mai face un dolar acu' ? întrebă Louis. S-o fi devalorizat, naibii! Treişpe' ani sunt al dracu' de mult. Andy! Ai idee cam cât mai costă o maşină?

Andreas s-a scărpinat în cap. Văzuse o grămadă de reviste în ultimul timp. Citise şi el, ca şi ceilalți, ca apucatul, doar-doar o recupera cât mai repede întâmplările care se scurseseră paralel cu detenția, fără ştirea lor. Germania se împărțise în două (Andreas era să se ia la bătaie cu Louis, care se bucurase teribil din cauza asta), oamenii zburaseră în cosmos, USA şi URSS trecuseră la „o mustață de cotoi" de un război nuclear, după cum spusese Igor, iar lumea nu mai asculta nici canțonete, nici foxtrot, nici jazz.

Giuseppe, care se lăudase toată perioada prizonieratului că ştie să cânte la chitară, se rugase cu cerul şi pământul de sergentul Simms, un negru tare simpatic, care părea la fel de căzut din lună ca şi ei, să-i împrumute chitara lui. Se întâlniseră cu patru nopți în urmă şi sporovăiseră pe verandă, iar Simms consimțise, într-un târziu, să-i dea lui Giuseppe chitara.

— Numai să fii atent cum cânți, îi spusese el, cu un aer nesigur, ca şi cum Gold s-ar fi pregătit s-o folosească pe post de țintă, nu de instrument muzical.

Era o chitară tare veche, cu lacul sărit, roasă sub rozetă de loviturile încasate de pană în timpul acordurilor. Andreas, Igor, Louis şi Hector ascultaseră încântați, deşi Giuseppe fusese primul care recunoscuse că, după atâta timp, avea oarece dificultăți în a face prizele pe grif. Numai că, pe măsură ce cei cinci legionari erau din ce în ce mai duşi pe gânduri, melodiile lui Giuseppe răscolindu-le amintirile, Mart, Frank, dar mai ales Simms, Bateau din ce în ce mai nerăbdători din picior, abia abținându-se să nu vorbească în gura mare.

În mod cert, melodiile care îi încântau pe legionari îi plictiseau de moarte pe americani.

— Ce-a fost asta, tăticule? nu s-a mai abținut Simms la un moment dat.

— Eh, nu mai am deloc antrenament, comentă Giuseppe încurcat şi-i întinse chitara lui Simms, care se uita clipind dintr-o parte în alta.

— Ba da, ba da, ai antrenament…, spuse el. Mi-ar plăcea şi mie ca după treişpe ani de pauză să-mi mai meargă deştele aşa…

— Păi atunci, ce nu-ți convine la cum am cântat?

Simms a rămas puțin pe gânduri, după care a spus:

— Păi, parcă ai fi la operă. Aşa ai cântat. Ca dăşteptții ăia de la Operă…

— Ca la operă? Ultimul cântec obişnuiam să-l cânt la Milano, duminica, atunci când mergeam cu logodnica în parc…

— Logodnica? În parc? se holba Simms din ce în ce. Asta le cântă italienii gagicelor lor? Ia fii atent aici!

Luă chitara şi porni dintr-un re minor spart şi se apucă să se tânguie, alternând la fiecare opt măsuri cu un scurt intermezzo solistic. Lui Hector îi căzuse țigara din gură iar Andreas, care la început bătuse tactul din politețe, se oprise pe la mijlocul piesei, neştiind foarte clar dacă Simms nu-şi bătea cumva joc de ei. Trase cu coada ochiului la Frank şi Mart. Ei erau încântați sau, cel puțin, aşa păreau. Te pomeneşti că americanii vroiau să-şi bată joc de ei? Simms continua să se tânguie într-o suită de falseturi care zgâriau urechile.

Louis n-a mai rezistat, s-a ridicat şi a luat-o nervos către infirmerie.

— Mi se pare că cineva îşi bate joc de noi! lansă el peste umăr.

Simms se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mart. De ce s-a supărat?

— Ce-a fost asta, tăticule? îl imită Giuseppe pe Simms.

— Păi, aşa le cântăm noi în Georgia gagicelor.

— Şi la New York, spuse Frank. Simms a cântat *Walking Wounded*… blues-ul lui Elvis. A fost cea mai difuzată piesă în '64, de pe o coastă pe alta…

— Elvis? Cine dracu' e Elvis?

— Presley. Elvis Presley. Ce dracu' ? Vietcongii n-aveau chiar nici un aparat de radio?

— Ba aveau. Dar cine mă-sa ar da aşa ceva la radio? se enervase Hector.

Mda. Erau o grămadă de lucruri care se petrecuseră de când cei cinci dispăruseră în junglele Indochinei. Andreas se întreba acum cât putea să mai coste o maşină. De unde îi venise ideea asta lui Hector? Când Andreas părăsise Germania, nimănui nu i-ar fi dat prin cap că mai putea să-şi cumpere maşină. Pe vremea aia, lumea se străduia doar s-o ducă de pe o zi pe alta. O cunoştinţă de-a mamei sale se culcase odată cu un ţăran de pe lângă Stuttgart pentru douăzeci de kilograme de cartofi, când naiba să te mai gândeşti să strângi bani pentru un automobil?

Iar acum, unii spuneau că se vindeau prea multe maşini...

— Cum zicea tipul ăla la radio? De ce-l deranja că se vând atât de multe maşini?

— Poluează, răspunse Hector.

— Poluează? pufni Igor în râs. Salonul se umplu treptat de hohotele lor de râs, iar ei se clătinau ţinându-se de burtă. Poluează, zici? mai reuşi Igor să articuleze.

Hector rămăsese impasibil.

— Poluare, nu poluţie, idioţilor. Cică aerul devine irespirabil din cauza gazelor de eşapament. Coşuri de fabrică. Avioane. Cică ne îndreptăm spre moarte sigură din cauză că prea multă lume are automobile.

Se opri din cuvântarea nemaipomenit de lungă pentru el şi-i privi stăruitor. Ceilalţi continuau să râdă, deşi îl priveau uimiţi.

— Tipul ăla care vorbea era cumva doctor? întrebă Louis.

— N-a spus ce era. Da' vorbea ca un doctor. Aia ai voie să faci, aia n-ai voie. Aia e bine, aia nu e bine. Despre maşini, zicea că nu e bine că-s' prea multe...

— Mi se pare mie, sau s-au cam înmulţit doctorii din '54 până acu' ? se interesă Igor, brusc devenit serios.

— Şi mie mi s-a părut că s-au înmulţit, constată

Andreas. Şi prin reviste se găseşte mereu câte cineva care scrie că aia ai voie să faci, cutare haine nu sunt bune, cutare haleală te îngraşă şi aşa mai departe…

— Poate că d'asta nu ne lasă să ne îndopăm cumsecade, se strâmbă Igor, plictisit.

— Că vorbeam de doctori, reluă Andreas. Azi o să ne facă vizita medicală. Să vadă dacă suntem apți să intrăm în ciclul de antrenament.

— Pe mine cred că mă amână, zise Louis şi le făcu cu ochiul, apoi ridică brațul cu perfuzia. Sunt încă în refacere.

— Bună ziua! se auzi vocea autoritară a lui Mart, care intrase val-vârtej înăuntru.

— Salut, Mart, ridică Andreas mâna, relaxat.

În urma lui Mart intrase un caporal uriaş care descărca un sac de pe umeri. A ieşit din infirmerie, făcând loc altui caporal care descărcă şi el un sac de pe umeri. Scena s-a repetat, trasă la indigo, de câteva ori la rând.

— Hei! Ce naiba faceți aici, Mart?

— Ți-am spus că de azi începem ciclul de instrucție, Andy! Aici sunt uniformele voastre.

Andreas pufni în râs.

— Eh, mai avem ceva timp la dispoziție. Doctorul Simmons a zis că vine să ne facă o vizită de bun rămas. N-o să apară înainte de şapte jumate'. Şi de unde ştim noi care sunt țoalele fiecăruia?

Mart îl privi un pic mai lung decât ar fi trebuit. Instinctiv, Andreas se îndreptă şi îi susținu privirea. Ce dracu' se întâmpla? Te pomeneşti că Mart se sculase cu curu-n sus şi acum îi încăleca pe ei…

— Țoalele? Le găsiți voi! Oricum, vreau să fiți îmbrăcați când o veni doctorul Simmons, stabili Mart şi ieşi din infirmerie strigând: Asta înseamnă că la 7.15 vreau să fiți gata.

— Hei! Eu ce fac cu perfuzia? strigă Louis în urma lui.

— Te descurci! se auzi vocea lui Mart de pe verandă.

S-au uitat unii la alții. Ce naiba? Mart o lua deja în serios? Le spusese foarte clar de câteva zile încoace că ciclul va fi precedat de vizita medicală. Eh, prostii! Au luat-o cu

toții, mai puțin Louis, spre mormanul de haine din mijlocul camerei. Ridicară pantalonii, bluzele, ciorapii, bocancii. Le examinau neîncrezători, le întorceau de pe o parte pe alta, ca şi cum nu le-ar fi venit să creadă că vor îmbrăca iar uniforme.

— Parcă ar fi jeanşi băgați în vopsele kaki, comentă Hector şi-şi trase o pereche de pantaloni pe el.

— Hei! le strigă Louis. Vedeți să-mi lăsați şi mie o pereche...

N-apucă bine să termine fraza când, de pe platoul dintre bungalouri s-a auzit urletul ascuțit al unei sirene. Imediat, ropotul unor paşi grăbiți a umplut baza, uşi s-au dat de perete, iar vocile ofițerilor au prins să strige ordine scurte.

— Ce naiba...

Lennox băgă capul pe uşa infirmeriei şi răcni:

— Afară! N-auziți alarma?

— Lennox! Ce-i tâmpenia asta? se ridică Louis în coate şi-i făcu cu ochiul.

— E alarmă, idioților! Ați uitat ce trebuie făcut în caz de alarmă? Voi unde mama naibii ați făcut armata?

Parcă apăsase pe un buton. Au țâşnit cu toții de la locurile lor şi s-au repezit să-şi tragă pe ei hainele kaki. Louis s-a năpustit jos din pat, şi-a smuls perfuzia din antebraț şi, săltând de pe jos un rînd de haine, a țopăit afară din infirmerie în timp ce se îmbrăca. Se trezi pe platoul inundat de primele raze ale zorilor şi simți briza sărată ce venea dinspre Marea Chinei. Se izbi de un negru care alerga către comandament, apucă să-l vadă pe Hector dat de-a berbeleacul de un uriaş în uniformă de infanterist marin şi, înainte să-şi dea seama cum, se trezi privind în dreapta, încercând să se alinieze nu se ştie cu cine, îmbrăcat cu uniforma pe care nu mai ştia când şi-o trăsese pe el.

Reflex, a privit în jos: nu apucase să-şi lege şireturile de la bocanci. Îşi spuse că degeaba trecuseră anii, pentru că nici o armată nu se gândise să introducă încălțări pe care să nu mai fie nevoie să le închizi cu şireturi.

— Un atentat în cartierul roşu, se auzi de undeva de la capătul platoului.

Louis îl văzu pe Hector în dreapta lui. Se străduia să stea cât mai drept, dar îi făcea semn cu bărbia. Abia atunci Louis realiză că sângele îi pătase mâneca stângă a cămăşii kaki. Uitase de perfuzia smulsă din antebraț... La dracu' ! O să se oprească şi hemoragia asta la un moment dat! Acum însă se întreba de ce naiba nu vine nimeni să le dea ordinele pentru alarmă! De unde să ştie ei ce au de făcut?

— Grupa Friessner! se auzi răcnetul lui Mart, incredibil de puternic față de dimensiunile sale. Unde-ți sunt armele, grupă Friessner?

Sirena urla din ce în ce mai ascuțit. Porțile de metal de la intrarea în bază se dădură în lături şi un convoi de patru camioane vopsite în culori de camuflaj dădu buzna pe platou.

— Permiteți să raportez, locotenent Myers! făcu Andreas un pas în față. Nu ne-au fost distribuite nici un fel de arme. În infirmerie, nu s-au...

— E alarmă, *soldat* Friessner! Voi nu v-ați interesat *încă* de unde vă faceți rost de *arme*? Din ce armată ați făcut parte până acum, Friessner?

— Mart, uite ce e... începu Andreas, buimac.

— Nici un Mart! Din acest moment, pentru fiecare dintre voi, sunt *locotenent* Myers! Unde vă sunt armele? De ce nu v-ați interesat ce se întâmplă cu armamentul *vostru*?

Jacques Personne, unul dintre tipii cu cravată pe care nu-i chema Jim, apăru şi el la capătul platoului, alături de colonelul Bainbridge. Îi examina cu un ochi critic pe cei cinci legionari. Mart continua să urle în urechea lui Andreas care înțepenise în poziția de drepți. Camioanele îşi ambalau motoarele în timp ce un grup de marines în kaki se cățărau pe obloanele benei, dispărând sub copertinele de camuflaj.

— Nelson! Marchează chestia asta! Grupa Friessner habar n-are din ce armată face parte! Grupa Friessner habar n-are unde-i sunt armele! Grupa Friessner e o adunătură de căcăcioşi care nu pot executa exercițiul de alarmă!

— Hei! Rastelurile cu arme sunt în bungaloul B! se trezi Hector că vorbeşte, cu creierul clocotind. Nu ne-a dus nimeni acolo să ne predea armamentul!

— Dacă ştiți unde sunt armele, de ce dracu' mai stați să

vă uitați în gura mea? chiui Mart şi-şi puse mâinile în şolduri.

Se repeziră cu toții spre bungaloul B. Louis se ținea de antebrațul stâng. Când trecu prin dreptul lui Personne, îi suflă:

— Ăsta ce fel de joc mai e, Jim?

— Sunt curios ce-ar fi zis sergentul Pontault dacă te-ar fi văzut azi cum te faci de râs…, a auzit Louis răspunsul din spate şi a simțit cum îl trece cu fiori pe şira spinării. Cât de multe putea să ştie tipul ăsta, Jacques Personne? Băieții îi spuseseră că aveau impresia că Jacques ar fi fost în stare să le spună povestea fiecăruia de la cap la coadă.

Au intrat pe uşile vopsite în cafeniu în bungaloul B. Au simțit că li se ridică părul în cap. Fişetele aveau uşile larg trase în lături, armamentul fusese scos, dezasamblat şi azvârlit pe podea, claie peste grămadă. Încărcătoare de M16 se ițeau dintre țevi de răcire pentru M60 deşurubate, amestecându-se cu sectoare de AK 47 şi cu arcuri recuperatoare pentru carabine Holland & Holland.

— Ce dracu' facem, Andreas? se holbă Igor. Tipii văd că o iau în serios. Nu ne lasă nici să ne încălzim!

— Îi bag în mă-sa! scrâşni Andreas. Ia culegeți voi tot arsenalul ăsta! Ne descurcăm noi cu ăştia care trebuie să aibă mereu pe cineva care să le spună ce au voie să mănânce şi ce să îmbrace! Executarea!

Îşi regăseau pe nesimțite reflexele din timpul campaniilor trăite cu ani în urmă. Fără să se vorbească, Hector şi Giuseppe se repeziră la fişete, de unde scoaseră două pânze de cort pe care le întinseră pe podea. Igor şi Louis se aplecară şi săltară cu brațul piesele disparate de pe jos, aruncându-le pe pânzele de cort cât ai clipi din ochi.

— Înapoi pe platou! ordonă Andreas.

S-au aliniat iarăşi în fața lui Mart şi a lui Frank. Lennox trecu rapid prin fața lor, zăbovi o clipă în fața lui Louis, care continua să sângereze, apoi trecu mai departe cu un aer plictisit, ca şi cum zgârietura aia care sângera nu conta absolut deloc.

— Probabil că vă imaginați că tipii ăia care fac acasă

demonstrație o să vă scoată curu' din foc! Probabil că vă imaginați că o mână de hippy care urlă Flower Power o să-i împiedice pe vietcongi să tragă după voi! Probabil că vă imaginați că există nişte proşti care să poarte războiul ăsta în locul vostru! urla Mart, din ce în ce mai roşu la față. Direcția: stâncile de la nord! Înainte, fuga marş!

Andreas se aşeză automat în fruntea lor şi o luă la fugă. Trecură de bungalouri, ajunseră în dreptul unei grădini cu plante ornamentale pe care Andreas n-o ocoli, dimpotrivă, îşi făcu ambiția să aleagă direcția de marş care punea jos cele mai multe tufe de anturium şi vrejuri cu orhidee. Ştia că la capătul grădinii întreținute de cei din corpul de intendență se află un gard. A fost pentru prima dată când a regretat că nu-şi făcuseră din timp rost de arme: dacă ar fi avut baionetele la dispoziție, şi-ar fi făcut un titlu de onoare să-l dea jos sau să-l găurească.

— Mergeți ca adormiții! Dați mai repede din picioarele alea! se auzi iarăşi vocea lui Mart, care alerga cot la cot cu ei.

Louis simțea deja că pieptul îi ia foc. Hector începuse să tuşească. Lui Giuseppe îi ieşiseră ochii din cap. Semnaseră, fir-ar al naibii să fie! Acum ar fi putut să se afle pe un pachebot, mergând spre Franța, unde îi aştepta o pensie şi o ofertă de serviciu onorabilă, pe lângă întâlnirile periodice cu vechii camarazi de arme… Lui Andreas îi trecu prin cap că numai Jacques Personne purta vina pentru faptul că ei cinci continuau să se afle aici, asudând şi gâfâind în numele a ceva care avea doar legături foarte vagi cu Legiunea. Îi agățase cu tot soiul de vorbe pompoase.

Acum, plăteau. Sau poate că, de fapt, chiar asta doriseră şi ei?

Au sărit gardul simțind cum inima li se zbate nebuneşte în piept. Giuseppe şi Hector pasară sacii cu armele demontate lui Louis şi Igor, apoi îşi continuară alergarea. Urma o zonă relativ îngustă de nisip, după care se întindeau stâncile negre, colțuroase.

— Hai, că nu mai avem mult! suflă Hector şi alergă mai repede, grăbit să ajungă în dreptul pietrelor.

După aproape jumătate de minut, ajunseseră în dreptul

primilor bolovani şi se lăsară să cadă pe nisipul cenuşiu, care cum nimeri. Mart trecu printre ei în fugă, talonat de Frank şi Lennox şi, fără un cuvânt, urcă pe stânci şi continuă alergarea, țopăind printre țancurile ascuțite.

— Hei! Ai zis: direcția stâncile din nord! şuieră Andreas.

— N-am spus că stâncile sunt ținta! se auzi vocea ritmată de fugă a lui Mart.

Louis îşi dădu ochii peste cap.

— Ăştia şi-au pus în cap să ne omoare…

— Pe dracu'… vor doar să ne arate cine e la manete, suflă Andreas. Hai după ei. Am de gând ca la momentul potrivit să le facem şi noi bucata. Nu vreau să-i aud vreodată că le-am rămas datori. Marş după ei!

Se ridică şi se cățără primul pe stânci, urmat de ceilalți patru. Soarele ieşise cu totul din mare şi, aşa cum se întâmpla la acea latitudine, încingea deja toate obiectele. Nici unul dintre ei nu-şi dădea seama ce rost are fuga asta pe stânci cu care n-aveau cum să se întâlnească pe nici unul dintre fronturile pe care vor fi trimişi să lupte. Doar că-i vedeau pe Mart, Frank şi Lennox cum țopăie fără probleme, în timp ce ei se dezechilibrau la fiecare pas. La un moment dat, cei trei săriră în gol, dispărând într-o groapă ascunsă privirii.

Era un golf mic, cu o plajă extrem de îngustă. Când Andreas sări şi el, realiză că nu-i vede pe cei trei nicăieri. S-a oprit preț de o clipă după ce a aterizat pe nisip şi s-a uitat de jur-împrejur, în timp ce Louis, Hector, Igor şi Giuseppe săreau şi ei pe plaja îngustă.

N-au apucat să-şi dea seama ce se întâmplă cu ei. Mart tăbărâse deja asupra lui Louis, îl încărcase pe umăr şi-l azvârlise în nisip, Hector zbura prin aer, proiectat de Lennox, în timp ce Frank ațintea un M16 asupra celorlalți doi:

— De regulă, cam asta e cursa pe care trebuie s-o faceți înainte să dați piept cu vietcongii! suflă Mart, plictisit, în timp ce legionarii se prăvăleau pe nisip, extenuați. Nişte puşti de doişpe ani, cu arcuri, ar fi de ajuns ca să vă facă praf! Aveți cinci minute ca să vă trageți sufletul!

Cei cinci au dat din cap. Habar n-aveau dacă soarele era

cel care le prăjea retinele sau dacă ochii nu le ieşiseră din cap de efort. Aveau impresia că întreg corpul le este zgâlțâit de bătăile îngrozitor de rapide ale inimii. Uniformele le erau fleaşcă de transpirație. Louis se rostogoli până în apropiere de Mart şi se uită către bidonul cu apă rece atârnat la şold. Locotenentul îi urmări privirea şi se strâmbă, disprețuitor:

— Ce zici, puiule? Participi şi tu la războiul nostru? întrebă el deşurubând capacul bidonului şi vărsând apa pe nisip. Următorul exercițiu: tragere la punct fix! Mă duc cu Lennox să amplasăm țintele. Frank rămâne aici să vă păzească dacă vă vine cumva ideea să trageți după noi…

Deja dispăruseră spre un pâlc de palmieri, în spatele stâncilor.

— Vă reamintesc că încă n-aveți cu ce să trageți, zise Frank într-o doară.

Andreas despături una dintre pânzele de cort. Avea senzația că mâinile îi sunt de vată, ca şi cum abia le-ar fi scos dintr-un curent de apă înghețată. Hector se apropie de el şi se chinuiră să pună deoparte piesele componente ale armelor. Nu văzuseră în viața lor cum arată un M16 sau un M60, nici măcar întregi, iar acum se trezeau că trebuie să le recompună din bucăți, ca la un joc de puzzle ale cărui reguli nu le erau explicate pe deplin.

— Am reuşit să pun cap la cap AK-ul! anunță Louis şi, trase de probă un foc în aer.

— Vino şi dă-ne o mână de ajutor dacă eşti aşa şmecher!

Până la urmă, Hector se ridică triumfător cu un M16 în mână. Îl cântări, îl puse la ochi, apoi ținti o scândură care plutea la câțiva metri de țărm. Rafala îl zgâlțâi un pic mai mult decât se aştepta, dar gloanțele se înfipseră în bucata de lemn spulberând-o în aşchii.

Între timp, Hector reuşise să găsească şi câteva grenade pe care le puse alături.

— Le folosim? aruncă el o privire către Frank.

— Nu acum… Vrem să vedem de ce sunteți în stare cu puştile…

— Cu monstrul ăsta o să fie mai greu… arătă Hector piesele mitralierei grele. Cum naiba se încarcă benzile astea?

Se chiora la benzile de pânză şi la cartuşele de cupru care păreau să joace în bandulieră.

— Le punem aşa cum se nimereşte… Trebuie să le înghită arma asta cumva.

— Mda. Dacă le puneți cu vârful în față, trebuie să le înghită cumva, comentă Frank. Grăbiți-vă, că Mart îmi face semn că a pus țintele la locul lor…

S-au cățărat pe buza stâncilor şi au privit în direcția indicată de Frank. Mart şi Lennox erau acolo, făcând cu mâna, după care s-au deplasat în salturi către ei şi s-au ascuns îndărătul unui parapet de ciment. Andreas s-a frecat la ochi. Unde naiba trebuia să tragă? Nu vedea nimic în afara pietrelor, a parapetului şi a palmierilor.

— Soldat Andreas! strigă Frank. Te anunț că şedința de tragere a început.

Andreas s-a uitat la Hector. Hector a ridicat din umeri. Louis a lansat, plictisit:

— Îşi bat joc de noi, Andreas! În ce dracu' vor să tragem?

— Sunt chiori sau ce au? se auzi vocea lui Mart din spatele parapetului.

— Nu văd țintele, Mart! strigă Frank de lângă ei. Tipii ăştia sunt aşa de chiori că nu văd țintele…

— Isuse! De ce a trebuit să cadă pocinogul ăsta pe capul nostru? Arată-le țintele, Frank!

Frank se lăsă pe vine în dreptul lui Andreas.

— Soldat Friessner! Eu nu ştiu cu ce fel de vietnamezi v-ați luptat voi, dar ăştia cu care avem treabă acum nu au nici uniforme de paradă şi nici nu se plimbă aşa, ca să-i vadă oricine… De regulă, au nişte țoale de nu le deosebeşti de trunchiurile unui copac şi poartă pe cap tufe întregi de *muong*… Da' trebuie să se uite şi ei pe undeva…, aşa că ramurile de *muong* sunt date în lături, ca nişte cortine…

Întinse mâna către marginea pâlcului de palmieri şi conchise:

— Uite! Exact cum sunt crengile alea… Le vezi acum, soldat Friessner?

Le vedea. De la distanță, păreau nişte corturi minuscule. De fapt, şi-a dat scama el, diferența frapantă față de tufele de

muong veritabile consta în bogăția crengilor din jurul tulpinii.

— Ce părere ai, Louis?

— Locotenent Myers! strigă Louis în loc de răspuns. Cum o să ne notezi?

Mart nu scoase o vorbă. Frank, în schimb, se uită la ceas şi-i spuse:

— Ascultă, soldat Tarjac! Aici nu are nimeni interesul să te depuncteze aşa, de-al dracului… Dacă îți imaginezi că stă cineva cu vreun carnețel în mână ca să-ți marcheze ție punctajul la şedința de tragere, te înşeli amarnic… Problema ta e să tragi cât mai bine, iar problema noastră e să-ți spunem dacă ai făcut bine sau nu. N-o să stea nimeni după fundul vostru să vă învețe ce aveți de făcut… Credeam că ați parcurs ciclul de instrucție elementară şi că acum nu trebuie decât să vă reamintiți ce ați învățat şi să băgați la cap câteva trucuri noi. Războiul nu prea s-a schimbat în timpul anilor voştri de prizonierat.

Făcu o pauză şi răsuflă adânc. Rânjea într-o parte, ca şi cum i-ar fi fost silă că vorbise atât de mult cu ei, dar aveau să-şi dea seama în timp că acesta nu era decât un tic de-al lui Frank Weatherford.

— E prima şi ultima oară când stă cineva de vorbă cu voi! De acu' înainte, noi ordonăm şi voi executați! De-acu' înainte, voi executați ordinul, iar noi o să vă spunem cât de incapabili sunteți! 'Nțeles?

— O.K! lansă Friessner petrecându-şi banduliera carabinei peste umărul drept, apoi, fixând cătarea pe unul dintre tufişuri, trase primul foc. I se păru că reculul este prea puternic pentru greutatea armei. Louis trase şi el în acelaşi timp. Nimeri la fel de sus, semn că reculul îl luase şi pe el pe nepregătite.

— Mâna din față, strigă Andreas. Armele astea au tendința să devieze în sus…

Hector dădu din cap şi trase, la rândul său. Giuseppe şi Igor traseră în acelaşi timp. Zgomotul metalic al carabinei M16 se amestecă cu plesnetul sec al AK-ului rusesc şi cu bufnetul remanent al mitralierei grele, în spatele căreia se încumetase să se aşeze Borjovski.

Urmă o răpăială care izbi repetat pâlcul de palmieri, de parcă o ploaie invizibilă s-ar fi strecurat printre copaci, făcând să se clatine frunzele de *muong*. În câteva secunde, tufele contrafăcute zburaseră în toate părțile.

— Eh, e bine sau rău? întrebă Friessner, ridicând capul spre Frank.

Dar Frank dispăruse.

— Hei! Am terminat! răcni Hector şi se ridică dintre pietre, căutându-i cu privirea pe cei trei. Igor scuipă într-o parte şi trase cât de tare putu de banda de pânză ce conținea cartuşele mitralierei.

— S-a blocat, fir-ar a dracului să fie! exclamă el. Ce fel de arme au ăştia?

— Iar îşi bat joc de noi, remarcă Louis. Tipii se joacă sau ce?

Igor scoase un strigăt de triumf şi le spuse:

— Şi eu ştiu să mă joc! M-am filat eu cam cum merg treburile pe aici... Îi scoatem imediat de unde s-au ascuns... Acoperiți-mă!

Țâşni dintre stânci şi împroşcă stâncile din jur cu o rafală. Louis şi Andreas ridicară carabinele şi traseră undeva în stânga pâlcului de palmieri, iar Hector răcni cât îl țineau bojocii:

— Nu fiți tâmpiți! Stați aşa, că-i radem cu grenadele!

Două proiectile negre se rostogoliră după o traiectorie în arc de cerc pe deasupra stâncilor colțuroase, căzând dincolo de parapetul de ciment.

— Opriți focul! se auzi vocea nervoasă a lui Mart, de undeva din stânga pâlcului de palmieri. Trebuie să ieşim!

Ca la un semn, toate cele cinci arme ale legionarilor îşi concentrară focul spre locul de unde se auzeau strigătele nervoase ale lui Mart.

— Salt înainte! ordonă Friessner şi, înțelegându-se numai din priviri, se strecură împreună cu Giuseppe şi Hector în spatele unui aliniament de pietre, în timp ce Igor îi acoperea din spate cu rafalele de M60.

— Ce dracu' ?! se auzi glasul scrâşnit al lui Mart. Hector pufni în râs şi-i făcu semn lui Andreas să înceteze focul.

— Opriți focul! Lăsați-i să iasă! strigă Andreas, cât se poate de autoritar, deşi habar n-avea cu ce rimează tot jocul. Şi-a dat scama în clipa următoare când Mart, Frank şi Lennox ieşiră cam ciufuliți dindărătul parapetului.

Când ajunseră înapoi în golfuleț, Hector se juca cu alte două grenade cu cuiul scos. Aruncă una dintre ele către Mart, care o prinse din zbor.

— Aveți multe grenade din astea care doar fâsâie? îl întrebă el, rânjind. Cu ce aveți voi prin depozite, nici nu mă miră că de trei ani doar bateți pasul pe loc…

— În regulă, şmecherule! spuse Lennox şi avansă până lângă el. Cu năduf, îi azvârli la picioare cele două grenade care aterizaseră lângă ei.

— De ce te enervezi? Frank ne-a spus că singurul lucru despre care o să vorbim e dacă am făcut sau nu bine… Cum am procedat acum? A fost bine sau nu?

Mart dădea din cap, gânditor. Se uită pe rând la cei cinci legionari. Erau nişte bătrâni. Erau încă nişte slăbănogi care, acum mulți ani, se înscriseseră voluntari într-un corp de armată în care învățaseră că scopul scuză toate mijloacele.

Erau nişte indivizi care puteau să se mişte cu ochii închişi acolo unde băştinaşii fuseseră prinşi de serviciile de contrainformații. Poate că Jacques Personne chiar făcuse o propunere bună la Saigon? Nu trebuia să se grăbească să tragă o concluzie. Oricum, nu ținea să-i iei în bărci pe tipii ăştia…

— Deci! Cum a fost? întrebă Andreas.

Mart îl privi pentru prima oară cu interes. Până acum, nu făcuse altceva decât să asculte ordinele. Îi spuseseră că trebuie să se poarte civilizat cu bătrânii militari. O făcuse, chiar şi cu Friessner. Dar asta nu însemna că-i acordase vreodată, nici lui, nici celorlalți, vreo atenție deosebită. În definitiv, el şi oamenii săi îi scoseseră din captivitate. Jingle şi Harris muriseră la Son Phat ca să-i scoată din rahat, iar Hadley îşi lăsase şi el oasele pe acolo… Dacă erau atât de tari, de ce nu ieşiseră de unii singuri din lagărele de muncă nord-vietnameze?

— A fost bine… spuse Mart.

— Aha, dădu Andreas din cap. În schimb, noi zicem că serviciul vostru medical e execrabil… Uite! L-au lăsat pe Louis să iasă la instrucție deşi are probleme cu mâna…

Lennox pufni în râs. Dacă şi un fleac ca ăsta îi ținea în loc pe cei cinci presupuşi veterani ai gherilei indochineze, de ce dăduse Pentagonul atâția bani pentru misiunea de extracție de la Son Phat? Trei avioane de vânătoare-bombardament, trei elicoptere de sprijin, un elicopter de transport, un detaşament SEAL (al lor), trei morți, comandamentul de la Paravat pus pe jar şi aşa mai departe, iar acum şeful franțuzoilor ăştia de împrumut se plângea că unul dintre oamenii lui pierdea sânge…

Se pregătea să-i zică toate astea lui Friessner, când Mart îl opri:

— Am considerat că un fleac, precum rana lui Louis, n-o să ne handicapeze. Acolo unde avem de mers, s-ar putea să avem de dus în spate răni cu mult mai nenorocite… Pe vietcongi nu-i interesează acordurile de la Geneva… Trag cu orice fel de glonț, fără să le fie teamă că-i ia cineva la întrebări. Mart făcu o pauză şi decise să adauge, pentru efect: În nici un caz pe pământul lor… Ei zic că au dreptul să facă orice la ei acasă, *soldat* Friessner…

Îl privi dintr-o parte. Pe fața lui Andreas nu se clinti nici un muşchi când răspunse:

— Aşa cum tu eşti răspunzător pentru oamenii tăi, *locotenent* Myers, şi eu sunt responsabil pentru ai mei. I-am văzut de ce sunt în stare vreme de atâția ani, prin junglele din Laos şi Cambodgea. Ca dovadă, l-ai văzut pe Louis că a alergat fără probleme şi că ți-a executat ordinele, deşi nu mai pusese mâna niciodată pe un M16. Părerea mea este însă că n-are sens să ne chinuim fără rost. De ce trebuia să iasă Louis la antrenament fără să-i fi scos cineva perfuzia din braț? De ce a trebuit să ieşim la instrucție fără să fim văzuți de medic? Bagă de seamă, *locotenent* Myers! Nu *noi* am solicitat consult medical! *Voi* ni l-ați promis! Şi nu v-ați ținut di cuvânt. Eu nu ştiu ce fel de armată este aia în care superiorii nu-şi respectă cuvântul dat. În Legiune am învățat cu totul altceva, *locotenent* Myers! În Legiune nu trebuia să fii

ofițer ca să știi că nu trebuie să promiți ceea ce n-ai de gând să faci!

Se dădu un pas în spate şi luă poziția de drepți. Reflex, ceilalți patru înțepeniră şi ei în soarele din ce în ce mai puternic, cu brațele lipite de corp, cu palmele încremenite lângă coapse, în atitudinea tipică a legionarilor. Cel puțin în privința asta, Bainbridge avusese dreptate. Îi văzuse mai acum o săptămână pe cei cinci cum adoptă poziția de drepți având corpul uşor aplecat în față. Nu era deloc o atitudine făcută să exprime disciplina. Mai degrabă legionarii dădeau impresia că sunt gata să sară la bătaie când ascultau ordinele în poziția de drepți.

— Sunt de o aroganță incredibilă… comentase Bainbridge.

— Nejustificată, după părerea mea, comentase Frank, trecându-şi mâna prin părul negru, tuns perie.

Vorbise suficient de tare ca să fie auzit de Jacques Personne, dar acesta nu comentase nicicum.

— Mda, răspunse Mart într-un târziu şi-l privi pe Frank. Poate că tipii ăştia au dreptate, ce crezi?

Frank se strâmbă şi ridică din umeri. O luaseră peste bot de nu se văzuseră cu cele două grenade „moarte" azvârlite de Hector peste parapet. Orice metodă e bună, cu condiția să obții avantaje, aşa suna una dintre regulile de bază de la SEAL. Legionarii o cunoşteau şi ei.

Frank era fericit că nu este el în pielea lui Mart. Mart era cel care trebuia acum să recunoască faptul că procedaseră greşit. Speraseră să aibă de-a face cu nişte veterani minați de prizonierat şi de reumatisme, care uitaseră cum se umblă cu armele. Speraseră să-i termine după antrenamentul intempestiv şi să nu mai dea ochii cu ei după ziua de azi. Speraseră să nu fie cazul să se sprijine pe nişte foşti legionari ca să poată duce la capăt misiunile din Vietnamul de Nord. Grupurile SEAL se obişnuiseră de prea multă vreme să acționeze singure, încălcând fățiş prevederile tipilor din spatele birourilor atunci când erau prea gogonate sau dacă ei găseau o soluție cu randament mai bun.

Cât despre misiunile mixte de pe teren, SEAL nu se

împiedicase niciodată de necesitatea de a colabora cu alte unități mai mult decât strictul necesar.

— Cred că ai dreptate, soldat Friessner, recunoscu Mart, privindu-l pe Andreas în ochi. Sunt sigur însă că înțelegi de ce am procedat aşa.

Andreas clipi de câteva ori şi zâmbi:

— Sunt sigur că n-ai vrut să faci altceva decât să evaluezi marfa… Aşa e, locotenent Myers?

Mart pufni în râs şi-i întinse mâna lui Andreas.

— În regulă. Mergem la unitate şi o luăm de la capăt.

— De la capăt? căscă Louis ochii şi-şi privi mâneca stângă; sângele se amestecase cu sudoarea şi cu nisipul.

— Nu, nu, nu! întinse Mart palmele. Am vrut să zic că vom face lucrurile ca la carte, aşa cum am început şi noi ciclul de instrucție.

Prânzul i-a prins alergând pe plaja de la sud de Quang Ngai. Legionarii cărau o barcă de desant, un LB 108 care cântăreşte cam 200 de pfunzi. Lennox stătea în barcă, de parcă ar fi fost un potentat arab cărat în baldachin, iar Frank alerga cot la cot cu ei, ritmând alergarea.

— Schimbă piciorul! răcnea el la fiecare două sute de paşi, iar legionarii trebuia să schimbe piciorul de „tragere”. Era o tehnică pe care o cunoşteau şi ei; se pare că unul dintre primii care o aplicase fusese un căpitan, legionar şi el, bineînțeles, care aflase de la nişte războinici din Mali cum procedează ca să reziste ore în şir prin soarele deşertului. În cursul unei alergări de durată, centrul de greutate este deplasat în proporție de aproximativ 70% pe unul dintre picioare. Totul era să fii în stare să conştientizezi povestea asta şi, la un interval rezonabil, să schimbi piciorul pe care te sprijineai.

Se pare că tehnica nu era specifică doar tribului african din Mali. Cei de la SEAL o învățaseră, în mod sigur prin alte filiere, iar Hector le povesti cum cunoscuse el un mexican înrolat în Legiune care pusese pariu la Alger că e în stare să alerge două sute de ture de stadion; câştigase pariul. Mexicanul era un metis cu sânge aztec în vene, chestie de

care era foarte mândru. După ce câştigase pariul, alergase cu un rucsac de zece kilograme în spate timp de peste patru ore, explicându-le că în satul lui figura cu schimbatul piciorului era folosită de sute de ani. El spunea că satul lui fusese o sursă de curieri pe vremea statului aztec, înainte de venirea spaniolilor.

— Frank! strigă Mart din spate. Hai să urcăm şi noi în barcă! Tipii ăştia ne-au arătat că *sunt* în stare de tot soiul de chestii...

Deja ajunseseră la capătul puterilor. Probabil că în nici o unitate operațională de pe pământ nu existau atâtea prevederi regulamentare concepute pentru a fi încălcate. Cartea spunea că LB 108 trebuia cărat obligatoriu pe creştetul capului, deşi, toată lumea era de acord că ar fi fost cu mult mai uşor să fie purtată pe umeri.

Când Frank şi Mart au sărit şi ei în barcă, cei cinci au simțit că gâturile li se telescopează.

— Mişcați! răcni Mart. Şi păstrați cadența.

După mai bine de o oră de alergătură, s-au oprit într-un golf şi, fără nici un fel de pauză, au descărcat barca, labele de cauciuc şi vizorul. Dintr-un lăcaş, au extras încărcăturile de plastic pe care le-au împachetat în folii transparente.

— Mai repede! Mai repede! striga Lennox. Echiparea!

Nimic nu putea fi mai absurd decât să ridici barca şi să alergi cu ea pe nisip, echipat fiind cu toate acareturile unui scafandru. Au făcut-o şi pe asta, pe o distanță de mai bine de două sute de metri, până ce picioarele le-au fost scăldate de apa călduță a mării.

— Nu credeam să existe tipi mai bătuți în cap decât sergenții de instrucție din Algeria, comentă Igor.

— Vrei să spui că superiorii tăi de la Kiev erau mai drăguți? întrebă Lennox.

— Măcar orele de masă le respectau!

— Când aveau ce să vă dea... Ai mâncat vreodată *'ampulkelu* la Kiev?

Părea o conversație într-un salon de ORL: vorbeau cu toții pe nas din cauza vizoarelor. Mart fusese primul care se dezechipase de uniformă şi trăsese pe el ustensilele de

scafandru. Fugise şi el, cot la cot cu ei. Până acum, singurul lucru pe care nu-l făcuse era că nu cărase barca.

LB 108 era extrem de uşor de manevrat pe mare liniştită. Au început să padeleze, din ce în ce mai agasaţi de labele din picioare şi de vizorul de pe figură. După câteva minute, nici unul dintre ei nu mai era în stare să vadă la o depărtare mai mare de doi metri: sticla de pe faţă se aburise de tot.

— Ce dracu' nu daţi din mâinile alea mai repede? Şi ţineţi, naibii, direcţia! Mergem ca pişatul boului! răcni Lennox.

— Nu văd nimic! Cum vrei să ţin cadenţa cu ceilalţi când nu se vede nimic? şuieră Giuseppe.

— Atâta lucru nu ştiţi! lansă Lennox. Când o să luaţi pauză, să vă scoateţi vizoarele şi să scuipaţi naibii în ele ca să nu se mai aburească!

Cauciucul le rodea deja picioarele şi pielea de pe faţă. Transpiraţia se aduna sub garniturile labelor şi ale măştii. Când au ajuns la aproape o milă depărtare de ţărm, Mart le dădu ordinul să oprească.

— Hai! La baltă! Frank! Conduci tu traseul!

Dintre toţi, Louis era cel mai buimac, iar Igor, după multă vreme, spunea că nu înţelesese niciodată de ce tipii ăia de la Quang se forţaseră să-i hrănească cu tot soiul de soluţii intravenoase („Ne-au îndopat ca pe gâscani", spunea el) pentru ca apoi să consume într-o zi tot ce se forţaseră să bage în ei timp de câteva săptămâni.

Giuseppe încercă să înoate bras, dar nici nu apucă să-şi dea seama când se trezi cu răcnetul lui Lennox:

— Înoată ca bărbaţii, Giuseppe! Ca bărbaţii, fir-ar să fie, că nu te duci la agăţat!

Se auzi un strigăt. Louis striga ca din gură de şarpe, zvârcolindu-se în apă. Igor dădu de câteva ori din braţe, îndreptându-se către el.

— Lasă-l să se descurce! strigă Mart. Trebuie să fie un cârcel. Aşa e când nu eşti obişnuit cu labele astea.

Ca să-i confirme spusele, Giuseppe strigă şi el ascuţit şi se ghemui în apă. Frank se opri şi, călcând apa, strigă la Mart:

— Cred că pentru azi ajunge, Mart. Pe urmă o să ne pierdem timpul să-i culegem de pe fundul apei…

Myers privi într-o parte şi în alta. Consultă ceasul. Alergaseră vreme de patru ore. Acum era 6 scara. Într-o oră, vor ajunge la unitate şi, în mod normal, tipii ăştia vor cădea lați. Numai că acolo vor începe cu studiul armamentului. Până la 9 seara. Iar dacă după 9, lui Bainbridge sau altcuiva din comandament o să-i vină cine ştie ce idee, o să-i scoale şi o să-i alerge din nou.

— În regulă. Înapoi în barcă.

Aşteptă ca cei şase să se cațere, anevoie, pe bordaj, după care continuă:

— Jos echipamentul. Aveți voie să duceți barca pe uscat fără acareturile astea pe voi.

Abia şi le puteau da jos. Dar reflexele căpătate în Algeria, la instrucție, şi în Vietnam, în război, le spuneau să nu lase lucrurile în dezordine. Începuseră să-l cunoască pe Mart în calitatea lui de instructor, la fel cum şi el le recunoscuse meritele de veterani. Pe nesimțite, între ei survenise un contract de încredere, neexprimat de nici unul dintre ei: merg oriunde mă trimiți, numai spune-mi la ce să mă aştept de la tine şi ce aştepți de la mine.

Şi-au aranjat lucrurile la picioare şi au luat iarăşi padelele în mâini. Lennox şi Frank se apropiaseră de Louis şi Giuseppe, îi apucaseră de călcâie şi le împingeau tălpile picioarelor, doar-doar le-or trece cârceii.

— Hai, că nu prindem masa de scară! îi grăbi Mart.

Se aşezaseră deja pe locurile lor şi padelau în ritmul impus le Lennox. Razele soarelui îi plesneau direct în față, iar Andreas, privind la umerii lui Giuseppe, dădu să le ordone tuturor să se acopere cu bluzele.

Se opri în ultimul moment. Mart le spusese că singurele lucruri pe care li le putea promite erau peste 7 000 de calorii de mâncare pe zi, patru ore de somn sigure, dar în nici un caz nu trebuia să se aştepte ca aste patru ore să fie una după alta. Le mai promisese asistență medicală şi cea mai a dracului instrucție, față de care ceea ce mâncaseră ei la Tamanrasset era o copilărie.

— Nu vreau să mi-o luați în nume de rău, încheiase. Şi eu am trecut prin ce treceți voi acum. Şi, vă garantez, o să fac şi acum tot ceea ce faceți şi voi… Cu foarte mici excepții.

Luau masa undeva lângă bungaloul comandantului. Nici unul dintre ei n-ar fi crezut vreodată că-l vor vedea pe Igor refuzând mâncarea. Tipul părea să trăiască între o masă şi alta. În timpul detenției, era cel mai dibaci dintre ei în a găsi resturile de mâncare. Se pricepea să facă sosuri sățioase şi gustoase din orice i-ai fi pus la îndemână, iar Giuseppe comentase odată, la o întrebare de-a unui fost camarad, că cel mai bine era să nu te întrebi din ce face Igor sosurile.

— Sunt hrănitoare. Sunt comestibile. Ce vrei mai mult?

De data asta însă, abia reuşea să se țină pe scaun. Cel mai tare dintre toți fusese însă Louis. Intrase în sala de mese ca un automat, se aşezase în fața farfuriei, dusese prima furculiță la gură şi adormise în capul oaselor. Râsetele celor de la masă nu-l treziseră.

— Am senzația că oamenii tăi şi-au cam pierdut antrenamentul, se aplecase Bainbridge la urechea lui Personne.

— Ați fi dispus să parcurgem şi noi o zi alături de ei? replică Personne. Eu, unul, nu mă simt în stare să fac nici pe sfert din ceea ce au făcut ei astăzi…

Le serviseră o friptură de vițel imensă, cu cartofi prăjiți şi fasole mare, cafenie, mexicană. Apă minerală în pahare uriaşe şi un salam uscat, cu unt adus în calupuri de câte două livre, ca şi cum abia atunci ar fi fost scos din lăptărie.

Legionarii făcuseră ochii mari. Hector îşi amintise chiar de un film pe care îl văzuse la Paris, prin 1948. Filmul se chema *The Fighting Lady*, iar în el era vorba despre militarii îmbarcați la bordul portavionului *Enterprise*. Fusese un film care nu făcuse altceva decât să întărească sentimentele antiamericane ale francezilor, dacă se mai putea întări aşa ceva. Militarii îmbarcați la bordul portavionului mâncaseră în timpul războiului mai bine decât mâncau parizienii atunci, în 1948. Ouă ochiuri aliniate în sute de exemplare, unt, automate de cafea, totul pe mese lucind de curățenie.

— Isuse! Am avut o prietenă, începu Hector, care a fost la New York. Ea-mi spunea că în America totul e uriaş. Străzile lor sunt mai late, blocurile lor sunt nemaipomenit de înalte, oamenii sunt şi ei mai înalţi sau mai grei… Cică până şi pizza servită la New York e de vreo trei ori mai mare decât o pizza europeană… Acu' înţeleg, încheiase el, rotindu-şi ochii deasupra farfuriei.

După masa de seară au primit liber un sfert de oră, după care au fost chemaţi într-un bungalou dosit în spatele grădinii. Abia s-au târât până la el, rugându-se să aibă de făcut un program care să implice statul jos.

— Oricum, nu prea au ce să ne facă într-o clădire, remarcă Giuseppe, subţiind buzele.

— Treaba e că aş bea ceva, făcu Hector şi se uită într-o parte şi în alta. A filat careva pe unde se poate ieşi din pârnaia asta?

— Cât dai? făcu Igor cu ochiul.

— Ştii tu să ieşi din bomba asta?

— Cât dai? repetă rusul.

Se întrerupseră imediat. Frank se apropiase de ei şi le întinse fiecăruia câte o banderolă de stofă neagră.

— Gata? Ne împuşcaţi? se amuză Giuseppe, şi-şi trecu brusc cu degetul prin faţa gâtului.

— Vă opriţi aici, ordonă Frank cu voce joasă. Vă puneţi banderolele şi abia după aia intraţi în bungalou. 'Nţeles?

Îşi acoperiră ochii, după care, ţinându-se de mână, urcară cu atenţie pe verandă. Îl auziră pe Frank cum deschide uşa de la intrare şi, aproape imediat, simţiră cum mirosul dulceag al interiorului se amestecă cu cel de vaselină, de metal şi de piele, în cocktailul olfactiv de neconfundat al armamentului.

Se auzi un bufnet înfundat şi o înjurătură.

— De ce dracu' mai trebuia să vă pun banderolele pe ochi? întrebă Frank, nervos. Aici e mai întuneric decât în ochii unui orb.

Cei cinci se opriseră în mijlocul camerei, fără să vorbească. Aflaseră încă dinainte să înceapă să alerge cu LB-ul în spate că vor avea o şedinţă de familiarizare cu

armamentul cu care vor avea prilejul să lucreze. *Simțeau* că în jurul lor era plin de carabine, mitraliere şi grenade. Cu toate astea, nu-şi dădeau scama ce aveau de gând cei din SEAL.

Frank se ghemui şi începu să robotească pe duşumea, provocând un zăngănit neclar. Între timp începuse să se acomodeze cu bezna din încăpere şi trecu în revistă piesele întinse pe jos.

— În regulă. Dimineață a fost cum a fost… Ați recunoscut armele şi v-ați priceput să le puneți cap la cap. Problema e că niciodată n-o să ştiți peste ce fel de arme veți da la înghesuială. Iar regula e că dai peste o armă atunci când ai cel mai mult nevoie de ea, dar când ai îngrozitor de puțin timp la dispoziție. Tot o regulă e că peste o armă nu dai decât noaptea, în junglă. Vă amintiți cum arată nopțile în junglă?

Mormăiră cu toții, aprobator.

— Bine, conchise Frank. Veți sta aici până ce veți monta toate armele astea. Să strige careva când considerați că ați terminat.

S-a răsucit şi a ieşit din încăpere. Înainte să închidă uşa mai aruncă o privire peste umăr. Cei cinci înlemniseră în mijlocul camerei.

— Locotenent Myers zicea că o să parcurgă întreg programul, cot la cot cu noi, spuse Hector într-o doară.

— Ar putea s-o facă. Dar el ar ieşi din camera asta în mai puțin de cinci minute. Nici nouă nu ne place să facem lucruri aiurea, în plus. Făcu o pauză cât să-şi aprindă o țigară, după care adăugă, liniştit. Aveți program de voie după ce terminați…

Plecă.

— Hei, Giuseppe, mai auzi el din spate vocea lui Hector. Te lăudai că ai avut cel mai fin tuşeu din compania ta.

Se aşezară în genunchi şi pipăiră duşumeaua în căutarea pieselor disparate de metal. Mergând spre popotă, Frank îşi consultă ceasul, oftând. Era 8.15. Mda. În seara asta, nici el, nici Mart, nici Lennox nu vor face exerciții de recompunere a armamentului, împreună cu cei cinci. Cu toate astea, îi vor aştepta până termină.

Andreas l-a strigat pe Mart la 11.10. Le luaseră doar trei ore fără cinci minute ca să pună cap la cap opt carabine M16, două mitraliere M60, patru AK-47, trei Stenuri britanice (erau armele cu care cei cinci erau cel mai bine familiarizați), un Mannlicher cu lunetă de 5.5 şi două bazooka pe care, au avut prilejul s-o afle mai târziu, nu le vor utiliza niciodată. SEAL renunțase de multă vreme la lansatoarele de grenade standard, preferând tuburile de unică utilizare.

La 11.30 stingeau lumina în bungaloul lor. A fost cea mai lungă noapte de care au profitat pe parcursul ciclului de instrucție. Frank i-a trezit abia la 4.30 dimineața şi i-a scos pe platoul din mijlocul unității. Au început prin alergarea despre care Igor avea să spună după multă vreme că fusese cel mai al dracului tip de fugă la care îl pusese vreodată cineva, incluzându-i în toată ciorba asta pe antrenorii de la Spartak Kiev. Mart sau Frank nu se mulțumeau să-i pună să alerge pe platou doar ca să se încălzească. După primele două ture, ieşeau din unitate şi o luau încotro îi îndrepta inspirația celui care conducea antrenamentul în acea zi.

Dar fie că alergau pe stâncile de la nord de oraş, fie că parcurgeau dunele plajei din sud, atât Mart, cât şi Frank îşi făceau un punct de glorie din a-i duce să alerge pe teren cât mai accidentat. Scopul era să nu fugă mecanic, chestie cu care s-ar fi obişnuit extrem de repede şi care nu semăna niciodată cu ceea ce pățeau în misiune. De regulă, alegeau porțiunile de teren cu cele mai multe accidente posibile, obligându-i să sară peste gropi, să coboare în fugă, să se opintească la urcarea unor pante care, nici unul n-avea cum s-o înțeleagă, erau găsite de fiecare dată ca şi cum făcuseră obiectul unor căutări diabolice din partea celor doi.

Însă după cum avea să observe Andreas într-o zi, nu exista ofițer sau gradat din trupele speciale care să n-aibă un fler aparte în a găsi cele mai împuțite trasee şi metode de antrenament, fie că-i antrena pe alții, fie că parcurgea şi el antrenamentul alături de ei.

— Totdeauna am zis că trebuie să fii un pic

sadomasochist ca să te bagi în găştile astea.

Ca o dovadă că lucrurile stăteau aşa, atât Frank, cât şi Mart rânjeau de fiecare dată când găseau câte un traseu, mereu altul, care scotea untul din toţi.

Alergarea nu dura niciodată mai puţin de două ore, după care reveneau în unitate şi serveau micul dejun. Începeau cu suc de portocale sau de grepfrut şi continuau cu ouă, şuncă, cereale, unt şi cel puţin două feluri de salam, terminând cu lapte şi cafea.

Ieşeau apoi din nou pentru câteva ture scurte pe platou, după care intrau la sala de antrenament pentru lupta corp la corp. În prima zi s-au trezit că încep treaba fără nici un fel de exerciţii pregătitoare, iar Igor a mârâit, neînţelegător. Atât la club, la el acasă, cât şi la Alger, în stagiul de pregătire, instructorii începeau cât se poate de civilizat, cu câteva minute de flotări, rotaţii de braţe şi sărituri. Abia după aceea începeau lucrul propriu-zis.

— Aici nu s-a auzit de exerciţii de încălzire? întrebase Igor după ce încasase o proiecţie şi bufnise cu şalele de podeaua dură din lemn.

Tipul care conducea antrenamentul, un scundac negricios pe care ţi-ar fi fost mai uşor să-l sari decât să-l ocoleşti, îi rânjise de deasupra, prinzându-i braţul ca într-o menghină şi făcându-l pe Borjovski să strângă din dinţi.

— Crezi că vietcongii te aşteaptă să-ţi faci încălzirea? Ce-mi pare mie rău e că apucaţi să faceţi alergarea de dimineaţă înainte să treceţi pe la mine. Ca să te deprinzi cum trebuie cu lupta corp la corp, trebuie să înveţi să te baţi imediat cum te dai jos din pat. Înainte să apuci să te freci la ochi.

Pe tip îl chema Mitch Braddock, era de fel din Florida, unde fusese pe rând boxer, poliţist şi bodyguardul unui patron de bordel până să fie înrolat în 1944. Ajunsese la Yokohama o dată cu MacArthur şi, se lăuda el, stătuse la mai puţin de zece picioare de masa pe care japonezii semnaseră capitularea, dar nimeni nu credea chestia asta. Mitch era un mincinos fără pereche, cu excepţia poveştilor despre bătăile la care luase parte. Mart îi spusese într-o seară lui Andreas, într-un moment de pauză, că îl văzuse cu

ochii lui pe Mitch cum în timpul unei permisii la Bangkok se bătuse cu doi malaci birmanezi la ieşirea dintr-o casă de curve de pe Vartaningala Drive, aşa că puteai să iei de bune toate poveştile lui legate de cafteală.

Mitch era beat praf şi abia mai stătea pe picioare, dar ținea morțiş să-şi petreacă noaptea cu o gagică pe care o filase pe stradă. Nu-şi imagina că respectiva n-avea nici o legătură cu profesionistele din Vartaningala – era (avea s-o afle după întâmplare) o birmaneză emigrată care lucra la un hotel de mâna a doua unde trăgeau de regulă piloții americani din junglă. Cei doi malaci erau frații ei, un fel de replici mărite la scară ale lui Mitch. Foşti practicanți de box birmanez, față de care boxul thai e o îmbrâncelă jucăuşă între ucenici frizeri, tipii se angajaseră ca bodyguarzi în cartierul roşu din Bangkok. Ei erau treji, Mitch mergea mai mult pe vine. Ei erau în timpul serviciului, urmăriți îndeaproape de patronul care îi angajase, de Mitch nu-i păsa nimănui. De fapt, Mart pretindea că băieții abia aşteptau să vadă cum Mitch o să muşte din țărână şi abia după aceea aveau de gând să intervină şi ei – prea de multe ori îi snopise în bătaie în sala de antrenament, folosindu-se de regulamentele extrem de permisive din cadrul SEAL.

Mitch nu fusese în stare nici măcar să articuleze ce avea de gând cu fata aia. Dar gesturile lui erau suficient de sugestive. Cei doi frați interveniseră imediat, îmbrâncindu-l pe Mitch pe trotuar. Tipul se dăduse de-a berbeleacul şi probabil că ar fi rămas acolo, să-şi consume restul beției, dacă unul dintre cei doi birmanezi n-ar fi fost brusc cuprins de un exces de zel inexplicabil.

Strâmbând din nas de plictiseală că spectacolul nu are continuare, băieții se pregăteau să-l ridice pe Mitch de pe jos, dar birmanezul se apropiase de el şi-l plesnise cu piciorul în față. În mod normal, o astfel de lovitură ar fi trebuit să trimită un om direct în camera de gardă a Spitalului Militar American din Bangkok. De altfel, şi birmanezul se bazase pe chestia asta.

Numai că nu-l cunoştea pe Mitch. Şi, după cum s-a dovedit, nici băieții. Ei se îmbulzeau, unii să-l ajute pe Mitch,

alții să-i plesnească pe cei doi. Habar n-aveau că, pe timpul cât făcusc parte din trupele de ocupație în Japonia, Mitch frecventase un dojo clandestin din Kyushu. De altfel, era motivul pentru care ajunsese să-i instruiască pe cei din SEAL.

Unul dintre lucrurile învățate de la maestrul de Bujinkan era canalizarea furiei, chestie de care le vorbise de nenumărate ori elevilor săi. „Degeaba vă vorbesc însă”, spunea tot Mitch, „totul e să ajungeți să *simțiți* furia. Până atunci, vorbim degeaba. Doar după ce o să ajungeți să cunoaşteți *adevărata* furie, o să fiți în stare să vă folosiți de ea”.

În scara aceea, pe Vartaningala Drive, au avut prilejul să vadă la ce se referise. Mitch s-a ridicat de pe jos înainte ca ei să apuce să se apropie la mai mult de un metru de el. Avea privirea la fel de tulbure ca şi mai înainte, dar Mart era în stare să pună mâna în foc că remarcase o lucire ciudată în ochii lui, lucire pe care o pusese pe seama consumului excesiv de whisky thailandez contrafăcut. Pe moment nu şi-a dat seama că Mitch era deja cât se poate de sigur pe picioarele şi pe gesturile sale. Singura lui incertitudine se referea la autorul loviturii. Mergea de la unul la altul, întrebând:

— Tu m-ai plesnit? Tu m-ai plesnit?

Lumea de pe stradă se mişca deja cu mult mai multă atenție în jurul lui Mitch. Remarcaseră cu toții că insul reîncepuse să vorbească şi să se mişte nemaipomenit de natural după ce încasase piciorul în cap. Până la urmă, birmanezul cu pricina a făcut un pas înainte şi i-a zis, sigur pe el:

— Eh, eu ți-am tras-o! Care e treaba?

Mitch era un tip dintr-o bucată. Nu-i plăcea să se ia de lume nevinovată. S-a uitat la băieți, întrebător:

— El mi-a tras-o?

— Uite ce e, Mitch! se băgase Mart care mirosea apropierea dezastrului, mai ales că un jeep al Poliției Militare oprise în capul străzii. Las-o baltă! Tipului i s-a părut că te porți ca un mârlan cu fata aia. N-a greşit prea mult. Ți-a

tras-o şi asta e. Hai să ne cărăm!

— Poate că am fost porc. Vorba e: de ce mi-a tras-o când eram întins lat pe trotuar?

— Dă-o-n mă-sa, Mitch, şi hai s-o tundem de-aici! P'ăştia i-ai văzut? i-au arătat ei maşina Poliţiei.

— Mă doare'n cot! Io vreau să ştiu care e ăla de mi-a tras-o!

— El e! spusese Simms, mai mult ca să scurteze povestea. Simms era din Georgia şi pretindea că tipii din Florida, de unde era şi Mitch, sunt cea mai încăpăţânată rasă din Sud.

Birmanezul n-a apucat să-şi dea seama ce se întâmplă cu el. Mart spunea că dacă ar fi avut expresuri acolo la ei, în Birmania, individul ar fi putut să-şi spună liniştit în sinea lui că-l lovise unul lansat la viteza maximă. O asemenea avalanşă de pumni şi de capete în gură nu mai văzuse nici unul dintre ei. Birmanezul parcă plutea între un pumn şi altul, povestea Frank, iar când fratele lui a intervenit, Mitch i-a oferit acelaşi tratament. Pe cât era Mitch de umflat, pe atât de repede se mişca, iar rarele lovituri cu care ceilalţi îl gratulau, nu făceau decât să-i sporească furia.

După mai puţin de douăzeci de secunde, începuse să răcnească precum un câine turbat de zăngăneau toate geamurile de pe Vartaningala Drive, iar fetele o luaseră la fugă care încotro. Poliţia Militară a intervenit, ca de obicei, prea târziu, dar asta nu i-a scutit de un antrenament pe gratis, de un parbriz spart (Mitch l-a făcut ţăndări dintr-o singură lovitură de cap) şi de două portiere smulse.

A urmat la rând patronul celor doi birmanezi – neinspirat, tipul se angajase să plătească eventualele cheltuieli de spitalizare ale bodyguarzilor săi şi acum încerca să-şi scoată materialul din mâna bezmeticului, nu de alta, dar ca să facă o economie.

Mitch îl rezolvase dintr-un upercut la ficat, iar tipul a trebuit să-şi plătească şi lui o intervenţie chirurgicală.

— E singurul lucru la care se pricepe cu adevărat, comentase Frank. În rest nu e în stare nici măcar să se îmbete omeneşte. Dă-i o sută de ceva tare, pe cea mai mare

uscăciune posibilă, şi fii sigur că scapi de el tot restul serii.

Mitch era din aceeaşi plămadă de sadomasochişti de care vorbise Andreas. Când era să găsească tot soiul de chichițe care să îngreuneze antrenamentul, dădea dovadă de o imaginație diabolică. Părerea lui sinceră era că, dacă ringul de box oficial ar fi fost înjumătățit ca suprafață, peste trei sferturi dintre boxerii profesionişti ar fi pus mănuşile în cui, iar boxul amator ar fi fost desființat ca instituție.

— Dați-vă scama ce înseamnă să stai mai tot timpul lipit de adversar şi să-i simți răsuflarea în obraz! Dați-vă seama ce înseamnă să n-ai unde să te retragi deoarece corzile ringului sunt prea apropiate!

Oamenii lui Andreas nu şi-au dat scama la ce se referea Mitch decât după ce le-a prezentat o manieră de antrenament personală, după cum se lăuda. Ideea era să te aşezi cu spatele sprijinit de spalier, în timp ce partenerul de antrenament stătea la mai puțin de jumătate de metru depărtare.

— Aşa o să învățați să eschivați cu adevărat! le explica Mitch. Cea mai frecventă eschivă constă în retragere. Şmecheria e să eschivezi fără să te dai în spate şi să păstrezi contactul cu adversarul!

După prima zi de antrenament în acest fel, la ieşirea din sală, toți cinci aveau fețele pline de vânătăi, buzele sparte şi nasurile terciuite. Cu toate astea, cel mai tare îi dureau pumnii.

— Aveți mâini de domnişoară! îi luase Mitch peste picior. Aveți noroc că faceți şcoală cu unul ca mine. Dacă ați fi ajuns pe mâna vreunui alt instructor, v-ar fi pus să dați mii de pumni în *makiwara*, iar voi nu v-ați fi ales decât cu calusuri pe pumni, iar când ați fi lovit sănătos într-unu', ca să-l dați jos vreau să zic, v-ați fi ales cu pumnul făcut praf… Nimic nu-i mai rău pentru pumn decât o mutră osoasă de om, iar congii sunt ăi mai osoşi inşi pă care i-am cunoscut!

În zilele următoare, abia dacă reuşeau să se dea jos din pat: aveau picioarele, pumnii şi fețelele umflate, vinete, iar fiecare muşchi părea să fi fost pus pe tocător cu o zi înainte. Păreau o adunătură de paralitici în primele minute de

alergare, târându-şi care o mână, care un picior, icnind la fiecare pas.

După mai bine de o săptămână, Mitch a constatat că băieții nu mai fugeau de lovituri. Le-o spusese: câteodată, e preferabil s-o iei în bot decât să te retragi din fața loviturii, totul era să-ți controlezi durerea, o simplă problemă de obişnuință, în fond. Era preferabil s-o iei în bot, să-ți controlezi durerea şi să fii în stare să ripostezi pe loc, năprasnic.

— Un pumn bine țintit dă jos orice fel dă om, cât dă mare ar fi el… Iar congii ăştia sunt nişte mărunței. Orice nucă bine proptită îi face țăndări!

Într-una din zile, Mitch şi-a făcut apariția în sală cu un vraf de tuburi de fontă la subsuoară. Aerul din încăpere era încins deja la ora aia, dar cei cinci au avut impresia pentru câteva clipe că aşteaptă dezbrăcați pe un platou bătut de vânt, undeva în Antarctica. „Pentru câteva secunde, mi-a trecut prin cap”, povestea Giuseppe după aceea, cu accentul lui strident, de italian, „că Mitch nu e altceva decât un lunatic care trecuse de comisia psihiatrică de expertiză. M-am uitat la Andreas, iar el mi-a făcut semn să mă liniştesc. Dar, şi el era la fel de speriat ca şi mine. A şi recunoscut-o când am ieşit din sală.”

I-a pus să-şi lipească tuburile cu leucoplast de tibii şi de antebrațe, oarecum oblic, în aşa fel încât capetele lor să iasă cumva în evidență, depăşind în lungime pumnii şi picioarele. Scopul era ca extremitățile de fontă să-i *lovească*, orice ar fi făcut.

În ziua aceea, au plecat la continuarea programului şiroind de sânge, conduşi de Frank pe un drum dosit, care ieşea din unitate pe undeva prin spatele bungalourilor.

— Ştiți, Mart şi cu mine credem că nu e cazul să stați de vorbă cu Jacques sau cu altcineva despre chestia de acum…

În loc de altă explicație, le-a arătat propriile cicatrice de pe bărbie, după care şi-a suflecat mânecile, expunându-şi antebrațele ciolănoase: erau acoperite de cheloide, de parcă un chirurg plastician începător şi-ar fi făcut practica pe el.

— Să vorbim cu Jacques? a ridicat Andreas din umeri. La

ce bun? Vine cumva cu noi?

Frank a dat din cap că nu şi au pornit spre depozitul de materiale, să salte un LB.

Andreas n-ar fi putut să spună de ce singurul tip de antrenament pe care îl făceau împreună cu ceilalți membri SEAL era cel de pe apă. Arogant, Hector presupunea că treaba asta se întâmpla din cauză că înotul, scufundările şi deplasările cu bărcile de cauciuc erau singurele lucruri în care ar fi avut ceva de învățat de la militarii SEAL.

— Voi nu vedeți că tipii ăştia credeau că or să ne culeagă de pe jos? Acum însă, abia dacă se mai țin după noi... Chiar aş vrea să-i văd o dată la sală la Mitch...

Într-un fel, Hector avea dreptate. Igor aflase, de pildă, de la una dintre asistentele de la infirmerie cu care făcuse un aranjament să le aducă alcool în unitate (îl injecta în cele mai mari grepfruturi cumpărate din oraş şi li le dădea dimineața, după micul dejun), că membrii obişnuiți ai unității îi denumiseră „babalâcii”, apoi, după ce arătaseră că ştiu să se descurce cât de cât, le spuseseră „grupa mare”, pentru ca, în final, mai ales după ce aflaseră că se antrenează cu țevi de fontă în sala lui Mitch, să-i poreclească, răutăcioşi, „albinoşii”, aluzie la paloarea cadaverică pe care o avuseseră după ce fuseseră extraşi de la Son Phat.

Deja începuseră să umble anumite zvonuri legate de misiunea lor. Un locotenent care făcuse Fort Bragg înainte să parcurgă ciclul de instrucție de la Newark împreună cu Mart, vorbise în cursul unei ieşiri în oraş despre „albinoşii” care se pregăteau, mai mult ca sigur, să organizeze un raid în nord ca să-l ucidă pe Vo Nguyen Giap, pe Pham Van Dong şi chiar pe *Bac Ho* în persoană.

Singurul rezultat al laudelor sale a fost că tot mai mulți negustori de fructe au început să-şi facă apariția în jurul fostului port de agrement şi că tot mai mulți conducători de *xich lo* aşteptau în parcarea de dincolo de ieşire. Viet Congul din oraşe nu avusese niciodată inspirația să găsească alte acoperiri pentru ochii şi urechile de pe stradă.

Bainbridge discutase cu Personne dacă nu era cumva

cazul să lanseze un contrazvon. El unul nu se pricepea la aşa ceva, dar prea multă lume în Quang Ngai începuse să discute despre nişte tipi în vârstă, care nu erau americani, care fuseseră extraşi de undeva din junglă special ca să fie aduşi la unitatea SEAL unde se antrenau alături de militarii obişnuiți.

— Chiar şi aseară, la *Petit Bateau*, nevasta colonelului Campbell m-a întrebat când am de gând să dau un rând pentru toată lumea?...

— Un rând pentru toată lumea? se mirase Personne.

— Aşa e obiceiul. De câte ori SEAL dă vreo lovitură, invită toată garnizoana la un chef la *Petit Bateau*.

— I-ați învățat prost.

— Probabil. Problema e, ce facem acum? Lumea discută tot mai mult...

Personne făcuse o pauză, după care spusese liniştit:

— Nu facem nimic. Îi lăsăm să discute. O să creeze singuri zvonurile de care avem nevoie. Pricepi?

Bainbridge nu pricepea. În ceea ce-l privea, habar n-avea ce trebuia să răspundă la aluziile celor care îl întrebau ce e cu nou-veniții.

— Ce spun? Lumea întreabă dacă sunt francezi, într-adevăr. Alții pretind că sunt un fel de mercenari angajați de Pentagon.

— Respectă regulamentul. Spune că nu poți da nici un fel de detalii.

Bainbridge se strâmbase.

— Hai să fim serioşi! Ştii cum e cu regulamentele şi cu discuțiile de la restaurante. Nu *poți* să nu spui nimic. Ceva, ceva, tot trebuie să le dai.

— Mă întreb ce-ar zice cei de la DIA dacă te-ar auzi ce vorbeşti acum.

— Cei de la DIA ştiu cum merg chestiile astea. Dacă nu spun nimic şi mă ascund în spatele prevederilor regulamentare, o să se găsească vreun reporter mai curios care să sape în jurul informațiilor legate de „albinoşi". Ce-o să facem atunci?

— Asta nu e treaba ta! Continuă ca şi până acum. O să fii

surprins de faptul că zvonurile lor or să se înece între ele. Făcu o pauză şi se uită pe fereastră, după care continuă: Ce ciudat! De multe ori am senzația că pământul contaminează oamenii. Ştii, Indochina a fost mereu patria intrigilor diabolice… Intrigi pe viață şi pe moarte, pricepi? La propriu, vreau să zic… Cine dădea greş într-o intrigă ajungea automat într-o căldare şi era dat în clocot la foc mic. Îți dai seama că numai nişte experți s-ar fi lansat pe aici în zvonistică… Ca şi ei, albii care au ajuns prin zonă, au împrumutat toate tertipurile, de parcă ar fi fost secretate de țara asta. Ce părere ai?

— Sper din tot sufletul să ai dreptate. Să nu ne trezim că ceea ce credeam a fi un secret devine un bun public prin apariția unui articol de ziar.

— Dacă ți-e atât de frică, de ce nu ceri instrucțiuni omologilor tăi din CIA?

— Mai e nevoie, câtă vreme stau de vorbă cu tine?

Jacques Personne izbucnise în râs. Walter Bainbridge era un tip înalt şi uscat, ca mai toți cei care intrau în serviciile de cercetare în adâncime. Nu era ceea ce Personne înțelegea prin „inteligent”, dar ştia să pună punctul pe I atunci când trebuia, ca şi cum ar fi dorit mereu să se descarce de responsabilitățile ce l-ar fi apăsat dintr-o proastă înțelegere a situației. Meseria mea se întinde de aici până aici. Conduc o unitate SEAL. Trimit oamenii în misiuni care trebuie să izbândească cu minimum de pierderi şi cu maximum de pagube cauzate inamicului. Pentru asta sunt plătit. Pentru restul, de ce nu veniți voi băieți să vă vedeți fiecare de ciorba pe care v-ați apucat s-o preparați?

Îşi călcase pe inimă când primise ordinul de a-i antrena separat pe cei cinci „albinoşi”. Încă de când acceptase să conducă o unitate SEAL, o făcuse pentru că SEAL nu acorda nimănui cecuri în alb. El însuşi, deşi era deja maior pe vremea când solicitase intrarea în corpul lor, trebuise să se supună vreme de două luni unui ciclu de instruire condus de un sergent major de culoare.

Îşi ascultase instructorul orbeşte, deşi era lucru bine ştiut de toată lumea: un ofițer ajuns pe mâna unui sergent

de instrucție SEAL trebuia să se aştepte la ce era mai rău. Regula jocului spunea că cei care vor ajunge să conducă „focile" trebuia să mănânce de două ori mai multă instrucție decât soldații de rând. Oamenii rezistau la o tăvăleală de nedescris, orice militar trecut prin ciur şi prin dârmon putea să-ți spună lucrul ăsta. Problema era că, fiecare avea propriile sale limite, cu mult mai îndepărtate decât ceea ce-şi imaginau civilii cu viață ordonată din marile oraşe.

În calitate de ofițer, misiunea principală era să fii capabil să evaluezi aceste limite, ca să fii în stare să ceri fiecăruia tot ce putea da.

Bainbridge, de exemplu, se instruise alături de soldați, caporali, locotenenți, albi şi negri, deopotrivă şi asta, într-o perioadă în care nici unei Rose Parker nu i-ar fi trecut prin cap că nu trebuie să se ridice de pe scaun în autobuz ca să dea locul unui alb. Bainbridge însuşi, originar din Charlotte, Carolina de Sud, fusese destul de nedumerit când văzuse că vecinul lui de pat era un sergent de culoare din Alabama. Luase totul însă ca pe o încercare suplimentară la care era supus înainte de a fi acceptat de elita Marinei.

Şi acum primise un ordin cât se poate de oficial (nu-i venise să creadă după ce-l parcursese prima dată, drept pentru care îşi pusese ochelarii la care nu făcea apel decât extrem de rar şi citise adresele de pe plic de câteva ori la rând – totul era în regulă) care îi spunea mai mult decât clar că „babalâcii" – pe vremea aceea încă erau la refacere în infirmerie – trebuiau „separați, dați pe mâna elementelor celor mai experimentate din unitate, după care, respectivele elemente vor primi mână liberă în a-i antrena pe cei cinci, cu singura condiție ca la capătul ciclului, cei cinci legionari să fie în stare de funcționare".

Se stabilea în mod expres ca cei cinci să fie „antrenați separat de restul recruților". Bainbridge n-a înțeles niciodată de ce fusese stabilită această regulă. Cert este că lumea aflase despre această prevedere – de altfel, nici nu era greu de dedus în context – şi atitudinea celorlalți se modificase radical; singura explicație era că boşii aveau de gând să-i azvârle pe „albinoşi" în iad sau pe undeva pe aproape.

Giuseppe sintetizase cel mai bine situația:

— Tipii ne consideră material perisabil, pe de o parte, dar ar dori tare mult să-şi recupereze măcar o parte din investiții.

— Păi, tu de ce credeai că ne-au eliberat? se băgă Louis în vorbă. Americani, să elibereze legionari? Dar tu cine credeai că a sprijinit cu arme şi bani Viet Minh-ul după al doilea război? Oficial, sprijineau o mişcare de eliberare națională, în virtutea legăturilor de prietenie stabilite înainte de '45, când Viet Minh-ul luptase împotriva japonezilor. Singura explicație pentru care nişte americani şi-au pus pielea la saramură ca să ne scoată din prizonierat e că vor să se folosească de noi să scoatem cine ştie ce castane din foc.

— Mda. Poate că mai bine nu ne lăsam eliberați, nu? se întrebă Giuseppe cu glas tare. Preferam să construiesc poduri prin junglă decât să crăp...

— Preferabil ar fi fost să nu juleşti bijuteriile alea la Milano, i-o reteză Hector.

— Ciocu' mic, Hector! N-am furat orfevrăria aia de bine... Ştii bine că Giovanna avea neapărată nevoie de ea.

Cei doi țâşniseră de pe banca din fața popotei şi se priveau țintă.

— Hei, avansă Borjovski cu lentoare între ei. Era cu cel puțin un cap mai înalt decât oricare dintre toți. Ce aveți de gând?

— Zici că era mai bine să fi rămas în mâinile Viet Congului, Giuseppe? întrebă Andreas.

Giuseppe se uită de la unul la altul. Louis, mai ales, îl sfredelea cu privirea. Ajunseseră cu toții să se cunoască suficient de bine în prizonierat. Cuvintele lui Giuseppe sunau cel puțin ciudat. Se întrebau cât de mult se schimbase fiecare dintre ei după ce reluaseră din nou instrucția? Poate că prima impresie a lui Mart Myers fusese cea corectă, poate că nu erau decât o adunătură de bătrânei gata să dea înapoi la prima problemă...

— Ți-e frică, Giuseppe?

— Nu mi-e frică, fir-ar al naibii să fie! Făcu o pauză, şi izbucni: Vreau să spun că nu mi-e frică, *încă!* Ştiți cum e când ajungem... Facem cu toții pe noi până ce tragem

primele focuri sau cât timp îi aşteptăm pe *ceilalți*, nu asta e problema. Vreau să ştiu doar ce au de gând cu noi americanii ăştia! De ce n-au făcut apel la oamenii lor? E mai comod să jertfeşti nişte prizonieri care-ți sunt obligați pentru că i-ai eliberat, e mai comod să trimiți la moarte sigură nişte indivizi de care nu trebuie să dai socoteală nimănui, decât să faci față conferințelor de presă care te întreabă de ce a fost nevoie să risipeşti atâta sânge… De noi n-o să întrebe nimeni nimic… Ați văzut cum e moda acum: e ceva care nu prea merge? Militarii trebuie să răspundă în fața unor jurnalişti cu părul lung care-i iau la mişto! Nu e mai bine să te foloseşti în cazul ăsta de tipi de care nu ştie nimeni?

Seara, după cină, Andreas se dusese la Mart şi-l întrebase ce fel de informații avea despre misiunea pentru care erau pregătiți. Mart îşi dăduse cuvântul că nu ştie nici el nimic clar. Era vorba despre o infiltrare în Vietnamul de Nord, după cum bănuiseră şi ei probabil. De ce o făceau?

— Poate doar Personne să ştie… Personne şi Bainbridge.

Andreas îl privi întrebător. Personne şi Bainbridge. Locotenentul Myers ajungea deseori în apropierea lor, ordinele le discutau împreună, datele le evaluau în fiecare seară în bungaloul colonelului, aşa că, s-ar fi putut ca Mart să…

Mart îşi dădu capul pe spate şi râse fornăit, ca şi cum nasul său imens n-ar fi fost altceva decât o cutie de rezonanță:

— Imposibil, Andy! N-o să aflu nimic. De la nici unul dintre ei.

Aşa că, singurul antrenament pe care îl făceau cu restul băieților erau ieşirile în larg. Se aşezau cu LB-urile pe țărmul bătut de valuri şi, la un semnal, se năpusteau în apă. De data asta, echipa era completă. Pe lângă cei cinci, Mart, Lennox, Frank şi Simms luau şi ei parte la instrucție. Aveau două LB-uri 108 în care Mart îi împărțise astfel: Andreas, Hector, Simms şi Frank, în prima barcă; Louis, Giuseppe, Igor şi Lennox în cea de-a doua. Mart conducea operațiunile, alipindu-se când unei echipe, când celeilalte.

De obicei, porneau în fugă cu întreg echipamentul de scafandru în spinare, alergau cât mai departe cu barca, până ce apa le ajungea aproape de şolduri, după care se urcau în ea şi începeau să padeleze. O dată ajunşi în larg, începeau misiunile specifice. De regulă, trebuia să amplaseze încărcături explozibile pe ținte de pe fundul mării.

Şi aici imaginația instructorilor sărise peste cal. La sud de Quang Ngai, fundul mării era extrem de accidentat şi, în plus, era plin de epave de ambarcațiuni mici. Antrenamentele constau în împărțirea pe două echipe mari, A şi B, care, prin rotație, alegeau țintele, le marcau şi le păzeau, în timp ce adversarii lor trebuia să le dibuiască printre recifele subacvatice, să le mineze şi să se îndepărteze de locul acțiunii, fără a fi depistați.

Dintre toți, Louis se dovedise a fi cel mai îndemânatic la acest gen de exerciții. Descoperea țintele marcate de parcă ar fi avut un radar încorporat, se strecura cu maximum de viteză printre stâncile negre de pe fundul mării, îşi amplasa încărcăturile şi se retrăgea cât ai zice peşte.

După o săptămână de exerciții preliminare, instructorul de luptă subacvatică hotărî în sfârşit că era timpul să-i ducă să se ocupe de treburi serioase. În ziua aceea, când au ajuns la distanța obişnuită la care lucrau, au început să se privească unul pe celălalt, continuând să padeleze. Ce naiba făcea instructorul în LB-ul său?

Simțindu-i că răresc ritmul, sergentul Clancy puse portavocea la gură şi răcni ca apucat:

— Dați înainte! Trebuie să ajungem în mai puțin de o oră în spatele insulei Tay Ninh! întinse el mâna către o pată verde, rătăcită printre perdelele de ceață de pe mare. Ce distanță să fie până acolo, sergent Simms?

Simms se încruntă şi privi în larg. Tay Ninh însemna „Smaraldul de Ceață”, nimeni nu se putea lăuda că-l văzuse cum trebuie de pe mal. Era învăluit mai tot timpul în perdele de abur, ca şi cum în marea din jurul insulei se deschideau nenumărate izvoare termale.

Aceasta era, de altfel, explicația ceții care înconjura insula, după cum aveau s-o constate în scurt timp. Au ocolit

Tay Ninh pe la capătul promontoriului sudic. În spatele insulei, mascată de copacii înalți de acacia, se afla epava unui cargou eşuat pe stânci.

I-au dat roată de câteva ori. *Rajah Prind*, citiră pe bordaj. Louis constată primul că epava arăta extrem de bine conservată.

— Luceşte! întinse el mâna spre hublourile ce străluceau în lumina dimineții.

Simms îl auzi pe Frank, din spatele bărcii:

— Băieții de la serviciul de întreținere trec de două ori pe săptămână pe aici. Am auzit că, dacă dai cinci sute de dolari bani gheață, băieții de la întreținere te aduc aici pe şest ca să-ți petreci noaptea a mai a naibii din viața ta.

— Cinci sute de dolari? Pentru o noapte? se miră Igor. Ce dracu' *poți* face într-o singură noapte?

— Cine a fost, zice că cinci sutare e o sumă mai mult decât rezonabilă pentru ce-ți oferă ciumecii de la întreținere.

— Cinci sute mi se pare prea mult, comentă Hector. Cine scoate atâția bani pe aici?

Simms îi făcu cu ochiul, duse pumnul strâns la gură şi păru că îl suge.

— Ce naiba faci? se holbă Borjovski.

— Kaya, spuse Simms, şi-i mai făcu cu ochiul o dată.

— Lăsați vorba! se auzi răcnetul sergentului din spate. Echipa A! Vreau să-mi minați *Rajahul* ăsta… B-ul! Asigurați naibii cargoul!

Cei cinci s-au uitat unii la alții. Ei erau echipa A. LB-ul lui Mart se apropie din câteva padele, în timp ce ceilalți se îndreptau către epava lucitoare. Mai apucară să-i vadă cum aruncă ghearele de pisică peste copastia neagră, cum se cațără şi cum dispar pe coridoarele cargoului.

— Mai țineți minte ce puncte aveți de lovit la o navă, da? îi întrebă Mart.

Dădură din cap.

— În regulă. Nu mă interesează cum o să faceți, dar vreau ca la venirea arbitrilor, B-ul să n-aibă nimic de comentat. Atenție la pupa tribord! Întreținerea a amplasat acolo nişte elice antipersonal, cu declanşare intermitentă!

Sunt sigur că nici B-ul n-o să vă cruțe!

Cel mai greu era să eviți curenții aspiranți provocați de elice. Întreținerea montase şi nişte plase de protecție, care te opreau înainte să fii aspirat între palele elicei, numai că, de fiecare dată, cei care asigurau cargoul, le demontaseră după ce avuseseră grijă să marcheze locul cu o grămadă de plăcuțe pe care scria că plasele fuseseră îndepărtate.

Până la urmă, instructorii renunțaseră să le mai monteze şi toată lumea ştia la ce să se aştepte, de la bun început. În acest loc, fundul mării era extrem de nisipos, iar curenții din larg se încrucişau cu cei care urcau de-a lungul țărmului, către nord. Apa era nemaipomenit de mâloasă, iar vizibilitatea foarte redusă.

Chiar şi în misiunile efectuate pe timp de zi bâjbâiai de înnebuneai ca să-ți găseşti în primul rând itinerarul şi reperele stabilite de instructori. Dacă la asta mai adăugai curenții, pendularea continuă a undelor de adâncime şi faptul că trebuia să treci de echipa ce păzea ținta, începeai să realizezi ce înseamnă cu adevărat o misiune în submersie.

Una dintre problemele esențiale era echipamentul de scafandru. Spre deosebire de misiunile pe uscat, în care riscai să fii ucis doar de inamic, sub apă trebuia să ai mereu în vedere un potențial ucigaş: echipamentul. Tuburile cu oxigen erau cele care te țineau în viață, dar tot ele erau cele care te transformau în hrană pentru peşti dacă nu aveai în permanență grijă de presiunea şi concentrația gazelor sau dacă nu urmăreai timpul rămas până la golirea rezervoarelor. Sergentul care dirija misiunile de submersie spunea că principalul lucru de care trebuia să țină cont într-o misiune subacvatică era cât de *mult* timp puteau petrece sub apă. Practic, cu asta începea orice antrenament, militarilor amintindu-li-se în permanență că sub apă erau protezați.

Un alt handicap, mai ales pentru misiunile ce trebuia să se desfăşoare în cea mai deplină linişte, era cel al bulelor de aer expirat. Chiar şi pe timp de noapte, pe o mare nu prea agitată, un observator atent ar fi fost în stare să le distingă şi să înceapă să-şi pună întrebări în legătură cu ele. Din câte aflase Andreas, francezii puseseră la punct un sistem prin

care aerul expirat era *înmagazinat* într-un rezervor secundar, dar Pentagonul nu considerase necesar să importe brevetul. Oricum, majoritatea acțiunilor din Vietnam nu necesitau misiuni în submersie, aşa că Statul-Major SEAL n-a făcut tărăboi pe tema asta.

Odată, într-o misiune de noapte, în care „albinoşii" trebuia să mineze un şir de obiective întinse pe o distanță de mai bine de 500 de picioare, printre pietrele de la nord de Quang Ngai, bulele de aer au fost cele care i-au dat de gol. Porniseră dintr-o vedetă torpiloare ce ocolise Tay Ninh prin larg. Musonul începuse mai devreme în 1967, iar cerul era acoperit de nori. Marea era agitată de valuri uşoare, un rest de hulă după un uragan care spălase peninsula Malaya. Era genul de valuri care te scoteau din minți: nu puteai să le anticipezi nicicum, te loveau când dintr-o parte, când din cealaltă, obligându-te să verifici în permanență dacă înotai în direcția bună.

Țintele se aflau la aproximativ 100 de cabluri de țărm, la o adâncime de 20-25 de picioare. Vedetele urmau să se apropie cu toate luminile stinse până la trei mile de stânci, lansând oamenii la apă şi făcând cale întoarsă până în spatele insulei Tay Ninh, de unde aveau să-i recupereze. Asta însemna cam cinci mile de înot nocturn, cu o scurtă pauză de submersie în care trebuia să monteze încărcăturile pe ținte.

Louis spusese că nu mai văzuse o mare atât de întunecoasă nici măcar în Bretania natală. Ieşiră din vedete la 0.45 fix şi îşi începură lunga partidă de înot. Avuseseră de nenumărate ori prilejul să se întrebe de ce naiba mai parcurgeau şedințele de înot în piscină – păreau să nu-i ajute în nici un fel în misiuni. Dar, parcă niciodată marea nu fusese mai scârboasă decât în acea noapte. Aveai senzația că înoți în gol şi trebuia să te chiorăşti la fiecare cinci-şase brațe în busola.

— Barem o să avem mai mult noroc când o să punem minele, se resemnase Hector.

Ceilalți mormăiră. Totul era să ajungă la ținte. Acolo nu vor avea nici un fel de probleme, pe o mare atât de agitată şi

pe o asemenea beznă.

Îşi luaseră ca puncte de reper, pe țărm, luminile localului *Petit Bateau*. La patru grade nord, se găseau punctele de atins, aşa că, cel puțin din acest punct de vedere, lucrurile păreau să se amelioreze, cu condiția să ajungă suficient de aproape pentru a distinge luminile restaurantului printre celelalte faruri ce iluminau Quang Ngai pe timp de noapte.

Primul ghinion a fost că, la ora 1.30, un grup de vietcongi a aruncat în aer transformatorul care asigura cu energie electrică partea de nord a oraşului, lipsindu-i astfel de unicul punct serios de reper. Din acel moment, nu s-au mai putut baza decât pe busole, dar cel mai îngrozitor lucru era că, în acea noapte de smoală, fără nici o lumină care să-i ghideze în afara fosforului de pe cadranele busolelor, nu erau în stare să-şi dea seama dacă avansează sau dacă valurile haotice nu-i fac decât să dea în van din mâini şi picioare.

Au avut noroc cu două sampane care se întorceau în port de undeva dinspre Da Nang. Preț de câteva minute, luminile lor de prova şi pupa le-au arătat direcția bună, oferindu-le totodată şi elemente de reper.

— Bine măcar că mergem în direcția bună, remarcă Andreas.

La 3.05, au ajuns în apropierea țintelor. Țărmul stâncos se vedea sub forma unor umbre ferfenițite. Valurile erau mai mari, dar aici, cel puțin, băteau dintr-o singură direcție.

— Bun! Să amplasăm minele! stabili Frank. Mai mult îi ghici decât îi văzu pe membrii echipei. Aveți punctele de reper?

— Să ne uităm…

Louis se holbă înspre țărm. Din câte ținea minte de la briefingul efectuat înainte să primească misiunea, cea mai sudică țintă se afla în dreptul unei stânci bizare, în formă de cască de protecție.

— Mă reped să vedem pe unde am ajuns…

După cinci minute, Louis se întoarse, spunându-le că ajunseseră cu cel puțin o jumătate de milă la nord de punctul stabilit, asta cu condiția ca hărțile ce le fuseseră puse la dispoziție să fie corecte. Nu era prima oară când i-ar

fi trimis să acționeze pe bază unor hărți greșite. Realitatea era că relevmentele lor cartografice se bazau pe lucrările francezilor, care lăsaseră o mulțime de pete albe în urma lor; în plus, cine știe ce idioți fuseseră cei care copiaseră hărțile în funcție de propriile lor relevmente, pentru că utilizaseră un alt sistem de proiecție, astfel încât puteai fi sigur că nu vei fi parașutat în cătunul X, de pildă... În cel mai fericit caz, ajungeai la cel puțin cinci mile depărtare de el, și asta pentru că nimeni nu se gândise că școala franceză de topografie are alte principii de proiecție decât cea americană.

Au început să înoate către sud. La un moment dat, Frank le făcu semn să oprească. Văzuse mișcare pe țărm și i se păruse că aude niște voci strecurându-se slab printre clipocitul valurilor.

— Echipa B! șopti el și porni înot către țărm. Reveni în scurt timp și le dădu O.K.-ul.

Se afundară cu toții și se treziră într-o beznă pe care lanternele lor abia dacă o puteau perfora. Au localizat primele ținte. De aici înainte puteau să lucreze fără lumină, era suficient să bată lent din labe și să se îndrepte direct către nord, lăsând încărcăturile la punctele stabilite. Hotărâseră să se întâlnească la 4.00, *patru sute*, cum spusese Frank, deasupra capătului nordic al țintelor.

N-au apucat să amplaseze toate minele. La un moment dat, Igor a simțit că atinge un corp lunecos. Pentru o clipă a avut senzația că e vorba de un pește pe care îl tulburase; zvâcnetul corpului atins îi sugeră imaginea unui rechin și imediat își aminti spusele instructorului: „Rechinii nu atacă omul fără un motiv anume sau fără să simtă miros de sânge...”

Numai că nu era un rechin. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, s-a trezit cu tuburile de admisie pentru oxigen tăiate. A simțit cum capul îi bubuie ca un pepene copt plesnit cu piciorul și nu s-a mai trezit decât când plutea la suprafață, susținut de unul dintre membrii echipei B. Și-a dat seama că apa din jur forfotea. Cum dracu' ? s-a întrebat și a încercat să se zbată.

— Hei! Te-am *marcat* deja! strigă tipul care îl susținea.

— N-ajunge! şuieră Igor. Trebuia să mă omori dacă vroiai să fii sigur!

Îl plesni de câteva ori la rând, făcându-i vizorul ţăndări, după care sări în ajutorul celui mai apropiat camarad. Era Lennox, care avea dificultăţi cu un negru uriaş. Igor îşi scoase tuburile de oxiget din spate şi izbi cu ele în rezervorul de oxigen al negrului. Se auzi un zăngănit metalic, urmat de şuieratul oxigenului sub presiune ce ieşea printr-o crăpătură. De pe ţărm, zbură o rachetă verde, care ilumină suprafaţa agitată a mării. Dintr-o privire, Igor îşi dădu seama că Frank, Mart, Andreas şi Louis erau încă sub apă. Mai mult ca sigur că văzuseră lucirea rachetei şi că acum se grăbeau să mineze cât mai multe ţinte, îndepărtându-se de locul luptei.

— Nu trebuia... Nu trebuia să faci chestia asta... Nu-i corect, îl auzi Igor pe tipul care îl capturase.

— Şefii tăi m-au învăţat că la SEAL merge tot!

O rachetă ţâşni brusc de la câteva zeci de metri depărtare, urmată imediat de o alta. Una verde şi una roşie. Era semnalul de încetare a luptei stabilit cu cei de pe vedete. Totodată, cei angajaţi în luptă cu echipa B trebuia să abandoneze încăierarea şi să se retragă cât mai departe în larg, înotând pe sub apă.

N-au mai apucat să ajungă la întâlnire. Echipa B a pus mâna pe absolut toţi în mai puţin de zece minute, mai puţin pe Igor, care a înotat aproape o oră înainte să dea peste un LB care deriva, părăsit, de-a lungul ţărmului.

Când au ajuns înapoi la bază şi au discutat misiunea, şi-au dat seama că, în ciuda timpului prost şi a întunericului, cei din echipa B îi descoperiseră din cauza bulelor de aer ce ieşeau la suprafaţă. Igor scăpase de la o a doua captură numai pentru că avusese norocul să-i fie tăiate tuburile de admisie.

— Noroc că n-o să lucrăm niciodată sub apă! răsuflase Andreas uşurat la sfârşitul misiunii.

— Eşti sigur că n-o să avem nevoie de costumele astea? îl întrebase Frank, privindu-l dintr-o parte.

Cei doi se priviră vreme de câteva secunde în ochi.

— Ai aflat ceva? întrebă Andreas în şoaptă.

Frank se încruntă şi-şi trecu degetele prin părul negru, tuns scurt. Se uita dintr-o parte în alta, jenat, ca şi cum l-ar fi luat gura pe dinainte. Îl luă pe Andreas de mână şi ieşiră împreună din bungalou. Făcură câțiva paşi pe platoul de beton din mijlocul unității.

— La naiba, suntem tovarăşi de acum! lansă el într-un sfârşit. Şi o să mergem împreună. Omul vostru, Personne, e un cur pictat ce nu s-a văzut… Cică, n-ar trebui să aflați înainte de momentul potrivit… O să mergem în Nord, omule! Chiar în Nord! Departe de orice bază, departe de prieteni sau de ajutoare, pricepi?…

Andreas dădu din cap.

— Mergem la Haiphong? întrebă.

Frank căscă ochii:

— La Haiphong? De ce te-ai gândit tocmai la Haiphong?

— Ai zis că avem nevoie de costumele de scafandru. Unde le-am putea utiliza în altă parte decât la Haiphong?

— Nu, nu, nu! făcu Frank un gest de protecție. E multă apă în Vietnamul de Nord. O să mergem undeva departe de țărm… Dar tot vom avea nevoie de costumele de scafandru…

Unul dintre cele mai grele exerciții era extracția scafandrului din apă, cu ajutorul unui LB 206. Un LB 206 este de vreo patru ori mai greu decât omologul său cu care se antrenau de obicei, LB 108, fiind prevăzut cu un motor de 120 de cai putere, ce îl propulsează cu aproape 35 de noduri. Procedeul este extrem de dificil, mai ales pe mare agitată, LB 206 balansându-se foarte uşor.

Lennox spunea că tipii care proiectau astfel de scule ar fi trebuit să participe măcar o dată la o acțiune într-un LB.

— Dă-ți scama! Cel mai probabil, tipii ăştia au învățat să înoate în piscina de acasă şi cele mai mari valuri pe care le-au văzut în viața lor au avut cel mult un sfert de picior înălțime, cu excepția valurilor văzute prin filme… Tipii au intrat la Academia Navală unde au mâncat instrucție de front în primii ani, s-au trezit cu gradele pe umeri, după care au urmat Colegiul Superior de Marină, ocazie cu care au ieşit de

câteva ori pe mare cu promoția, de unde s-au uitat cu binoclul, dacă au făcut-o, la acțiuni ca ale noastre... După aia s-au trezit prin birouri şi au început să proiecteze bărci. Au proiectat bărci după ce s-au uitat la alte bărci şi după ce a venit un şmecher care le-a spus că trebuie să țină cont de valuri, de vânt şi de câte şi mai câte... Vreau să spun că habar n-au ce e aia o mare montată şi ce înseamnă să extragi un tip din mare la o viteză de 30 de noduri.

De bordajele LB-urilor spânzurau nişte odgoane prinse în buclă, pe care băieții le numeau „spânzurători". Pilotul punea cap compas pe un anumit punct de reper, scafandrii se dispuneau de-a lungul unei linii imaginare, astfel încât LB-ul să treacă razant pe lângă ei, şi aşteptau. Când barca lansată în viteză ajungea în dreptul tău, te apucai de „spânzurătoare" cât de repede puteai şi unul dintre camarazii din LB te ajuta să te cațeri cât mai repede posibil, pentru că nu treceau mai mult de câteva secunde şi barca ajungea în dreptul următorului scafandru de extras.

Primul lucru pe care îl făceai, o dată ajuns în LB, era să te trânteşti cât de repede puteai pe punte; erai prea obosit ca să faci altceva şi, oricum, trebuia să-i laşi loc următorului. Plonjonul ăsta nu făcea altceva decât să clatine barca, din ce în ce mai tare cu fiecare nou scafandru cules din apă.

„Albinoşii" avuseseră noroc, spuneau colegii lor de unitate; avuseseră noroc că nu-şi frânsese nici unul mâna şi nici nu se alesese cu vreo luxație la momentul critic al agățării de „spânzurătoare". Părerea lor însă, a „albinoşilor", era că la mijloc nu fusese vorba despre nici un fel de noroc: pur şi simplu se pricepeau să iasă din rahat mai altfel decât ceilalți. Mâncaseră armată pe pâine în cadrul Legiunii, iar războiul lor cu vietnamezii nu beneficiase nici de avioane, nici de trupe regulate de desant şi aprovizionare.

În anii cincizeci, un soldat era cu mult mai războinic decît în anii şaizeci, sau, dacă nu, era oricum mult mai dependent de ceea ce ştia să facă de unul singur. Nu existau elicoptere şi avioane de vânătoare-bombardament care să te scoată la liman dacă nimereai într-o pungă controlată de inamic. N-aveai decât ochi, picioare şi, preferabil, arme albe,

ca să-ți croiești drum înapoi la ai tăi.

Era lucrul dracului să încasezi o extragere din apă. Cu toate astea, nimic nu li s-a părut mai greu decât circuitul de „încălzire”, o chestie specifică celor din SEAL.

Astfel de circuite existau în toate armatele. Rafinamentele circuitului SEAL de la Quang Ngai, oricum ieşite din tabele şi înainte să se ajungă în Vietnam, depăşeau şi imaginația cea mai bolnavă.

Cei cinci se obişnuiseră cu ideea că nimic din ce făceau aici nu semăna cu ce făcuseră prin alte părți, aşa că nu s-au mirat prea tare când, conduşi de Mart (Igor zicea că tipul ăsta ar trebui angajat mai degrabă pe post de copoi, atât de mare avea nasul), au ajuns într-o zonă în care nimic nu le amintea de un circuit de instrucție.

— Asta e, spuse Mart, iscodindu-i cu coada ochiului pe cei cinci. Cum vi se pare? Nu-i o realizare magnifică?

Andreas s-a uitat încoace şi încolo. Nu vedea decât palmierii, nişte fromageri uriaşi, cu trunchiurile coborând în falduri groase între care te puteai ascunde fără dificultate, ferigile tropicale şi nişte țancuri stâncoase.

— Cum zici, locotenent Myers… O realizare magnifică. Nu-i aşa, băieți?

Ceilalți patru au dat din cap. Mart a zâmbit din colțul gurii.

— Nu vă luați după aspectul paşnic al locului. Voi trebuie să ajungeți îndărătul pietrelor de acolo, le arătă el, vag, undeva înainte. O să plecați la semnalul meu. Trebuie să parcurgeți traseul şi să doborâți cât mai multe ținte. La coadă, tragem o linie şi facem suma.

— O întrebare, îl întrerupse Andreas. Cu ce tragem? Se uita, zâmbind şi el, de la unul la altul. Când plecaseră din unitate, Frank le transmisese personal ordinul de a nu lua nici un fel de armă cu ei.

— Păi, n-ați învățat încă să vă descurcați? Mart le arătă un tufiş şi încheie, răsucindu-se: La semnalul meu, mergeți unul câte unul în dreptul tufişului. Din acel moment încep să măsor timpul scurs…

Apoi dispăru undeva în spatele cortinei verzi a junglei.

— Asta e, comentă Andreas, nesigur. O facem şi acum?

Nu i-a răspuns nimeni, dar nici Andreas nu pusese întrebarea în aşteptarea unui răspuns. Se uitau cu toții la ținta pe care le-o indicase Mart. În fața lor se întindea un fel de defileu între copacii acoperiți de liane. Apoi terenul începea să urce în pantă, molcomă mai întâi, după care se împărțea într-o suită de văioage mai mult sau mai puțin paralele ce urcau pe o înălțime nu mai mare de cincizeci-şaizeci de iarzi până ce ajungeau sub un şir de stânci colțuroase.

— Cu excepția faptului că o să ne cam tăiem în pietre, nu văd de ce Mart face atâta caz, se prosti Giuseppe.

Se auzi sunetul fluierului.

— Pornesc, spuse Igor, mai mult ca să se afle în treabă, deoarece azi era ziua lui în care trebuia să fie point man.

Igor se repezi până ce ajunse în dreptul tufişului şi-şi dădu seama că nu poate trece decât dacă o ia de-a dreptul printre crengile tăioase: de-o parte şi de alta, grămezi de trunchiuri tinere blocau drumul. Igor dădu să se năpustească de-a dreptul prin tufiş când văzu lița vopsită în verde, ascunsă în frunziş.

— Sârmă! Vedeți că e o sârmă în tufiş. Trebuie s-o sari.

Îşi luă avânt şi ateriză în spatele tufişului, chiar în mijlocul unei bălți împuțite. Un manechin de antrenament din sala lui Mitch zăcea prăvălit într-o rână, plin de mâl din cap până în picioare. Şmecherii îl şi îmbrăcaseră în pijamale negre ca ale vietcongilor. Igor văzu patul unei arme ițindu-se de sub momâie şi, reflex, săltă trupul din cauciuc.

O grămadă de piese detaşate de arme. Între ele, o grenadă cu cuiul scos. Igor îşi aduse aminte imediat de bancurile subtile pe care le făcea Viet Minhul. Puneau grenade sub cadavre şi, când ridicai trupurile, te trezeai că-ți plesnesc în față dacă nu te mişcai suficient de repede.

Igor plonjă în noroi, apucă grenada şi o azvârli undeva în față, după care îşi ascunse capul între brațe şi aşteptă. Nimic. Nici chiar Mart nu fusese într-atât de sonat încât să lase o grenadă activă la îndemână. Armele acum! Lui Igor îi plăcea mai ales AK-ul rusesc. Se obişnuise cu el încă de pe

vremea când făcuse mânuiri de arme la Kiev.

Îl recompuse cât ai clipi din ochi şi făcu un salt înainte. Se trezi în fața unei perdele de frunze uşor afundate în pământ şi îşi aminti de fotografiile pe care le văzuse la şedințele de instrucție de sală. Nu era altceva decât o groapă peste care fuseseră aşezate liane şi lăstari de bambus care susțineau frunzele. Dedesubt, tulpini de bambus ascuțite, înfipte în pământ.

Igor încercă să o ia pe alături, dar singura ieşire pe care o găsi era în junglă. Un şir de bulumaci verticali se strecura printre copaci. Păşi pe primul dintre ei şi îşi dădu seama că bulumacul abia se ținea. Mart, sau Frank, sau care dracu' o fi fost cu ideea, lărgise groapa în care fusese înfipt bulumacul. Borjovski trebui să se aplece pe sub o împletitură de liane şi, în acelaşi timp, să sară.

De abia puse piciorul pe următorul bulumac, când simți o mişcare în stânga sa. Răsuci capul şi văzu o tufă de *muong*, din *aceea*... Nu apucase încă să-şi regăsească echilibrul, dar puse arma pe foc automat şi lansă o rafală scurtă de la şold. Frunzele de *muong* zburară în toate părțile, iar Igor se aruncă pe bulumacul următor.

Simțise cum ceva îi îngreunase saltul. Apoi se auzi un declic undeva în dreapta şi apucă să vadă o grenadă prinsă între două crengi de manghier. Era gata să sară pe sol, când văzu plasa întinsă dedesubt, aşa că nu avu de ales şi se aruncă pe următorul bulumac, de care se agăță ca un naufragiat pe catarg.

Bulumacii duceau înapoi în luminiş. Câteva şiruri de sârmă ghimpată blocau trecerea, iar Igor se vârî pe sub ele şi o luă târâş. Dincolo se întindea o baltă pe care o traversă în fugă, ajungând în fața unei plase ridicate între doi copaci. Începu să se cațere, apoi simți iarăşi o mişcare undeva în lateral. Se răsuci, dar nu văzu absolut nimic.

Trase la întâmplare, răscolind frunzişul dintre copaci şi continuă să se cațere. O dată ajuns sus, o rafală zgâlțâi liniştea din junglă, plasa se desprinse, iar Igor se prăvăli pe sol, ridicând un nor de praf.

— Mişcă mai repede, soldat Borjovski! se auzi vocea lui

Mart. Ai de gând să termini parcursul ăsta odată?

Igor se ridică şi o luă la fugă pe pantă. Se agăța cu mâinile de tufele cele mai apropiate, în timp ce vocea lui Mart se auzea din ce în ce mai tare.

— Te mişti mai încet decât o gravidă, Borjovski. Ai luat deja o grenadă în tine şi o rafală de 7.62… Crezi că eşti în stare să ajungi până sus?

— O să ajung, fir-ar al naibii să fie!

În față se ridica un şir de bulumaci suspendați pe cordaje, urcând în trepte undeva înapoi în junglă. La capătul lor, se vedea o coardă fixată de un trunchi de copac, coborând apoi oblic prin frunziş. Igor se cățără pe primul bulumac care începu să penduleze. Se aruncă de pe un trunchi pe altul, simțind cum fiecare salt îl face să se dezechilibreze din ce în ce mai mult. La un moment dat, unul dintre bulumaci se desprinse, iar Igor abia dacă apucă să se agațe de un cablu.

Se cațără pe el, provocând un şir de rafale, şi reuşi să ajungă sus, în sfârşit.

Privi de jur-împrejur. Nu se vedeau decât coroanele arborilor şi coarda de oțel ruginit ce cobora printre trunchiurile copacilor.

Îşi desfăcu din centură carabina, o fixă pe coarda de oțel şi îşi dădu drumul fără să se uite înainte. Simți doar cum frunzele îl izbesc peste față, după care întrezări solul apropiindu-se de el cu viteză uluitoare şi se lăsă să ruleze pe o parte, oprindu-se pe buza unei gropi mascate de un morman de frunze. Se ridică şi o luă la fugă către pietrele negre, se împiedică de un ciot care se îndoi nefiresc sub izbitură, iarăşi se ridică, la timp ca să vadă un grilaj de bambus prăvălindu-se dintre copaci.

Simți un bulgăre de gheață în stomac şi se rostogoli într-o parte, înainte să fi apucat să gândească ceva. Grilajul izbi solul. Abia atunci, Igor observă țepuşele ascuțite care se ițeau din grilaj şi firele care îl legau de ciotul de lemn de care se împiedicase mai înainte.

— Maică Precistă! Astea-s’ pe bune! Înghiți în sec şi strânse AK-ul în brațe. Tipii sunt chiar sonați! Eşti dement,

locotenent Myers! răcni el. Eşti dement!

— Ai să termini circuitul ăsta când o să-mi văd ceafa, Borjovski! răsună megafonul. Vorbeşti o grămadă!

O nouă mişcare agită tufişurile din profunzimea junglei, iar Igor se aruncă din nou pe sol. Recunoscu tufişul cu pricina chiar în momentul în care se înțepă într-o aşchie de bambus înfiptă în pământ. Covorul fachirilor! Chiar atât de puțină imaginație să fi avut vietcongii? La Cao Bang, în junglă, acum paisprezece ani, toate căile de acces din jurul fortului fuseseră pardosite cu astfel de țepuşe. Atât legionarii, cât şi militarii din trupele regulate, renunțaseră de multă vreme la încălțămintea regulamentară, preferând pantofii de tenis.

Tenişii erau extrem de avantajoşi când te deplasai prin junglă, erau mai uşori şi nu făceau zgomot. În schimb, aveau tălpile subțiri, de cauciuc, iar țepuşele vietcongilor le perforau de parcă ar fi fost de hârtie. Unii spuneau că sunt otrăvite, dar nu era nevoie de aşa ceva. Era suficient faptul că fuseseră băgate în urină şi fecale înainte să fie înfipte în pământ. Combinația era suficientă ca să-ți infecteze talpa cât să nu mai poți să te mişti câteva săptămâni. Dacă scăpai fără urmări, sau cu piciorul tăiat, sau dacă o mierleai, asta nu mai era decât o problemă de şansă a fiecăruia.

— Nenorociții! şuieră Igor şi se trase în spatele unui copac chiar în momentul în care o rafală răsună în junglă.

Tufişul de *muong*! Pentru o secundă, lui Igor îi trecu prin cap că se putea ca focurile pe care le auzea acum să fie cu gloanțe adevărate. Ținti cu atenție către tufiş şi trase o rafală scurtă, după care se răsuci şi o luă către pietre.

Traseul n-a fost niciodată acelaşi de două ori. Andreas se întreba chiar ce efective se ocupau de întreținerea acestui circuit extrem de elaborat, cu ținte care apăreau te miri de unde, cu bulumacii amplasați în mereu alte locuri, cu covoarele fachirilor pe care degeaba încercai să le memorezi ca amplasament, câtă vreme poziția lor se schimba de la un antrenament la celălalt.

Mai mult decât atât, în penultima săptămână a ciclului,

Mart a început să-i ducă să parcurgă traseul pe timp de noapte. Deja ştia care sunt armele preferate ale fiecăruia şi, din cauza asta, făcea în aşa fel încât niciodată, nici unul dintre ei să nu găsească armamentul preferat la începutul traseului. Mai mult, având în vedere faptul că figura cu momâia n-avea cum să mai meargă, a recurs la o grămadă de alte subterfugii prin care să-i testeze la începutul traseului.

A cuplat piesele disparate ale armelor la încărcături minimale de explozibil. Le-a lăsat în căldări pline de vaselină, din care „albinoşii” trebuia să le pescuiască înainte să le monteze. Altă dată, le-a ascuns sub un strat de nisip, iar „albinoşii” n-au fost în stare să tragă nici măcar un foc.

Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost suficient, a dat cu ceară stâlpii, a tăiat plasele şi a culcat sârma ghimpată pe sol. Le-a pus în spate rucsacuri pline cu pietre, spunându-le că, nu se ştie cum, dar un vietnamez subnutrit căra până la optzeci de kilograme de echipament, mâncând numai o rație de orez pe zi, măcar din pricina asta şi ar fi trebuit să se mişte şi ei ceva mai repede. Iar într-una din zile a înlocuit dispozitivele de zgomot din tufişuri cu artificii chinezeşti colorate, îndreptate către traseu.

Ideea cea mai năstruşnică însă a fost când i-a pus să parcurgă traseul în grup, târând după ei un LB de tip vechi, din cauciuc, gata umflat. Tuturor li s-a părut stupidă ideea, mai ales că exercițiul avea drept scop familiarizarea cu elemente de uscat în care bărcile nu-şi aveau rostul, şi chiar dacă, prin absurd, ar fi trebuit să care cu ei o barcă pe uscat atâta vreme, ar fi mers cu ea dezumflată.

— E stupid, locotenent Myers, spuse Andreas după ce parcurseseră traseul, cățărându-se cu barca peste plase, târând-o după ei peste bulumaci şi coborând cu ea în rapel pe cordajele de oțel. E stupid să cărăm atâta vreme o barcă de cauciuc pe care n-o vom duce niciodată după noi în astfel de condiții… La ce ne foloseşte?

Mart îşi aprinsese o țigară.

— Ți se pare stupid? Fără sens? Făcu o pauză şi zâmbi. Stai, că încă n-a început săptămâna iadului.

Iadul

Se spunea că săptămâna iadului ținea loc de botez al focului şi de acolada cavalerului, în acelaşi timp. Mart, Frank şi Lennox o mai parcurseseră o dată, cu patru ani în urmă, la Newark, dar promisiunea pe care o făcuseră „albinoşilor”, precum şi faptul că instructorii SEAL o străbăteau la finele fiecărui ciclu, i-au hotărât să lase deoparte orice fel de idei preconcepute şi să ia parte la antrenament, ca oricare nou-venit în unitate.

Bainbridge n-a avut nimic de obiectat. Din punctul acesta de vedere, nu avuseseră niciodată ce să-i reproşeze. Poate că Bainbridge ținea litera regulamentului mai strâns decât ar fi făcut-o orice alt ofițer SEAL, poate că dădea o importanță exagerată semnelor exterioare de respect, poate că era realmente lipsit de imaginație, fiind totodată scos din țâțâni când îşi vedea subalternii că se bazau pe imaginație, dar toate aceste lucruri păleau în fața modului în care accepta cele mai năstruşnice idei legate de antrenamente. De altfel, ciclul intensiv parcurs de „albinoşi” era parțial opera lui.

— În regulă, Myers, spusese colonelul. O să mergeți şi voi cu ei. Nu cunosc vreo şcoală mai bună care să sudeze un grup decât săptămâna iadului.

De fapt, pentru grupurile SEAL, spiritul de echipă era cel care conta cel mai mult, fiind totodată punctul cel mai dificil de atins. Cei care intrau în rândurile acestui grup erau de regulă personalități puternice, care puneau bază în special pe ceea ce ştia să facă fiecare; în ultimă instanță, chiar asta se aştepta de la ei: să dea tot ce imaginația lor avea mai bun.

Cu toate acestea, spiritul de echipă era cel care făcea ca o grupă sau un pluton să acționeze coerent şi rapid, fără să fie

nevoie de multă vorbărie.

Au început săptămâna iadului într-un avion de transport Hercules C33 care i-a lansat cu paraşuta la vest de Quang Ngai, în plină junglă. Ca şi cum ar fi simţit că o dată cu acest salt reintrau în lumea care le aparţinuse dintotdeauna, părăsind definitiv cei doisprezece ani de prizonierat în care timpul fusese suspendat, ştergând orice diferenţă între zile, luni şi anotimpuri, „albinoşii” îşi reaminteau gesturile şi ritualurile care precedau începerea oricărei misiuni.

Hector făcuse rost de un grepfrut „preparat” cu rom pe care îl sugea alene, într-un colţ al culoarului de lansare. Louis se căznea să nu se taie în lama cu care îşi rădea ţeasta. Giuseppe închisese ochii şi mima schimbarea unor prize pe o chitară imaginară. Igor dormea, pur şi simplu; din cele ce le povestea, somnul cel mai odihnitor îl avea înainte de începerea unei acţiuni. Iar Andreas aştepta încremenit semnalul lansării.

Nu se asemăna nici pe departe cu ce făceau ceilalţi. Mart, Frank, Lennox şi Simms se vopseau pe faţă.

— Sunt culorile războiului? întrebă Hector, amuzat.

— Nu, răspunse Lennox iritat. Sunt culorile clubului *Chicago Sox.*

Un salt în junglă pune cu mult mai multe probleme decât unul în spaţiu deschis. În primul rând, aterizarea este extrem de riscantă. În al doilea rând, recuperarea materialelor se face cu un randament mult mai scăzut. În al treilea rând, niciodată nu poţi să fii sigur că ai sărit acolo unde trebuia.

Au avut norocul să ajungă cu toţii jos întregi, fără să-şi fi rupt mâini sau picioare printre crengile copacilor. Căutarea materialelor le-a luat ceva mai puţin de o oră, pentru că sergentul care dirija instrucţia i-a anunţat că locul e infestat de vietcongi, astfel încât s-au trezit că rezervele de apă şi de medicamente erau definitiv pierdute. Cu toate astea, n-au pornit înainte de a se căţăra prin copaci după resturile de mătase ale paraşutelor pe care a trebuit să le recupereze una câte una şi să le îngroape.

Au început printr-un marş care trebuia să-i scoată

undeva în şoseaua ce cobora spre plantațiile de cauciuc de lângă My Lai. Au ajuns însă pe un drum forestier care şerpuia printre numeroasele brațe ale deltei de nord a Mekongului. Drumul nu figura pe nici un fel de hartă. Au coborât spre est, de-a lungul unuia dintre râuri, s-au oprit în spatele unei tabere părăsite de-a vietcongilor, după care au pornit în fugă de-a curmezişul unei turbării.

Şi, ca vorbele lui Mart legate de absurditatea instrucției să capete greutate, sergentul le-a ordonat la un moment dat să umfle LB-urile, să le monteze şi să le care pe sub crengile joase ale junglei. Situația i se părea lui Andreas cu atât mai stupidă, cu cât urmau în linii mari cursul unui râu pe care l-ar fi străbătut cu mult mai multă uşurință pe apă, cu barca.

— Asta e politica SEAL, remarcă Lennox. Ne pun să facem idioțenii în timpul instrucției şi, după aia, când ne lasă de capul nostru în misiune, ne destindem ca nişte arcuri...

Cel mai greu era să te cațeri în fugă târând barca după tine. Era momentul în care cei patru militari care cărau LB-ul dădeau tot ce aveau în ei. Practic, trebuia să păstrezi cadența în viteză, urcând panta (sergentul instructor nu alegea niciodată pante sub 60 de grade) şi riscând în orice moment ca unul dintre colegi să se împiedice sau să alunece, moment în care tot efortul de până atunci se ducea dracului.

O altă problemă era sa alergi cu LB-ul în spate prin junglă. De regulă, copacii erau extrem de apropiați, iar potecile, foarte înguste, erau în cea mai mare parte acoperite de liane şi de ferigi cu frunze groase. La fiecare pas trebuia să apleci barca când într-o parte, când în cealaltă, ca s-o strecori printre obstacole.

Era un lucru cu care te obişnuiai. Dar sergentul transforma toată chestia asta într-un calvar de nesuportat. El nu căra nimic şi zburda de la un grup la altul, se apropia de urechea unuia pe care-l alegea fără să stea multă vreme pe gânduri şi începea să-i răcnească în ureche:

— N-ai să termini săptămâna asta pe picioarele *tale*! În timp ce băieții adevărați o să primească hârtiile de absolvire, *tu* ai să zaci cu perfuzii în tine la spitalul din Quang! Abandonează acu', cât timp doctorii mai pot scoate ceva din

tine!

Dădea din gura aia cât de tare putea, dar nu s-ar fi atins de tine nici cu un pai. Nici nu te-ar fi ajutat, pe de altă parte. Odată, când Louis a căzut într-un şanț cu nămol, dezechilibrându-i pe toți, fiind gata-gata să dea colțul din cauza greutății LB-ului care îi afunda capul şi gura sub mâl, sergentul se întâmplă să treacă pe lângă el, în timp ce Lennox, Frank şi Andreas încercau, fără succes, să degajeze barca dintr-o împletitură de liane.

— Ce dracu' faci? Ți-ai făcut țeasta far? Credeai că te ajută? De ce nu laşi totul baltă *acum*? De ce nu te duci tu într-o unitate în care să nu fie nevoie să transpiri *atât*? Spune că nu mai vrei şi-ți aranjez să scapi de aici cât ai zice peşte!

Totul era să nu-l pocneşti. Nici el n-o făcea. Problema, au descoperit ei, nu era că regulamentul pedepsea lovirea superiorului, ci, după cum le spuseseră şi ceilalți, dacă îl loveai pe sergent când se lua de tine la instrucție, n-ai fi făcut altceva decât să-i dai satisfacție.

— Cam toți ar vrea să le-o tragă, când îi aud cum răcnesc în urechea lor ca nişte precupețe de la piața de peşte din Battery, explicase Frank. Mai întâi îşi spun că nu se face să se ia la bătaie cu ei în timpul instrucției ca să nu le dea satisfacția că au clacat şi-şi fac planul cum să le-o tragă după program. Pe urmă şi asta li se pare aiurea şi amână totul pentru după ce se termină ciclul de instrucție. Plănuiesc cum să-i aştepte pe stradă şi să le-o tragă atunci, de față cu toată lumea, în afara regulamentelor, ca să zic aşa. Cei mai mulți abandonează însă şi ideea asta. Nu prea am auzit de sergenți de instrucție bătuți după încheierea ciclului. Îi treci la timpul trecut şi zici că fac parte dintr-o lume prin care ai trecut cu titlu temporar.

— Hai, zi! răcnea sergentul la Louis, apropiindu-se de urchea lui. Zi şi-i chem pe loc prin radio pe cei de la extragere! Peste o oră-două, ai putea să stai într-un pat răcoros şi să bei Coca de la gheață…

În loc de răspuns, Louis horcăi scurt şi înghiți o gură de mâl. Sergentul trecu de el, iar Louis scoase capul din noroi

şi-l înjură în barbă. După câteva secunde reuşi să iasă din şanţ şi-şi reluă goana prin junglă.

— Atac cu gaze! se auzi vocea sergentului.

Nu se făcea să nu-ţi pui masca. Nu de alta, dar dădea rău faţă de ceilalţi băieţi. Oricum, atunci i-a venit ideea lui Louis. Sergentul ăla era şi el la fel de obosit ca şi ei şi trebuia să alerge oricum de la un grup la altul, ca să-i îmboldească. Aşa, cu măştile pe figură, de la distanţă, printre copacii junglei, n-ar mai fi fost chip să-i recunoască.

Sticlele de pe cască li s-au aburit imediat. Răsuflările le şuierau, iar faţa a început să le transpire de parcă cineva le-ar fi instalat un duş minuscul sub piele.

— Eşti un căcănar, a şoptit Louis când a trecut pe lângă sergent, continuând să fugă.

— Ce-ai spus, soldat? Atât vocea joasă, înăbuşită de masca de gaze, cât şi restul zgomotelor marşului îl împiedicaseră să audă clar. Între timp, grupul se afundase în desiş, iar sergentului i se păru din nou că aude:

— Eşti un căcănar!

Grupa dispăru printre copaci, iar sergentul îşi puse în minte să noteze numărul LB-ului transportat de grupă, în aşa fel încât să aibă de unde-i scoate pe cei care-l luaseră peste picior. Se repezi în urma lor, dar văzu că numărul de înmatriculare de pe barcă era acoperit cu noroi.

— Sunteţi şmecheri? îi întrebă. Eh, mai vedem noi.

A luat-o din nou în fugă pe drum, pe lângă ceilalţi, cu gând să noteze numerele lor, astfel încât să-i depisteze pe şmecheri prin excludere. Numai că toate bărcile aveau numerele de înmatriculare acoperite cu noroi.

Băieţii nu s-ar fi bătut cu sergentul, însă nu se dădeau în lături de la nimic ca să-l înfunde, atunci când se putea.

Bineînţeles că atunci când au ajuns în câmp deschis, sergentul le-a ordonat s-o ia târâş, să dezumfle bărcile şi să le ruleze din mers. Urma să le transporte pe rând în timp ce se târau de-a lungul celor peste o mie de picioare cât avea câmpul pe care trebuia să-l parcurgă.

— Mişcă! Mişcă! Mişcă!

Băieţii şerpuiau pe coate şi genunchi, umplându-se de

praful roşu care se amesteca cu sudoarea.

— Casca pe cap, Simms! Crezi că dacă ai căpățâna tare din naştere, te ajută cumva la gloanțele de 7,62?

— Nici casca nu mi-e de folos! remarcă Simms, dar nimeni nu-l băgă în seamă, cu excepția sergentului care se ținu de capul lui până ce-şi puse casca.

Prima noapte îi prinse într-o zonă cu tufişuri joase unde se opriră să înfulece primele porții din rațiile C. Proteine concentrate care aveau gustul şi consistența cleiului de oase. Tablete de vitamine, cafea şi lapte condensat pe care l-au mâncat cu lingura. Vietnamul era o zonă cu surse de apă dintre cele mai nesigure. Regulamentul prevedea clar, pentru junglă, necesitatea de a filtra apa şi de a o fierbe înainte s-o bei sau s-o foloseşti la spălat. De fapt, dacă o utilizai pentru spălat, chiar şi dacă o făceai pentru fructe sau zarzavaturi, trebuia să adaugi şi o cantitate de permanganat de potasiu specificată clar în regulamente. Era motivul pentru care toate fructele căpătau o nuanță uşor violacee, de-ți pierea instantaneu pofta de a gusta din ele.

Din cauza asta, nici nu se mai încurcau să culeagă fructe, deşi aceleaşi regulamente aveau capitole întregi despre cum te puteai hrăni cu ce-ți oferea jungla. Şi pentru mai multă siguranță, departe de baze, nici nu se mai oboseau să găsească surse de apă. Beau exact cantitățile pe care le aveau la ei.

Ghinionul lor era însă că nu reuşiseră să recupereze proviziile de apă paraşutate din avionul de transport, trebuind să se bazeze acum doar pe apa din bidoane.

— Gata pauza! Demarăm! Frank! Eşti point man pentru primul schimb în noaptea asta. Coborâm spre Ban Loch, ocolim o livadă de portocali pe la sud şi ajungem pe un drum asfaltat care duce spre Trun Duc.

— Drum asfaltat? La fel ca cel ce ducea spre plantațiile de cauciuc? se strâmbă Mart.

Sergentul făcu câțiva paşi până ce aproape se lipi de Mart. Îl privi țintă:

— Locotenent Myers?

Nu primi nici un răspuns.

— Cine conduce exercițiul ăsta, domnule locotenent?
— Dumneavoastră, sergent!
— În regulă! Înseamnă că vom ajunge pe şoseaua asfaltată care duce la Trun Duc! Dacă nu, ne descurcăm la fața locului. Aşa e, domnule locotenent?
Myers dădu din cap, iar sergentul făcu stânga-mprejur. Se ridicară cu toții şi porniră în spatele lui Frank. Cineva întrebă de tabletele cu cofeină. Se făcuse deja 9 seara, iar ei erau treji de la 3 dimineața. Sergentul păru că nu aude întrebarea, dar o voce plictisită lansă din spate:
— Dacă de acum te interesezi de cofeină, ce-o să faci peste câteva zile?
S-au oprit abia pe la 4 dimineața, după ce găsiseră şoseaua şi trecuseră dincolo de ea. A urmat o oră de somn, pentru cea mai mare parte dintre ei. Simms şi Giuseppe au rămas treji, ca să asigure grupa. La 5 dimineața au pornit iar la drum, ajungând în apropierea unui braț al Mekongului. Fluviul era deja mult mai leneş aici. Culoarea lui verde-murdar îți dădea senzația că sub luciul apei putrezesc milioane de broaşte râioase. La un moment dat au dat de un fost pod care trecea pe celălalt mal. Nu mai rămăseseră din el decât două odgoane din liane împletite.
— Bun! stabili sergentul. Trebuie să trecem dincolo. Mendez! Treci primul!
Hector se descotorosi de echipament şi traversă râul, suspendat în mâini de odgoanele împletite. O dată ajuns pe celălalt mal, verifică stâlpul care susținea odgoanele, strâmbă din nas şi alese cel mai apropiat copac. Andreas desfăcu arbaleta şi lansă un cablu peste râu. Hector trecu cablul de oțel pe după trunchiul unui copac, îl asigură şi făcu semn că totul e în ordine.
Traversară, după care, conform unei reguli de mult stabilite, tăiară cablul care se prăvăli în apă. Nici o urmă a trecerii lor prin teritoriul ocupat.
La sfârşitul celei de-a doua zile, apărură primele probleme din cauza somnului. Unul dintre băieții din cealaltă echipă adormi cu ochii deschişi, cu privirea țintă în rucsacul celui din fața sa şi, când şirul ocoli un pâlc de copaci, tipul

continuă să avanseze, luând-o aiurea printre tufişuri şi ferigi.

— Hei! Deştepţilor! Opriţi-l pe *rahatul* ăla de Haldane! Se duce să verifice decorul!

Haldane fusese cel care întrebase de cofeină cu o noapte înainte. A fost primul care a gustat-o, sub privirea sfredelitoare a sergentului.

— Haldane! începu el. Eu sunt prietenul *tău*! *Eu* ştiu ce ţi-ar face cel mai bine acum... Ce zici de un pat moale, la bază, în care să te lăfăi ca un belfer? Un duş, un pat şi un suc de portocale scos de la gheaţă... Ce zici?

Haldane dădu din cap. Se strâmbă de amăreala tabletei, se ridică şi o luă înainte, ca un automat.

— Un' te duci, Haldane? Nu vezi că i-ai ţinut în loc pe toţi *băieţii*? Am la mine un operator radio grozav, făcu el semn spre Simms. Pot prinde Quang cât ai clipi din ochi... Ce zici? Chem elicopterul să te ducă acasă, Haldane? Un pat, un duş şi un suc de portocale..., suflă sergentul cu voce şoptită.

Haldane a clătinat din cap.

Porniră din nou. Pe la ora 2, simţeau cu toţii că pleoapele nu le mai patinează cum trebuie pe ochi. Parcă le-ar fi presărat cineva cel mai fin nisip de Quang pe globii oculari. Cu toate astea, continuau. În primul rând, o lungă partidă de târâş printre mărăcinoasele specifice zonei. Apoi, o nouă partidă de alergat cu LB-urile umflate în spate.

Urmară cam treizeci de minute de somn într-un loc pe care sergentul spunea că-l ştie foarte bine.

— E cel mai răcoros lăcaş din tot Vietnamul. E o plăcere să dormi acolo. O juma' de oră de somn pe iarba de la Sowlon face cât o noapte întreagă în cel mai luxuos pat de la Astoria. N-o să mă mire dacă unii dintre voi n-or să mai vrea să se trezească. Pentru ei, am să pot angaja oricând un expres aerian până la Quang...

După trei zile, ajunseseră pe ţărmul Mării Chinei. Zorile răsăriseră abia de câteva minute, iar o briză răcoroasă bătea dinspre larg. Trecuse prima noapte în care nu dormiseră deloc. Sergentul spusese că cel mai al naibii remediu împotriva somnului ar fi flotările şi genuflexiunile, „cu

condiția să le faci cu cineva în spate”.

— Ați stat vreodată de vorba cu un şofer de camion greu? Din ăia care merg pe autostradă?

Simms s-a lansat într-o discuție despre autostrăzi. Spunea că, în Georgia cel puțin, văzuse şoferi care trăgeau la umbră şi dormeau sforăind de zornăiau parbrizele; nu prea avusese prilejul să-i vadă făcând genuflexiuni sau flotări pe marginea şoselelor.

— Ți se pare că eşti un tip şmecher, nu-i aşa, Simms?

— Nu, domnule! Numa’ că mă întreb de ce-am mai cărat sărăciile alea de tablete cu cofeină cu noi dacă tot trebuie să facem genuflexiuni şi flotări?

— Vrei să iei cofeină, Simms? Ia câtă vrei! Ai să vezi că n-o să-ți mai ajungă şi-o să treci pe Acapulco Gold, sau mai ştiu eu ce…

— Vă pasă, domnule? Simms făcu o pauză şi se scărpină în cap. Vroiam să spun: nu v-ar conveni dacă aş trece pe Acapulco Gold, domnule?

Sergentul îl privi dintr-o parte.

— În regulă, Simms. În regulă. *Tu* o să faci flotări cu *doi* inşi în spate. Cu partenerul tău şi cu *mine*, Simms!

Sergentul făcuse ce făcuse şi se cocoțase pe Lennox, în timp ce-l îmboldea pe Simms să facă odată genuflexiunile *alea*! Simms nu reuşea nicicum să îndoaie genunchii mai mult de jumătate, dar sergentul nu se lăsă până ce radistul nu-i ridică o dată, pe amândoi, în cârcă.

Acum însă, după ce lansaseră LB-urile pe mare, genuflexiunile şi flotările păreau să nu-i mai ajute la nimic. Giuseppe dădea din padelă cu ochii închişi şi când, pe seară, Mart l-a întrebat de ce dracu’ avea el pe figură expresia aia rătăcită, Giuseppe recunoscuse sincer că dormise. Nu se trezise decât când un val mai puternic se spărsese de bordaj, stropindu-l din cap până în picioare.

— Singura mea problemă era să mă obişnuiesc cu genul ăsta de mişcare. Pentru că altfel, am mai dormit în timp ce mergeam… În Africa de Nord, lângă Alger.

Era o zi în care musonul uitase parcă să se mai abată asupra coastei Vietnamului. Soarele îi plesnea în creştet,

umplându-i de şiroaie de transpirație. După încheierea săptămânii, mulți spuseseră că o dată cu ieşirea pe mare simțiseră pentru prima oară ceea ce medicii din unitate denumeau „sindromul de suspendare a percepției prin deprivare de somn”.

Simms îl descrisese mult mai simplu. După părerea lui, figura aia semăna cu primele minute după ce începeai să fumezi Acapulco Gold, numai că te simțeai rău ca dracu'; Anita Ekberg nu te-ar fi mişcat nicicum şi ai fi dat orice ca să găseşti un loc moale ca să te întinzi.

Impresia lui Hector, de pildă, fusese că marca începuse să se evapore cu totul şi că ei nu vâsleau pe suprafața ei, ci *prin* ea.

Senzația nu a durat mai mult de trei ore, după care tabletele luate de-a valma au început să-şi facă efectul. Nu mai rămăseseră decât cu impresia că cineva le băgase ulei fierbinte sub craniu. Oricum, după mai bine de patru ore de vâslit, țărmul nu se mai vedea şi aveai impresia că nu te mai mişti cu propriul tău corp.

— Cel mai bun lucru pentru o trezire din somn! răcni la ei sergentul. O baie! Vreau să-mi aducă fiecare câte cinci pumni de mâl de pe fundul mării... Şi vreau să faceți chestia asta aşa cum sunteți îmbrăcați!

Se aruncară în mare înainte să-şi dea seama foarte clar ce au de făcut. Au revenit de cinci ori la suprafață cu pumnul plin de nisip, după care au continuat să vâslească.

Din acel moment, sergentul a trecut la cea de-a doua fază a exercițiilor de anduranță. A numărat bidoanele cu apă din ambele bărci, după care a stabilit că, pentru următoarele patru zile, câte o jumătate de galon de căciulă era mai mult decât trebuia, drept pentru care a aruncat apa suplimentară în mare.

— Cui nu-i convine, să mă anunțe! Simms poate încă să dea din degete ca să cheme Quang Ngai... Giuseppe! Eşti sigur că nu vrei o sticlă cu Coca-Cola de la gheață? Aburită?

Giuseppe clătină din cap şi continuă să vâslească.

Spre după-amiază, marea se montă, iar un vânt nesigur, în rafale dezordonate, plesnea haotic peste valuri. Mâncară în

schimburi, pentru că sergentul considerase că LB-urile trebuia să-şi continue marşul către larg fără întrerupere.

— Decât o masă ca asta, mai bine lipsă! se schimonosi Louis, înghițind ultima gură din conserva de peşte al cărei ulei se amestecase din belşug cu stropii de apă sărată din mare.

În timp ce trecea din nou la vâslit, îl auzi pe Hector cum mormăie ceva în barbă, chinuindu-se să deschidă conserva, aplecându-se într-o parte şi în alta din cauza tangajului.

— Ştie careva cum paştele mă-sii îl cheamă pe nenorocitul ăsta de sergent?

Frank ridică din umeri, iar Mart, năduşit, schiță un zâmbet.

— Mă cheamă Downey, soldat Mendez. Sergent Abraham Downey! De ce te interesează? Ai de gând să-mi faci vreun raport? rânji el, apropiindu-se de Hector. Aproape că se lipi de urechea lui şi începu să zbiere: Un doooi! Un, doooi! Un, doooi!… Ce-ai de te mişti aşa de amorțit, Mendez? Raport? Vrei să-mi lipeşti un raport în dosar? Nici gând, Mendez! *Eu* ştiu ce vrei *tu*! *Tu* vrei să te întinzi într-un *pat*, Mendez! Vrei un *pat* şi o sticlă de bere rece, Mendez! Tu nu vrei să-mi lipeşti nici un raport în dosar! Un, dooi! Un, dooi!… Aşa e, soldat Mendez?

Hector aproape că scăpă vâsla din mână din cauza răcnetului.

— Aşa e, nu mă interesează numele dumneavoastră ca să vă trag un raport, spuse el, pe cât putea de calm.

Andreas îl privea dintr-o parte şi se întreba dacă nu cumva se gândea la perioada când el însuşi, Hector Mendez Lara, sergent-major al Legiunii Străine, se ocupase cu instrucția de front a noilor recruți aduşi în Indochina.

— Nu vrei să-mi lipeşti un raport?… Răspunsul lui Hector îl luase pe nepregătite pe sergent. La ce-ți trebuie atunci numele meu?

— Când ajungem înapoi, o să merg la biserica catolică din Quang şi am să-ți dau un acatist special… M-a învățat o femeie din Sierra… O să-ți moară la intrare, sergent! O să-ți moară la intrare!

Abraham îngheță. Hector avea să afle după aceea că sergentul provenea din comunitatea amish din Connecticut. Fugise de acasă încă de când avea doar treisprezece ani şi lucrase una şi alta prin Nantuckett până ce văzuse un afiş al Marinei. Pe Abraham îl durea în cot de aiurelile amish; de altfel, din cauza asta plecase din satul său. Cu toate astea, păstra spaima ancestrală a celor din comunitatea sa față de biserica ce-i alungase acum peste două secole peste ocean. Acatiste? Ce fel de acatiste avea de gând să-i plătească Hector la biserica din Quang?

Pe la 5 după-amiaza începu ploaia. LB-ul era o barcă garantat nescufundabilă. Constructorii spuneau că n-o poți da la fund decât dacă o mitraliai de la prova la pupa, trasând linii paralele din cinci în cinci centimetri. Altfel, era compartimentată şi ai fi putut s-o umpli cu stabilopozi, dacă aveai chef, să țopăi, s-o sfâşii cu cuțitul, dar ea tot ar fi continuat să plutească.

Din această cauză, se putea umple cu apă până la refuz: tot nu se scufunda. Doar că îi creştea pescajul şi devenea mult mai dificil de manevrat. În plus, te bălăceai în apă până la brâu. Asta n-ar fi fost cine ştie ce problemă dacă n-ar fi existat lipitorile specifice acelei zone. Le puteai vedea înotând în bancuri, ca nişte nori de țânțari, sub luciul apei. Ți se băgau pe sub centură, în pantaloni, în bocanci şi sub cămaşă. Erau într-atât de feroce, încît nu le puteai desprinde de pe piele decât dacă le tăiai cu cuțitul. Şi mai bună ar fi fost o lamă de ras, dar dracu' se gândise la bărbierit înainte de plecare?

Lipitorile i-au chinuit până spre dimineață, când sergentul (suportase şi el cu stoicism muşcăturile lor) le permisese să se oprească, să golească bărcile de apă şi să ia o pauză de somn. Au profitat ca să scape de ele.

— Uite! zîmbi Andreas chiorându-se la rănile sângerânde de pe coapse. Cu ce dracu' se prind?

Au studiat una dintre lipitori. Termenul era, de fapt, impropriu. Semănau, mai degrabă, cu nişte raci în miniatură, extrem de alungiți, având la cap o pereche de cleşti cornoşi.

În ziua următoare au vâslit până în apropierea epavei lui *Rajah Prand*. La 10.20 fix, LB-urile s-au lipit de coca fierbinte a cargoului şi au început urcuşul pe scările de pisică.

Sergentul Downey n-a fost mulțumit de modul în care se cățărau vreme de cinci ore la rând. Era un tip alcătuit din ochi, corzi vocale şi nimic mai mult. Era în stare să stea în picioare ore în şir şi să se zgâiască la tine, iar când se plictisea totuşi, nu făcea altceva decât să-ți repete ordinele în ureche şi să se apuce să le execute alături de tine, numai şi numai ca să-ți arate că nu erai în stare de nimic.

— *Tu* nu poți să închei săptămâna *asta*, băiete! De ce ții *tu* neapărat să te chinui *atât*? Nu vezi că nu eşti în stare? Lasă totul baltă şi hai să chemăm elicopterul de la Quang!

În ziua aceea, unul dintre băieții din echipa B a cedat. Îl chema Thomas Kovacs şi era din Philadelphia. Cine l-ar fi văzut, nu şi-ar fi imaginat că este genul de om care să se dea vreodată bătut, indiferent ce i-ai fi ridicat în față. Era un blond înalt şi solid, tuns scurt, cu o ceafă lată şi bronzată, cu bărbia pătrată, mai împinsă în față decât ar fi trebuit. Nu se plânsese niciodată în timpul primelor zile, fiind unul dintre puținii de care sergentul Downey nu se luase.

Practic, Kovacs fusese mereu extrem de rapid, nu scosese mai mult de zece vorbe de patru zile încoace, iar când trecuseră prin momente dificile – traversarea fluviului pe coarda suspendată sau când Haldane adormise mergând – Kovacs se dovedise de o dăruire exemplară, ajutându-i pe ceilalți. De fapt, „tipul face chestiile astea numai ca să ne arate cât de tare e...” comentase Giuseppe invidios.

Mânca singur şi nu comunica decât strictul necesar, ca şi cum s-ar fi nimerit din întâmplare să se antreneze împreună cu gaşca aia, parcurgând un exercițiu conceput special pentru el.

Cu toate astea, pe la ora 3 după-amiaza, Kovacs s-a oprit. Pur şi simplu, a refuzat să mai urce pe scara de pisică. S-a aşezat în barcă, fără un cuvânt, şi-a scotocit prin sacul cu rații, de unde a scos un pachet de țigări, a aprins una şi s-a pus pe aşteptat, privind undeva în larg. Era fierbinte, marea bătea într-un luciu închis, de cerneală, iar câțiva

delfini se zbenguiau la câteva zeci de cabluri depărtare, chirăind ascuțit.

— Hei, Kovacs! urlă sergentul. Ce dracu' crezi *tu* că faci?

Thomas nu i-a răspuns. Continua să tragă din țigară, ignorându-l pe Downey. Ceilalți băieți au marcat un moment de pauză privind în jos, către camaradul lor, nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

— Mişcați-vă! Sau poate că greşesc *eu*? Poate că mai vrea cineva să meargă acasă, la odihnă, împreună cu Kovacs!... sesiză sergentul imediat care era treaba. Se apropie de Thomas şi îl privi dintr-o parte: Nici nu ştii ce alegere înțeleaptă ai făcut, băiete! Peste două ore o să stai liniştit în patul tău, în timp ce fraierii ăştia or să se mai spetească o vreme pe aici, înainte să vină *şi ei*, alături de *tine*!

Asta era o minciună. Kovacs nu era genul de tip care să stea liniştit după un astfel de eşec. De altfel, putea oricând să se reînscrie la un nou ciclu de antrenament. L-ar fi luat de nou, pur şi simplu, şi dacă ar fi fost încăpățânat l-ar fi dus până la capăt. De fapt, toți bănuiseră că dacă va exista cineva care să abandoneze, atunci acel cineva va fi Haldane, în nici un caz Kovacs, care continua să fumeze în LB, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Au venit să-l salte pe la ora 5 după-amiaza. Când vedeta în care a urcat a dispărut în spatele insulei Tay Ninh, ceilalți continuau încă să urce şi să coboare pe scara de pisică. Pe la 5.30, Downey s-a săturat de urcuşuri şi coborâşuri, drept pentru care i-a lăsat lați pe punte. Aveau palmele carne vie, iar muşchii antebrațelor îi dureau de parcă ar fi fost sfârtecați cu zeci de țepuşe încinse.

Sergentul i-a lăsat să răsufle pe tabla încinsă, după care a dat o scurtă tură prin cabinele şi coridoarele cargoului. Probabil că nu există scări mai abrupte decât pe un vapor. Downey a marcat cu spray săgeți roşii care indicau un traseu ce urca din fundul calei până pe puntea etalon, trecând prin careu şi cabine, ajungând iarăşi pe punte prin hublourile largi ale comenzii, de unde trebuia să coboare în rapel.

S-a uitat la ceas. Era 6 seara când le-a dat ordin să ridice bărcile de pe mare şi, cu ele aşa cum erau, umflate adică, s-o

ia pe coridoarele şi scările cargoului, după săgețile vopsite de el.

— Cu armele în cumpănire, băieți! Cu armele în cumpănire! răcnea el satisfăcut, pe punte, în timp ce militarii săltau LB-urile din apă.

Scările unui cargou nu numai că sunt abrupte, dar sunt şi extrem de înguste. După câteva ture, nici unul dintre ei nu mai avea senzația că individul care aleargă cu arma într-o mână, cu rucsacul în spate şi susținând LB-ul este chiar el. Aveau limba uscată, uniformele lipite de trup, iar picioarele le patinau în sudoarea adunată în bocanci. Andreas avea să povestească mai târziu că în toate acele ore i se păruse că se vede pe sine însuşi de undeva de deasupra.

— Chefuri, ziceai? întrebă Igor după ce Downey opri antrenamentul. Cum dracu' fac ei de scot putoarea de transpirație de pe culoarele astea?

— Da' ce? Tu mai miroşi ceva? îl întrebă unul din echipa B.

Sergentul le găsise cel mai bun loc în care s-ar fi putut odihni. Cabinele de la primul nivel erau locul în care se acumula întreaga căldură de peste zi; în plus, fierbințeala strânsă în cală se ridica prin punțile inferioare, iar răcoarea mării nu ajungea până aici.

Downey părea o ființă care-şi făcuse proviziile de somn din copilărie, chestie care nici nu era de mirare dacă te gândeai că provenea dintre amish: neavând curent electric, tipii se culcau o dată cu găinile. Sau poate că el dormea cumva pe jumătate în tot restul zilei.

Explicația cea mai apropiată de adevăr o avea însă Frank. Abraham Downey gusta, mai mult ca sigur, din pulberea cu care făcea trafic la Quang Ngai. Se pare că însuşi Bainbridge auzise de povestea asta dar, unu la mână, n-avea nici un fel de dovezi împotriva sergentului şi, doi la mână, ofițerii îi dăduseră să înțeleagă că sergent mai sonat decât el n-avea să mai găsească oricât de mult ar fi căutat.

Oricum, după zilele petrecute cu el, mai ales după ce coborâseră de zeci de ori în rapel pe tabla încinsă a cargoului, susținând LB-urile, ajunseseră cu toții să

considere bărcile de desant ca un fel de excrescență, ca un organ de a cărui existență nu ştiuseră până atunci. Din acest moment ar fi fost în stare, după cum spunea Louis, să şi reguleze o gagică de la Saigon ținându-se cu o mână de LB, iar curva aia, indiferent cât de experimentată ar fi fost, s-ar fi trezit că mângâie şi sărută cauciucul bărcii, ba chiar ar fi fost în stare să pună mâna în foc că barca o excitase nemaipomenit.

Se întrebau cu toții cum va încheia Downey săptămâna iadului. Pe parcurs, încă trei băieți lăsaseră baltă jocul ăla de sadomasochişti şi preferaseră să iasă temporar din cadrul SEAL, numai ca să prindă câteva ore de somn bun. Oficial, săptămâna se încheia marți, 21 august, la ora 19.00.

Downey a intrat cu ei în fugă pe poarta unității la ora 18.45, ocazie cu care a dat comanda de încolonare către popotă. După şapte zile de alergătură şi şase ore dormite cu întrerupere, nici unuia nu i-a dat prin cap să se mire măcar. Downey dăduse un ordin, ei îl vor executa, după care săptămâna se va încheia, ei vor trage un somn pe cinste şi, dacă n-o să le treacă furia, or să aştepte să pună mâna pe sergent la un moment dat ca să-l facă una cu pământul în cel puțin opt ore, cu maximum de lentoare posibilă. De altfel, în ultimele ore, Giuseppe fusese în stare să *nu* clacheze numai din cauza faptului că îşi imaginase un sistem nemaipomenit de sofisticat prin care l-ar fi putut tortura pe Downey, fără să-l ucidă, într-un răstimp extrem de îndelungat.

Le povestise şi celorlalți, aşa cum de regulă povesteai după perioadele lungi de claustrare ce le făcuseşi tu femeilor, iar ceilalți dăduseră din cap aprobator, ca şi cum Giuseppe le-ar fi povestit despre femei. Realitatea era că ar fi fost nemaipomenit de satisfăcuți să-l vadă pe Downey blocat într-un scaun, cu pleoapele prinse într-un burghiu care se rotea lent, extrem de lent...

Au depus LB-urile în fața uşii, au intrat în sala de mese şi s-au aşezat în fața farfuriilor fără să scoată un cuvânt, punând la îndemână armele pline de praf. Cei de la celelalte

mese se făceau că nu-i bagă în seamă, dar toți îi priveau cu coada ochiului. Abia dacă reuşeau să ducă la gură furculițele. Conversațiile din jur li se păreau un bâzâit neclar, iar clinchetul veselei aducea cu zgomotul unor sirene metalice care le urlau direct în urechi. Lăcrimau fără să mai ia în seamă usturimea ochilor.

Dar, mai ales, se uitau în gol. Aşteptau. Uitaseră cu totul de ei. Deveniseră ochii, mâinile şi picioarele lui Downey.

La 18.59, Downey le-a ordonat să se ridice de la masă şi să iasă pe platou. S-au ridicat ca unul, şi-au apucat armele, au ieşit şi au săltat LB-urile, gata de marş. Sergentul continua să se uite la ceas. La un moment dat, a pus ambele mâini la spate şi i-a privit pe sub sprâncene. Un amish are ceva dintr-un SS-ist, altfel n-ar accepta să trăiască fără electricitate şi apă curentă în anii şaizeci.

— Este ora 19.00, lansă Downey, sec. De fapt, au trecut peste 20 de secunde de la ora 19.00... Grupă! Vă aşezați unul în spatele celuilalt şi începeți genuflexiunile! răcni el, până ce zăngăniră geamurile.

Între timp, toți cei de la popotă ieşiseră şi ei pe platou şi urmăreau scena. Bainbridge se uită şi el la ceas.

„Albinoşii" erau la rând la genuflexiuni. Giuseppe şi Igor se pregăteau deja să se aplece pentru ca partenerii lor să li se urce în cârcă, dar, brusc, se auzi vocea lui Mart:

— Grupă, stai!

Downey rămase stană de piatră. Îşi roti privirea pe deasupra lor şi repetă:

— Grupă! Începeți ge-nu-fle-xi-u-ni-le!

N-a fost nevoie ca Mart sau altcineva să dea nici un fel de ordin. S-au repezit cu toții ca la un semn asupra lui Downey şi, înainte ca acesta să reacționeze, îl luară pe sus şi-l duseră lângă platou, chiar în dreptul unor cactuşi în care îi făcură vânt.

— Săptămâna s-a terminat, sergent Downey! lansă Mart cu voce răguşită.

Greierele

Vladimir Borisovici Berzin fusese înălțat la gradul de colonel chiar de ziua sa de naştere. În 23 februarie 1967, împlinea 35 de ani. Ceremonia de înălțare în grad s-a lăsat cu un chef straşnic la Casa Armatei din Habarovsk, în Lunacearski Proscead. Pe drumul spre casă, stând pe bancheta din spate a Volgăi împreună cu soția sa, proaspătul colonel a fost tot timpul tăcut. Nu ştia clar de ce fusese făcut colonel: datorită meritelor sale de cercetător sau ca să-i îndulcească pilula servită după ceremonie?

Viaceslav Podborski era general plin şi conducea departamentul rachete al fabricii de armament din Habarovsk. Sfârşitul celui de-al doilea război mondial îl prinsese cu gradul de locotenent de artilerie în Corpul de Armate Jukov, drept pentru care, după capitularea Germaniei, făcuse parte dintr-o delegație interaliată ce vizitase Peenemünde. Primul lucru pe care îl făcuse la întoarcerea în Rusia fusese să solicite o bursă de studii la Academia Tehnică Militară Frunze, unde se specializase în rachete.

Generalul Podborski îl luase pe Vladimir într-un colț şi îl întrebase pe ocolite cum se mai înțelege cu soția sa, Nataşa. De la un timp, tot mai multe zvonuri circulau prin oraşul cu circuit închis care era Habarovsk. Se spunea, de pildă, că Vladimir Berzin petrece prea mult timp la birou nu din cauza rachetelor SA 7 pe care conducerea fabricii promisese că le va da în exploatare în luna martie, ci datorită unei tinere absolvente de la Moscova, specialistă în sisteme de detectare a țintelor.

Vladimir, un tip blond, cu părul drept, pieptănat cu cărare într-o parte, nu era omul în stare să combată o astfel de zvonistică, în care soțiile ofițerilor de oriunde erau mai mult decât experte. Practic se înroşise la față, se bâlbâise şi

fusese cât pe-aci să scape din mână paharul cu votcă atunci când îi argumentase lui Podborski: „Nici gând, tovarăşe general… eu şi Tatiana Iakovleva n-avem nimic în comun… vreau să spun că… eh… mă rog…”

Generalul îl privise lung şi dăduse paharul peste cap, continuând să se zgâiască la el pe sub sprâncene.

— Înțeleg, Vladimir. Făcu o pauză şi clipi, un tic căpătat în timpul războiului din cauza salvelor tunurilor de 85, apoi continuă: Vreau să spun că *eu* înțeleg. Dar n-o să te creadă nimeni. De fapt, nu te crede nimeni.

Au rămas tăcuți, vreme de câteva secunde. Vladimir nu ştia ce trebuie să răspundă şi, din cauza asta, se tot muta de pe un picior pe altul, ca un copil prins cu ocaua mică.

— Sunt probleme? întrebă el într-un sfârşit şi privi cu înțeles către epoleții pe care abia îi primise. La o masă, Nataşa stătea de vorbă cu un locotenent de intendență şi cu soția acestuia.

— Nu. Nu sunt probleme.

Fusese rândul lui Podborski să se uite încurcat într-o parte şi în cealaltă. Dacă ar fi să faci lista indivizilor responsabili de concepția unei rachete sol-aer, ai strânge mai multe nume decât cele de pe genericul unei superproducții. Cu toate acestea, cei care erau în stare să-ți „recite” pe dinafară o rachetă, erau foarte puțini. Vladimir făcea parte dintre ei şi, inițial, îşi imaginase că ridicarea în grad nu era altceva decât rezultatul sutelor de ore petrecute la planşetă şi în laborator. Era în stare să descompună un SA 7 în bucățile componente şi să le pună la loc cu ochii închişi. El fusese cel care reuşise să rezolve cu un an în urmă problemele legate de detectarea țintelor, pe bază termică. Pe o linie de foc, reactoarele avioanelor inamice nu erau singurele surse de căldură. Într-un fel sau altul, racheta trebuia să „recunoască” ținta şi să rămână lipită de ea, altfel te puteai trezi că, după o cursă haotică, se îndreaptă către o sursă de căldură din propriile rânduri. Era nevoie fie de o întârziere în anclanşarea sistemelor de recunoaştere, fie de o „memorizare” prealabilă a lor.

Asta spunea logica. Practic însă, vizarea optică era

urmată de o vizare termică ce se declanşa după lansarea încărcăturii. Această problemă fusese rezolvată de Vladimir.

— Problema este, dragul meu Vladimir, că trebuie să pleci în Vietnamul de Nord, se văzu Podborski nevoit să-i spună direct.

Degeaba se străduise să-l pregătească cumva. Nu era în stare să mintă şi gata. Pe de altă parte, Vladimir nu era singurul responsabil de SA 7. Ceilalți, colonei sau locotenent-colonei, mult mai în vârstă decât el, nu puteau decât să se bucure că urma să disparǎ de pe firmament pentru o vreme. De fapt, se gândea Podborski, poate că tocmai din cauza asta pleca Vladimir din Habarovsk. Poate că toate zvonurile care circulau prin laboratoare aveau acest scop;

A dat din cap. Era în stare să conducă cu mână de fier o unitate militară sau o fabrică, îi era însă imposibil să se descurce printre hățişurile intrigilor mondene. Oricum, viața mondenă era controlată de secretarul de partid. Tot el fusese cel care îl recomandase pe Berzin pentru verificarea la fața locului a sistemelor de detectare ale rachetei SA 7.

— E tânăr. E inteligent. Cunoaşte perfect arma. Şi trebuie să scape odată de discuțiile astea care se fac pe seama lui, spusese secretarul de partid şi zâmbise greoi către Podborski. Podborski zâmbise şi el. În plus, adăugase secretarul, Berzin va fi proaspăt colonel. Trebuie să arate că a meritat această încredere.

— Vietnam? întrebase Nataşa imediat după ce coborâseră din maşină. Ce naiba trebuie să cauți în Vietnam?

Vladimir regreta deja că o pusese la curent. Dar ce ar fi putut să-i spună? Că se duce în Siberia să facă nu ştiu ce fel de teste? Era colonel deja, iar coloneii aveau voie prin regulament să-şi care soțiile după ei oriunde s-ar fi dus. Regula mergea la cei trecuți de o anumită vârstă, la care soțiile preferau traiul din oraşe decât deplasările prin te miri ce locuri, însă Nataşa nu era din acelea care rămâneau la căldură.

Deci Vladimir îi spusese că Viaceslav îl trimitea în Vietnam. În Vietnam, Nataşa n-avea cum să ajungă, indiferent ce ar fi spus regulamentul. Însăşi prezența lui

Vladimir acolo era un subiect delicat, de care KGB-ul trebuia să se ocupe cu maximum de competență…

— Eu cred că treaba asta are legătură cu povestea cealaltă…

— Ce fel de legătură? se miră Vladimir, în timp ce închidea uşa de la intrare.

Se opri brusc şi făcu semn Nataşei să înceteze discuția. Era inutil. Cel puțin din acest punct de vedere, soția lui era cu mult mai prudentă, oprindu-l nu o dată pe Vladimir atunci când începea să vorbească gura fără el.

Luna martie la Habarovsk era îngrozitor de rece. Nămeți uriaşi acopereau trotuarele, iar stratul de zăpadă nu cobora niciodată sub zece centimetri pe carosabil. Aprobările şi restul actelor necesare deplasării lui Vladimir în Vietnam – auzise între timp că locul unde trebuia să ajungă se numea Bac Tri – se completaseră cu o viteză suspectă. La sfârşitul primei săptămâni a lunii, Podborski aflase de la un general că misiunea lui la Bac Tri avea să dureze mult mai mult decât se aşteptaseră inițial. Era vorba de cel puțin trei ani în care legăturile sale cu Habarovskul se vor face numai pe căi oficiale. Avea dreptul la o convorbire lunară cu soția, iar scrisorile, trebuia s-o ştie de pe acum, îi vor fi deschise şi citite de persoane extrem de avizate.

— În plus, adăugase Podborski, sarcina ta acolo e şi ea cu mult mai complicată decât plănuisem inițial. Vietnamezii vor să producă şi ei rachete SA 7. Au semnat un protocol cu tovarăşii de la Moscova, care au acceptat ca frații noştri să-şi facă o linie de asamblare unde vor crede ei de cuviință. Inutil să-ți mai spun că partea nobilă a rachetelor le va fi livrată de la noi. Asta n-o vor face ei. Misiunea ta e dublă. În primul rând trebuie să faci în aşa fel încât să le pui fabrica pe picioare. În al doilea rând, trebuie să ai grijă ca nu care cumva să ne studieze dispozitivele electronice cu prea multă atenție… Frați, frați, da' brânza-i pe bani!

Cu fiecare zi care trecea, Vladimir devenea tot mai închis. Singurul lucru pe care i l-a mai spus Nataşei, într-o seară, pe când ieşeau de la un spectacol de balet – Teatrul Bolşoi

ajunsese în turneu până la Habarovsk – era că locul în care va ajunge se numea Bac Tri şi că era pe undeva la sud-vest de Hanoi, în apropierea unei localități care figura pe hartă sub numele de Hoa Binh.

— Bac Tri nu se află pe hartă? întrebase Nataşa.

Vladimir dăduse din cap în semn că nu. După ce au ajuns acasă, luase atlasul şi îi arătase locul cu pricina, pe care îl reținuse în urma unei şedințe în biroul secretarului de partid. Pusese degetul pe amplasamentul cu pricina, îi făcuse cu ochiul Nataşei şi închisese atlasul cu un zgomot sec.

Plecarea fusese stabilită pentru aprilie, pe întâi, chestie care îl făcuse pe Podborski să pufnească amuzat:

— Nici că se putea o alegere mai bună! E ca şi cum am avea de gând să le tragem vietnamezilor o păcăleală pe cinste…

— Sau ei nouă, replicase Vladimir.

Între timp, intrase într-un curs intensiv de familiarizare cu ceea ce avea să găsească acolo. Aflase cu mirare că Ho Şi Min, pe cât era el de comunist, nu făcea nazuri când era vorba de religie. Dacă erai dispus să participi la *dau tranh chinh tri*, în numele unui partid comunist cu numele exotic de *Lao Dong*, atunci aveai voie să te rogi îl văzul lumii, să umbli cu cărți sfinte după tine. Se spunea că până şi comisarii politici aveau în permanență la ei o Biblie sau un exemplar prescurtat din *I Ching*, alături de cărticica lui Ho.

Războiul întregului popor, un concept pus pentru prima oară pe picioare de Troțki, se numea în Vietnam *Khoi Nghia*. Spre surprinderea lui Vladimir, printre bătrânii din CC-ul vietnamez existau încă troțkişti, motiv pentru care i s-a făcut recomandarea să fie foarte atent ce discută cu colegii, dar *Bac Ho* amâna confruntarea cu această mişcare sectară pentru perioada de după ce va încheia cu americanii.

La fel ca şi vecinii lor de la nord, care îşi aveau propriul Marş Lung, vietnamezii îşi aveau şi ei *Truong chinh*, ceea ce însemna tot Marşul cel Lung, însă Vladimir n-a înțeles niciodată foarte clar la ce se referea conceptul. Propagandiştii pretindeau că termenul are doar o conotație politică, dar unul dintre sociologii care îl pregăteau se referea la *Truong*

chinh ca la manevra efectivă prin care Viet Congul transporta arme şi provizii către sud, pe Bulevardul Ho Şi Min, prin Laos şi Cambodgea.

Începând cu 15 martie, colonelul Vladimir Berzin a intrat în campanie de vaccinare. I s-a recomandat să nu sară peste tabletele de daraprim, un antimalaric eficient. Apa trebuia s-o bea doar fiartă şi filtrată. Femeile din Vietnam erau tare drăguțe, dar, fie aveau boli venerice, fie erau angajate ale Serviciului Securității Publice din Hanoi. Băieții din Vietnam preparau un fel de votcă din orez, amăruie şi care îți pulveriza smalțul dinților după trei-patru luni de consum. Teoretic, un băutor de votcă originală n-ar fi acceptat niciodată să pună gura pe o asemenea porcărie, însă experiența le dovedise contrariul: un rus se obişnuia cu orice fel de lichid distilat, cu benzina şi motorina inclusiv, aşa că rachiul vietnamez de orez devenea, după câteva luni de abstinență, un înlocuitor cât se poate de apreciat.

Pe 22 martie, Nataşa l-a anunțat pe Vladimir că fusese la medic şi că rămăsese, în sfârşit, gravidă. Berzin era un tip mai degrabă moale în comportament, lumea era chiar tentată să zică despre el că e timid, excepție făcând povestea cu Tatiana, care se consumase, în condiții de maximă discreție. Din cauza asta, Nataşa îşi luase toate precauțiile când îl anunțase vestea că peste şapte luni vor avea un copil.

Vladimir a părut că nu percepe nicicum noutatea. Nataşa avusese pentru o clipă impresia că soțul ei chiar va trece vestea în carnețelul în care nota tot soiul de chestii de când aflase că va pleca, atât de neimpresionat fusese.

— În regulă, spusese el după câteva secunde de linişte. Ai grija ce muzică îi pui câtă vreme lipsesc, a fost singurul său comentariu.

Îi luase mai puțin de o lună pentru a îngheța, ca şi cum se pregătea pentru trei ani în care existența urma să-i fie suspendată. Trei ani în care va fi protejat de vaccinuri şi medicamente ca să poată produce arme într-o țară care nu-l interesa, arme ce vor fi dirijate împotriva unor inşi care veneau dintr-o țară în care se compunea muzica ce îi plăcea lui Vladimir. Chestia asta nu se putea face în bune condiții

decât dacă anulai cei trei ani.

O să le facă armele alea. O să le pună pe picioare fabrica aia de la Bac Tri. O să ia antimalarice şi o să evite micuţele vietnameze şi rachiul de orez.

Pentru 1 aprilie se anunţaseră furtuni de zăpadă dinspre est, iar plecarea avionului care trebuia să-l ducă pe colonelul Berzin mai întâi la Samarkand, apoi la Zhuong Wei, în China, şi apoi la Hanoi, a fost amânată cu trei ore, până ce vizibilitatea a devenit acceptabilă. Conducerea fabricii, biroul KGB, în special, stabilise că singura persoană care îl putea însoţi, dar numai până la intrarea în perimetrul aeroportului, era soţia sa.

Volga cea neagră a oprit în dreptul gheretei portarului. Steaua roşie de pe unul dintre pereţi era acoperită de un şir de ţurţuri mărunţi. Un sergent încotoşmănat în două rânduri de mantale, cu clapele căciulii coborâte, a avansat prin perdelele şuierânde ale ninsorii şi le-a cerut actele. Lângă şofer se afla un tip care nu se prezentase la urcarea în maşină a lui Berzin şi a soţiei sale. El a fost cel care a scos din buzunarul de la piept un plic pe care l-a întins portarului pe fereastra coborâtă câţiva centimetri.

Portarul a salutat, a făcut un semn în spate şi porţile s-au deschis scârţâind.

— Tovarăşe Berzin…

Vladimir dădu din cap. Se întoarse către Nataşa şi o sărută rapid pe obraz, ca şi cum nici nu s-ar mai fi aflat acolo, ca şi cum s-ar fi aflat deja în Vietnam, grăbindu-se să termine angajamentele pe care le avea pe acolo.

— Să fii atentă la discuri, zâmbi el ciudat, iar tipul de lângă şofer, care tocmai deschisese portiera Volgăi, îşi întrerupse gestul şi rămase o clipă pe gânduri. Apoi ieşi.

— Unde-am pus mătăniile alea? întrebă Vladimir.

Nataşa se scotoci în poşetă şi scoase un şirag format din mărgele de lemn trase de-a lungul unui şiret de iută şi despărţite de nenumărate noduri minuscule. Vladimir se amuză să plimbe câteva mărgele care făcură un zgomot subţire, lemnos, ca şi cum s-ar fi jucat cu o pârâitoare

pentru copii.

Tipul care ieşise băgă la loc capul în maşină, intrigat.

— Ce faceți, tovarăşe colonel?

Vladimir îi arătă şiragul de mătănii:

— Tovarăşii de la sociologic mi-au spus că vietnamezii nu-şi fac probleme dacă fumează haşiş sau mai ştiu eu ce… Mi-au mai spus că au fost cazuri în care i-au drogat pe ai noştri încetul cu încetul… Oricum vroiam să mă las de fumat. Nataşa mi-a spus că asta e cea mai bună metodă.

— Cu mătănii?!…

Vladimir trase de câteva mărgele, care scârțâiră scurt. Părea zgomotul făcut de un greiere într-o noapte de vară, undeva prin stepele de lângă Verhoiansk.

— Şi crezi c-o să poți? căscă tipul ochii. Ia să văd! Vladimir i le întinse. Bărbatul pufni în râs şi trase şi el de câteva bile, repetând zgomotul. Crezi că mi-ai putea face şi mie rost de aşa ceva? se uitase el la Nataşa. Vreau şi eu să mă las de fumat şi nu ştiu cum…

Nataşa izbucni în râs şi-i spuse că da, o să-i facă rost. Apoi colonelul Berzin ieşi din Volgă şi dispăru în ninsoare împreună cu tipul în palton negru, care continua să se joace cu mătăniile. „Parcă ar fi un greiere…” se auzi vocea bărbatului în timp ce treceau de porțile date în lături.

— Da, răspunse Vladimir.

Nataşa îl mai urmări cu privirea, dar el nu se întoarse.

— I se spune Greierele, începu Jacques Personne şi-şi turnă cafea în ceaşcă. Bainbridge rămase impasibil. Tipul care venise de la Saigon şi se prezentase ca Alexander scotea nişte hârtii din mapă, imperturbabil, iar Mart fornăi scurt.

— Nu vă puneți niciodată batista la nas? întrebă Alexander răsfirând fotografiile pe masă.

— Nu-mi suflu nasul. Am deviație de sept, se strâmbă Mart şi ridică una dintre fotografii. Un blond cu ochelari cu rame subțiri. Mutră de scandinav mai degrabă. El e? se interesă.

— Mda, făcu Personne. Din cauza lui vor începe să cadă avioanele voastre. Un idiot cu un tub de trei kilograme în

mână, cu o rachetă de cinci kilograme în tub, va fi în stare să doboare orice aparat, indiferent cât de sofisticat ar fi… O încărcătură proiectată de băiatul ăsta nu costă mai mult de patru mii de dolari, iar imbecilul care trage nu costă nimic. Cât costă un F-104? Dar un pilot?

— N-are importanță, se băgă Alexander. Sunt, oricum, mai scumpe decât un SA 7.

— Şi atunci? întrebă Mart, fornăind iarăşi. Ce facem? Rachetele sunt gata construite… De ce-l mai vânăm pe tipul ăsta? Aparatele noastre tot or să cadă…

— Tipul ăsta se cheamă Vladimir Borisovici Berzin, este colonel, nu are decât 35 de ani şi vrea să pună pe picioare o fabrică de armament la Bac Tri. Mai mult, din cauză că ruşii stau prost în domeniul rachetelor sol-aer, Greierele mai are ca misiune să vadă şi cum se comportă bebeluşii lui în condiții de junglă, explică Alexander.

— Mda. Înțeleg că tipul ăsta ne stă ca o pioneză în ochi.

— Exact. O pioneză în ochi. Asta e Greierele.

— Greierele… spuse Mart dus pe gânduri şi fornăi din nou.

Începuse din nou ploaia. Un fulger perforă cerul serii undeva deasupra mării. După câteva secunde, o pală de vânt izbi ferestrele şi un tunet zgâlțâi cercevelele. Bainbridge se ridică cu lentoare şi închise geamurile. Preț de câteva clipe nu se auzi decât zbârnâitul obsedant al climatizorului. Era, oricum, ineficient. În septembrie, aerul devenea de nerespirat la Quang Ngai. Prea multă umezeală.

— Şi ce-a făcut Greierele ăsta până acum? întrebă Mart.

Alexander şi-a făcut buzele pungă şi a dat de câteva ori din cap:

— A ajuns la Hanoi pe 2 aprilie anul curent. Venit direct de la fabrica de armament Habarovsk, unde a fost recent ridicat la gradul de colonel. Merite deosebite, înțelegeți? A făcut o pauză privindu-i pe ceilalți trei, după care a continuat: A stat aproape o lună la Hanoi, unde a cunoscut toate VIP-urile din nomenclatură, militari mai ales. A manifestat o rezervă care i-a scos din minți chiar şi pe vietnamezi… Nu se aşteptau să dea vreodată peste un alb

care să fie dispus să-i asculte atât de mult, fără să scoată o vorbă. În nici un caz nu se aşteptau de la un rus la aşa ceva. Ştiţi, ruşii vin pe aici cu nasul pe sus. Fraţii mai mari, pricepeţi?

Bainbridge se plictisise deja şi se răsucise să privească harta agăţată în perete. Bac Tri. I se părea nemaipomenit de departe.

— Pricepem, spuse Mart. Greierele ăsta e un tip tare modest.

— Modest pe dracu'… se strâmbă Alexander. Până să plece de la Habarovsk, se înroşea şi dacă i-ar fi povestit cineva despre procesul tehnic de reproducere. Un papă-lapte băgat toată ziua cu capul în planşetă. Nu ştim de ce s-o fi schimbat aşa. După ce a trecut prima lună, timp în care a cunoscut lumea, a cerut un birou separat în cadrul Ambasadei URSS şi s-a apucat de treabă ca un manager de la Texas Instruments. Curriculum vitae, interviuri şi aşa mai departe. A respins mai mult de jumătate din personalul reeomandat de CC-ul nord-vietnamez. Kaghebiştii de la ambasadă au încercat să-l pună cu botul pe labe de vreo două-trei ori, înţelegeţi, ei trăiesc foarte bine pe lângă comuniştii de la vârf… Opiu din Triunghiul de Aur, trafic cu fete din Thailanda, aşa că au făcut presiuni asupra Greierelui. Se pare că tipul i-a ascultat şi pe kaghebişti fără să scoată o vorbă, după care a părăsit biroul zicând că se duce să-şi facă bagajele. Cică el are o sarcină de partid foarte clară şi că n-are de gând să-şi facă de râs ţara, colegii de la Habarovsk, sau pe el însuşi. A zis că nu el a cerut să vină la Hanoi. Mda. L-au chemat de fiecare dată înapoi şi au promis că vor face aşa cum zice el.

— A fost şef de compartiment, ceva? se interesă Bainbridge.

Personne şi Alexander clătinară din cap.

— Ce-a mai făcut în afară de rachete?

— Nimic. De când a ieşit din Academia Tehnică, n-a făcut altceva decât să proiecteze. Lucrări predate la timp. Muncă peste program. O poveste romanţioasă cu o asistentă de la serviciul lor de electronică, însă avem impresia că totul n-a

fost decât o făcătură de-a colegilor săi, ca să scape de el. Nu lua cuvântul pe la şedinţele lor. Nu avea iniţiative în colectiv, ceea ce la comunişti e un punct rău…

— Şi la noi, remarcă Bainbridge.

— Şi la noi, aprobă Personne. Treaba e că pe Vladimir Berzin nu s-ar fi gândit nici dracu' să-l pună şef peste nimic… Credem că l-au trimis aici doar pentru că anumiţi colegi de-ai lui vroiau să scape de el. Eh, uite ce-a început să facă de când a apărut.

— Am mai văzut tipi din ăştia. Chiar şi printre „foci". Nu dai doi bani pe ei. Vin la noi şi crezi că dacă le tragi un scuipat mai tare îi dai jos grămadă. Când colo, după un timp, trebuie să le dai peste mână ca să se oprească…

— Cam ăsta e tipul, constată Personne. N-a fost în stare toată viaţa lui să pună doi tipi să sape un şanţ, iar acum se comportă ca un şef de personal versat. După ce a respins oamenii propuşi de CC, a luat-o pe jos, prin fabricile din Hanoi şi pe la birourile lor, însoţit doar de un translator. A stat de vorbă cu oamenii, i-a băgat în mă-sa pe ăia cu dosar de cadre bun şi şi-a făcut o echipă serioasă. În ultimul lui raport către Habarovsk scrie că poate să înceapă treaba. A fost de câteva ori la rând în regiunea Bac Tri şi a găsit un amplasament acceptabil pentru ce doreşte el. Raportul e datat 18 august. Pe 1 septembrie a plecat în junglă cu topografii ca să facă primele măsurători.

Bainbridge a dat din cap. Prea puţin din ce discutaseră îl interesase până acum. A bătut de câteva ori cu degetele în masă şi a întrebat:

— Bine. Noi ce date avem despre Bac Tri?

Alexander deschise iarăşi mapa, scoase un set de fotografii aeriene şi derulă deasupra lor harta zonei trasă pe calc. Cel mai apropiat oraş era Hoa Binh, pe o şosea care lega Hanoi de Cam Thuy. De la Hoa Binh, se desprindea un drum secundar către vest, şerpuind printre dealurile din ce în ce mai înalte către graniţa cu Laos. Bac Tri era o adunătură de case minuscule, aidoma unor zaruri văzute cu lupa, rătăcite într-o mare de verdeaţă luxuriantă.

— Bac Tri! puse Alexander degetul pe hartă.

Priviră cu toţii locul şi se uitară apoi pe perete, comparând cu harta cea mare a Vietnamului de Nord. Bainbridge se încruntă. Din discuţiile avute la *Petit Bateau* cu ofiţerii de contrainformaţii, înţelesese că nu prea făcuseră mare lucru cu personalul infiltrat în nord. Sau pierduseră contactul cu ei, sau agenţii fuseseră obligaţi să lucreze pentru vietnamezi şi să-i intoxice.

— Cât de mult vă bazaţi pe informaţiile astea? se interesă el sec.

— Sunt informaţii sigure, spuse Alexander evaziv.

— La fel de sigure ca acelea care ne-au permis să bombardăm nodul de căi ferate de la Haiphong acum un an?

Mart fornăi satisfăcut şi se căută de ţigări. Se întâmpla prea rar ca Bainbridge să reacţioneze conform legilor lui Mart. Acum, se luase în beţe cu Alexander ăsta, care rânjea scârbit. CIA dăduse ca sigur că apărarea AA a Haiphongului era orientată mai ales către mare, temându-se de un prezumtiv desant plecat de pe portavioane şi recomandase bombardamentul pe o linie care prelungea calea ferată Thanh Hoa-Ninh Branh. Aviaţia pierduse o grămadă de aparate, iar piloţii care se întorseseră din misiune spuseseră că deasupra Haiphongului avuseseră senzaţia că *păşesc* pe proiectilele antiaerienei.

Jacques Personne tuşi amuzat.

— Informaţiile provin din sursele mele, domnule colonel. Alexander nu are nici o legătură cu ele.

Bainbridge îl privi dintr-o parte şi se înnegri la faţă. Ar fi preferat un set de informaţii aiurea de la Alexander decât unul de informaţii corecte de la un francez încrezut; oamenii lui, oricum, s-ar fi descurcat. Cu toate astea, Bac Tri era chiar prea îndepărtat. Poate că n-ar fi trebuit să facă mutrele astea.

— În regulă, domnule Personne, spuse Bainbridge cu jumătate de gură. Cum v-aţi gândit să-mi duceţi oamenii la Bac Tri?

Personne îl privi surprins:

— Eu îmi imaginam că, din acest moment, treaba mea se termină. V-am adus oamenii care cunosc locurile alea. V-am

adus fotografii ale zonei. V-am adus…

— O secundă, îl întrerupse Mart. Cum adică, ați adus fotografiile zonei? Nu le-au făcut unitățile noastre de recunoaştere aeriană?

Se uită lung la Alexander. Tipului îi era cald. Îşi desfăcu un nasture de la cămaşă şi-şi lărgi nodul cravatei. Într-un final, decise să-i dea un răspuns lui Mart:

— Nu. Fotografiile pe care le vedeți n-au fost făcute de ai noştri. Au fost în posesia domnului Personne vreme de 14 ani…

— Vreți să spuneți că astea sunt cele mai recente fotografii ale zonei? se holbă Bainbridge.

— Exact, spuse Alexander.

— Şi voi intenționați să-mi trimiteți oamenii într-o zonă insuficient investigată? Dracu' ştie dacă Bac Tri mai arată la ora asta ca în fotografiile voastre! Se opri şi se mai uită o dată pe şirul de imagini alb-negru. De fapt, sunt sigur că la ora asta nimic nu mai seamănă cu ce-mi arătați voi aici… Şi pe urmă, de unde ştiu eu că pozele astea sunt chiar de la Bac Tri? Domnul Personne putea să ne arate fotografii şi din Nicaragua pretinzând că sunt de la Bac Tri!

— Domnule colonel! explodă Alexander.

— Vă rog să nu mă întrerupeți! Aveați datoria măcar să verificați fotografiile astea, dacă doreați să-mi trimiteți oamenii acolo…

— Nu puteam s-o facem. Ca să obținem fotografii care să acopere toată zona, ar fi trebuit să efectuăm o grămadă de ieşiri, iar vietnamezii s-ar fi prins că am dat peste un fir. Aşa, se mişcă fără să-şi pună probleme. Nu bănuiesc nimic.

— Nu bănuiesc nimic, sunt sigur! Dar posturi de gardă, tot au! În plus, chestia asta se află la sute de mile dincolo de zona demilitarizată. Mie, toată povestea mi se pare stupidă! Ce rost are să trimitem o echipă pe care riscăm s-o pierdem numai ca să săltăm un ochelarist care, oricum, va fi înlocuit de un altul?

— Scuzați-mă că vă atrag atenția, domnule colonel! ripostă Alexander. Rolul dumneavoastră este să-mi trimiteți acolo nişte oameni care să-l salte pe ochelarist! Nu stabiliți

prioritățile în acest război. Dacă ar fi fost aşa, ar fi trebuit să vă aflați la Statul-Major de la Saigon, nu la comanda unei unități din Quang Ngai! Credeți că e necesar să primiți un telefon care să vă reamintească acest lucru?

Bainbridge se uită cu coada ochiului la Mart. Locotenentul se încruntase. Sprâncenele sale păreau să formeze o streaşină care-i prelungea fruntea cu mult deasupra ochilor. Nu scotea nici un sunet.

— Nu e nevoie de nici un telefon, stabili Bainbridge, apăsat. Vreau să vă spun însă că responsabilitatea pentru viețile acestor oameni este a mea…

— Fiți serios, domnule colonel! interveni Personne, mieros. Cea mai mare parte a echipei este alcătuită din foşti legionari. Nimeni nu este răspunzător pentru ei! Important este să ni-l aducă pe Berzin aici.

Mart se ridică lent de la masă. Făcu un pas spre Personne, care nici nu se clinti.

— Aveți dreptate. Nimeni nu este răspunzător pentru „albinoşi”. Cred că singurii care poartă vreo răspundere sunt barosanii de la comandamentul lui – îl arătă pe Alexander – de la Saigon. Ei poartă răspunderea unor misiuni eşuate în lanț până la ora asta şi vor acum să arate tipilor de la presă şi Pentagonului că eşecurile operațiunilor din Vietnamul de Nord au fost nişte simple întâmplări. Nişte excepții. Că se pot organiza infiltrări încununate de succes…

— Aveți un raționament elaborat, domnule locotenent. Din păcate, nu este corect. Mă rog, dacă vă imaginați că aveți dreptate, puteți oricând susține acest punct de vedere în scris. Pe cale ierarhică.

— Stai jos, Mart! scrâşni colonelul. CIA vrea să scoată nişte castane din foc. Vine la ei un francez care le dă nişte informații. Ei ne pun să extragem nişte prizonieri din junglă. Noi îi extragem şi îi antrenăm. Pe urmă plecăm cu ei să scoatem castanele pe care le vrea CIA din focul de la Bac Tri. Dacă facem treabă bună, noi ne alegem cu nişte medalii, iar ei cu elogii şi cu uşi deschise la Washington. Dacă nu facem treabă bună, morții noştri vor fi trecuți în contul deceselor SEAL, care din cauza asta există, ca să dea colțul. Cât despre

legionari, *domnul* Personne a fost cât se poate de clar.

Ploaia de afară se întețise. Picături grele plesneau geamurile într-un staccato înfierbântat.

— O să facem planul ăsta împreună, Mart, reluă Bainbridge, mai calm. *Domnii* şi-au terminat treaba, acum începe treaba noastră, corect? îi privi el pe ceilalți doi.

Alexander îi susținu privirea. Personne îşi scosese o pilă minusculă din buzunar şi îşi aranja colțurile unghiilor.

— Corect, admise Alexander într-un târziu.

— Bine. Pe ce fel de sprijin logistic pot să mă bazez?

— Cere orice!

— Chiar şi o escadră de B52 trimisă în zonă?

Alexander se uită scurt la Personne, care se prefăcu a nu-l băga în seamă, dar Mart remarcă schimbul scurt de priviri. Personne rosti, aproape silabisind:

— Oricum vor trimite o escadră de B52 în zonă. În orice zonă s-ar afla colonelul Berzin. Problema e să-l scoatem noi de-acolo înainte să-l facă bombele una cu pământul…

Jacques făcu o pauză, zâmbind subtil de la unul la altul. După câteva secunde, întrebă:

— Acum înțelegeți de ce ne grăbim?

Permisie întreruptă

— De câtă vreme ziceai că n-ai mai condus? îl întrebă Mart pe Hector.

Hector dădu roată jeepului şi trase un şut în cauciucul din dreapta față.

— De când am ajuns în mâinile vietcongilor.

— Şi zici că eşti dispus să pui jos o sută de dolari ca să concurezi cu Fank?

— Da, lansă el sec şi se urcă pe scaunul şoferului. Unde-

s cheile?

Lennox apăru şi el în parcare. Aducea o găleată cu vopsea şi o pensulă groasă. Simms se scărpina în barbă:

— Dacă zice Mart, fac io rost de chei.

— Frank? întrebă Myers.

— Eu merg.

Hector se uită la ceilalți patru „albinoşi”. Giuseppe zâmbea în barbă, Louis se învârtea fără rost dintr-o parte în alta, Andreas închisese un ochi şi părea că face calcule. Igor aştepta să se ia o decizie, oricare ar fi fost ea.

— Dacă punem fiecare câte cincizeci de dolari jos, noi strângem două sute. Voi n-ați aduna decât o sută cincizeci. Nu mi se pare corect, spuse Andreas. Mai bine mergem şi ne distrăm pur şi simplu. Fără nici un pariu.

Frank pufni plictisit.

— Hector, aici de față, a zis că e în stare să ajungă conducând în marşarier înaintea mea în cartierul Dragonului din Quang. El a propus să negociem cheltuielile... Nu văd de ce ar trebui să dea înapoi.

— În mă-sa, cartierul Dragonului, se enervă Igor. De atâta timp, m-am săturat de gagicele astea galbene. Mart zicea că putem pune mâna şi pe ceva prospătură albă dintre auxiliare...

— Tot în cartierul Dragonului le găsim şi pe ele, spuse Marț, sfătos. Mai facem pariul ăla sau merge fiecare pe banii lui?

— Eu zic să punem banii jos, zise Andreas.

— Şi eu merg, aprobă Igor.

— Şi eu, zise Louis. Numai să plecăm odată! N-avem decât patruzeci şi opt de ore la dispoziție.

Se urcară în cele două jeepuri. Mart făcu casă, iar Lennox mai numără o dată banii. Adunaseră trei sute cincizeci de dolari. După ce au mai negociat câteva minute, piloții au fost de acord să dea şi ei câte cincizeci de bucăți, nu de alta, dar Simms pretindea că el nu mai auzise de o cursă pe bune dacă jocheii nu participau şi ei cumva la toată distracția.

— Trebuie să-i ardă şi pe ei buzunarul. Şi la bine, şi la

rău, cum se spune.

Lennox trasă o dungă cu vopsea chiar la intrarea pe şoseaua ce ducea către cartierul rezidențial din Quang, iar cei doi duseră jeepurile cu spatele până în dreptul dungii, sub ochii nedumeriți ai santinelei din post.

— Ia puneți-l pe idiotul ăla să ne dea startul! răcni Mart şi scoase din rucsac o sticlă cu *Jack Daniel's*. O puse la gură şi o întinse lui Frank. Te simți în stare? îl întrebă.

În loc de răspuns, Frank îi luă sticla din mână.

— Nu sunt sigur pe covrig dacă nu-mi lubrifiez creierul, explică el şi se uită la jeepul „albinoşilor”. Tu ce părere ai?

Hector dădu din cap şi întinse mâna pe geamul deschis. Primi sticla şi o puse la gură.

— Hei, hei, hei! se enervă Lennox. E singura pe care o avem! Mai respiră!

— Suntem în situație de luptă, explică Hector serios şi pasă sticla înapoi lui Frank. Cât dracu' durează drumul ăsta până în cartierul Dragonului?

— Dacă nu intrăm în vreun stâlp, în zece minute ajungem la *Grota cu Abur*.

Simms discuta ceva cu santinela. L-au văzut cum scoate din buzunar o hârtie de cinci dolari, înjurând. Apoi se întoarse.

— Tipul zicea că ce facem noi e ilegal. Cică nu-i plac chestiile ilegale. Cică trebuie să raporteze tot ce vede în timpul serviciului. Io i-am zis că ne putem lipsi de el, da' el a zis că ce cursă serioasă e aia în care n-ai un starter competent? Cică se ocupa de treaba asta în California, la cursele clandestine de dragstere. Aşa că a fost de acord să-şi părăsească postul pentru un minut şi să ne ajute.

— Îți dăm noi banii, Simms, îl întrerupse Mart. Ai făcut o treabă bună, băiete.

Santinela apăruse deja între ei şi, în lipsă de ceva mai bun, îşi scoase cămaşa de pe el. Fără o vorbă, dădu roată de câteva ori jeepurilor şi-i atrase atenția lui Hector că furase cu câțiva centimetri. Frank a zis că nu-l interesează şi că să dea startul odată, dar santinela nu s-a lăsat până ce jeepurile n-au fost aliniate, după care s-a retras pe marginea şoselei,

trăgând din când în când cu ochiul către drumeagul de acces spre postul său de control.

— Porniți motorul! răcni el şi-şi ridică bluza kaki deasupra capului cu ambele mâini.

Frank şi Hector răsuciră cheia în contact şi primele trombe de gaze arse bufniră din țevile de eşapament. Lennox părea neinteresat de toată povestea: pusese sticla cu whisky la gură şi trăgea vârtos din ea. Santinela făcu trei păşi şi se aşeză între cele două maşini.

— Ambalați! țipă el, iar motoarele vuiră.

Deja, zgomotul era infernal şi mai mult ca sigur că se auzea până în bungaloul comandamentului. Nu mai era mult şi Bainbridge avea să trimită dracului pe cineva să vadă ce era cu tărăboiul ăla în parcare.

— Dă sticla încoa' ! se burzului Borjovski. Lennox îi făcu cu ochiul şi i-o azvârli. Nu exista specialist mai mare decât Igor când era de manipulat o sticlă: abia ce o prinsese din zbor că o şi răsturnă cu gura în jos, iar whiskyul începu să curgă ca dintr-un izvor, drept printre buzele sale. Igor nu atingea niciodată recipientele din care bea, sticle sau pahare, cu buzele. Cică era neigienic. Cică aşa îl învățase antrenorul lui de la Spartak Kiev.

Santinela începu să țopăie ca un bezmetic şi să chiuie.

— Ardeți-o! urlă, dând cu bluza de asfalt de parcă îl apucaseră nebuniile, în timp ce jeepurile țâşneau în marşarier ca din puşcă.

Se angajară pe şoseaua dreaptă ce se pierdea printre două şiruri de palmieri. Simms şi Andreas se aşezaseră cu genunchii pe bancheta din spate şi țipau la şoferi:

— Vezi că ții prea mult dreapta!

— Ai grijă că mergi ca o minge de fotbal!

Băieții chiuiau de mama focului, abia reuşind să acopere vuietul motoarelor ambalate. Frank avusese un start mai bun şi continua să fie înainte cu o jumătate de lungime. Dar nu mai ere mult şi şoseaua făcea o curbă largă de 45 de grade spre stânga, care îl va ajuta pe Hector, plasat în interiorul ei.

— Curba, Hector! îl anunță Andreas.

— O văd, fir-ar a dracu' să fie! răcni Hector şi trase de volan.

— Băă! Mi-e sete! urlă Lennox. Sunteți porci! Şoferul meu nu mai are combustibil!

— Apropie-te, şi ți-l dau! răspunse Igor, urlând gros.

Frank trase brusc de volan şi apropie jeepul său la mai puțin de două picioare de maşina „albinoşilor". Sticla zbură pe geam şi ateriză în brațele lui Simms care căscă ochii mari şi tresări, de parcă s-ar fi trezit cu o grenadă în poală.

— Vezi să n-o verşi, idiotule! îl apostrofă Frank şi-i luă sticla din mână.

Luară curba scrâşnind din roți, iar Hector mai câştigă câțiva centimetri. Deja se vedeau primele case de la marginea Quang Ngaiului. Case albe, joase, cu acoperişuri de tablă vopsită în culori de camuflaj.

— Ce naiba faci, Frank? se enervă Mart. Tipu' n-a mai ținut volanul în mână de nu ştiu câtă vreme...

— Ce naiba ai făcut *tu*? se rățoi Frank. N-am nici o vină! Apăs pe pedală până la capăt... Da' tu ai zis că alegi maşina...

Era din ce în ce mai clar că Hector avea maşina mai puternică. La un moment dat însă, dintre casele din marginea oraşului îşi făcu apariția un camion.

— Asta era! chiui Lennox. Ştiam eu c-o să câştigăm!

Era sigur că Hector va trebui să încetinească. Îi privi fața închisă la culoare, ciupită de vărsat şi îl văzu cum strânge din dinți. Giuseppe fu mai practic.

— Hei! țipă el la Lennox. Am senzația că pilotul meu o să aibă şi el nevoie de combustibil!

Sticla zbură iar pe geam, iar Giuseppe o prinse din zbor şi i-o întinse lui Hector:

— Te simți în stare, băiete? Spune!

Hector dădu din cap şi căscă ochii, nervos. Întinse mâna după sticlă, dar Giuseppe continua să nu i-o dea.

— Eşti sigur, omule? O faci?

— O fac! scrâşni el din dinți şi apăsă pe claxon de două ori, scurt. O fac! Vreau sticla!

Giuseppe i-o dădu.

— Să se uite careva dacă țin linia! Pricepeți?

Puse sticla la gură, apăsă claxonul şi-şi propti piciorul în accelerație. Din spate, şoferul camionului începuse şi el să claxoneze, dar lui Hector nici că-i păsa. Andreas se holba la camionul care se apropia şi începu să răcnească, făcând semne cu boneta:

— La o parte! La o parte! Avem un pariu de câştigat!

— Hei! strigă Mart, văzând cum se îngroaşă gluma. Hai s-o lăsăm baltă! Frank o să încetinească! O lăsăm pe altă dată!

— O lăsăm pe altă dată pe mă-sa! chiui Igor, în timp ce Hector repezea jeepul către camion.

Simms se uită la însemnele pictate pe capota camionului. Era al unei unități de vânători. Şi ăia erau căpoşi. În plus, dacă Hector se va face afiş de cabina lor, tipii de la MP n-or să aibă nimic să le reproşeze. Ei circulaseră regulamentar.

— Dați-o dracu' ! Ne oprim! strigă Mart. Andreas! Opreşte-l pe Hector!

— Hec-tor. O-preş-te-te… suflă Andreas, cât se poate de calm, complet neconvingător.

Bineînțeles că vorbele lui n-au avut nici un efect.

— Ce dracu' aveți? Ați înnebunit? răcni Mart.

— Vă dați bătuți? strigă Hector, oprindu-se în sfârşit din băut.

— Pe dracu' ne dăm bătuți! suflă Frank şi ambală iarăşi motorul, reuşind să recupereze câteva zeci de centimetri.

— Atunci, fă-i loc măcar! zise Mart şi trase de volan spre stânga.

Giuseppe îşi ridică boneta reverențios, în timp ce, cu ochiul în retrovizoare, Hector trase şi el spre stânga. Cele două jeepuri se înghesuiseră pe o bandă, trecând razant cu bena camionului. Au apucat să-l vadă pe şoferul din cabină cum scoate pumnul pe fereastră, înjurând de mama focului.

În spatele lor se întindea iarăşi şoseaua liberă, iar Hector acceleră din nou. Igor le azvârli sticla înapoi.

— Premiu de consolare! chiui el.

Opriră chiar în fața primei case din Quang Ngai. Mart se scotoci prin buzunare după bani: patru sute cincizeci de dolari care intrară în buzunarele „albinoşilor”.

După zece minute, coborau scările ce duceau la *Grota cu Abur*. În holul din fața intrării, un infanterist zăcea ghemuit într-un colț. Îşi pusese o bucată de hârtie în piept, pe care scria: NU MĂ DERANJAȚI! ZBOR!

— Cine dracu' ține bomba asta? întrebă Andreas.

— Nişte prieteni de-ai lui Downey.

— Mda, făcu Simms. Poate că ar trebui să fim atenți. M-a cam luat gura pe dinainte, acolo, în junglă.

— Stai liniştit! îl asigură Frank. Nu e dracu' aşa de negru!

— Dracu', nu! Da' Downey?

Amicii ăia ai lui Downey învățaseră lecția perfect, de acasă. Uşa era dintr-un metal greu, prinsă cu două bare trecute de-a curmezişul.

— Ce naiba?!... se miră Andreas.

— O secundă, făcu Frank şi trase câțiva bocanci în uşă. O vizetă de metal culisă într-o parte, iar zgomotul dinăuntru păru să erupă. Chiuituri şi Grateful Dead în concert. În cadrul vizetei, apărură doi ochi machiați violent cu albastru.

— Câți? se auzi o voce de femeie.

— Nouă, răspunse Mart.

— Însoțiți?

— Nu.

— Nu vindeți nimic. Nu aduceți nimic de afară. Armele le lăsați la garderobă. Vi se pare corect?

— Ni se pare corect.

Vizeta se închise iarăşi cu un zgomot metalic, apoi barele de la intrare se dădură în lături şi uşa se deschise. În fața lor se afla cea mai înaltă vietnameză pe care o văzuseră vreodată. Mart le povesti că tipa era din Da Nang, că părinții ei emigraseră în Franța după ce se încheiase războiul, dar că ea se reîntorsese o dată cu venirea trupelor americane la Saigon. Avea un stagiu îndelungat pe strada St. Denis. Acum punea în aplicare ce învățase pe acolo, fiind asociată la conducerea *Grotei cu Abur*.

— Ce naiba?! se miră Borjovski. E pe catalige? întrebă şi dădu s-o atingă pe acea femeie care era cu aproape jumătate de cap mai înaltă decât Louis, cel mai înalt dintre ei.

— Nu pune mâna! îi zise ea, cu o voce brusc devenită mai joasă. Electrocutez!

Electrocuta şi numai dacă te uitai la ea. În locul tradiționalului *ao dai* purtat de vietnameze, fie că mergeau la cumpărături, fie că făceau trotuarul, Nhi Can (acesta era numele ei) purta un fel de costum de baie din piele albastră, decoltat până în dreptul buricului, şi era încălțată în cizme de cowboy, vopsite de asemenea în albastru.

— Armele! le făcu ea semn. Dacă apar probleme, cred că sunteți suficient de adevărați ca să le rezolvați cu mâna goală.

Îşi scoaseră armele, chestie care îi cam descumpăni pe „albinoşi”. Pe vremea războiului lor, nu-şi permiteau să meargă începând cu lăsatul serii nici măcar până la W.C. fără să aibă o armă asupra lor. Din câte aflaseră, modelul rămăsese acelaşi şi acum, la americani. Viet Congul lovea te miri unde şi când, după ce se făcea întuneric.

— În *Grota cu Abur* nu sunt probleme, explică Nhi. Cele mai bune afaceri le faci când reuşeşti să mulțumeşti *toată* clientela, pricepeți? *Indiferent* de unde vine şi cu ce se ocupă.

Se uită la ei cu înțeles, zâmbi scurt şi le făcu semn să intre.

Andreas se holbă şi-l apucă pe Mart de braț:

— Tipa asta a spus ceea ce eu cred că a spus?

Mart pufni în râs şi o luă spre bar:

— Bineînțeles. Mi s-a întâmplat de mai multe ori să dau de băut tipilor cu care ne împuşcăm în timpul programului. E unul, de pildă, care joacă pocher pe gagice cu vietcongii. Într-o seară, a venit cam aburit aici şi s-a aşezat la masa de joc. Tipul e prietenul preferat al lui Nhi, deşi e doar o mână de om. Dar când dispare cu ea în separeuri, Nhi chiräie de se clatină geamurile, nu-ş’ ce dracu-i face… Eh, şi a venit idiotul ăla şi a început să împartă cărțile. Puseseră la bătaie o thailandeză adusă de nişte piloți de la Paravat. Numai că unul dintre partenerii de joc lipsea. Pe tip îl chema Tran Hoa. Ştiam cu toții că e vietcong, când o lua pe ulei, gagiul se lăuda în gura mare cu ce-o să ne facă şi-o să ne dreagă, da’ noi nu ne supăram. Tran ăsta era nemaipomenit de haios.

„Unde e Tran?” l-au întrebat băieţii pe individ după ce s-au încălzit amestecând cărţile şi decartând de probă de câteva ori. „Ah, Tran… Nu cred că apare în seara asta. L-am împuşcat azi-dimineaţă în timpul unei ieşiri spre Ha Giang. M-a făcut cum i-a venit la gură, cică i-aş fi tras-o doar ca să scap de bătaia pe care avea de gând să mi-o dea acum la pocher, da’ eu n-am ţinut cont de nimic. Am tras în el ca-ntr-un sac. Altfel, trăgea el în mine.” Băieţii i-au dat dreptate. Nu era prima oară când se întâmpla aşa. Oricum, pe Tran l-au scos ai lui din rahat… Ştii, au un doctor dat naibii, unu’ diplomat în chirurgie la Paris. Face minuni. Când ai noştri îl dădeau sigur ca mort pă unu’ din grupa lu’ Downey, Downey a făcut pă dracu-n patru şi l-a adus pe doctorul ăla cu ochii piezişi. Tot aici s-a perfectat afacerea. L-a adus pă vietcongu’ ăla care l-a consultat pă amicu’ nostru pe blat, în spitalu’ militar de pe Son Tra Drive. Un juma’ de buletin, tipu’. A zis că-şi bagă picioarele în diplomele din State şi ne-a scos tovarăşu’ din rahat. L-a scos şi pe Tran. Tran a venit pă picioarele lui după v’o trei săptămâni, aici, în Grotă, şi a jucat pocher ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mamă, ce mai marfă a fost atunci! O chinezoaică furată de la Canton, chiar din birou’ lor dă partid. Tran l-a bătut atunci pă american de i-au mers fulgii.

Când Mart îşi încheie povestea, Andreas pufni în râs şi privi de jur-împrejur.

— Stai liniştit! repetă Mart. Aici e pace eternă, frate. Dragoste şi pace! Se întoarse spre barman, un tip fără un ochi: Băieţii ăştia sunt noi pe aici. Hai să-i relaxăm niţel…

Nhi râse din celălalt capăt al localului, acoperind muzica dată la maximum. Barmanul dădu din cap şi făcu semn unui puştan care se învârtea în faţa bucătăriei.

— Câtă verzitură ai adus?

— Cinci bucăţi. Sunt destul de purii, da’ s-au cam dezobişnuit de viaţa asta, pricepi?

— Ahh, făcu barmanul. Sunt tipii ăia pe care i-aţi scos de la Son Phat, este?

Mart nu-i răspunse. Se prefăcu atras de automatul de bere.

— Vreau nişte jetoane de joc, zise el într-un târziu şi puse pe masă banii. Barmanul îi numără, iar Giuseppe, care se holba uluit într-o parte şi în alta, văzu cum Nhi dădea din buze, numărând bancnotele o dată cu barmanul.

— Tipa asta e ocupată, înțeleg! remarcă el.

— Cât se poate de ocupată, confirmă barmanul în timp ce număra.

— N-are vreo soră?

Barmanul se opri din numărat şi-i făcu semn lui Mart să se aplece peste tejghea şi-i strecură ceva. Hector încercă să tragă cu urechea, dar chiar atunci o puştoaică de vreo 16 ani, goală puşcă, cățărată pe tocuri de zece centimetri, păşi pe tejghea prin fața lui.

— Isusee! suflă el, privind de-a lungul coapselor ei.

Mart dădu din cap şi-i zise lui Giuseppe să nu mai întrebe niciodată de sora lui Nhi.

— Ai dat cu mucii'n fasole. Sora lui Nhi e pe undeva prin nord… comunistă convinsă. A jurat că dacă o prinde pe Nhi o pune într-o căldare cu ulei şi o fierbe la un foc mic, mic de tot…

Între timp, chelnerul apăru din spatele unor draperii cu o tavă plină cu halbe de bere.

— Ce dracu', Mart? Păi nu puteam noi să luăm berea direct de la automat? se strâmbă Igor.

Mart număra jetoanele pe care i le dăduse barmanul. Spuse în treacăt:

— Ia gustă tu chestia asta!

Săltară halbele instantaneu de pe tavă şi le duseră la gură ca la comandă. După mai puțin de o secundă, cei cinci pufniră, împroşcând tejgheaua cu spumă.

— Ce paştele mă-sii, Mart? horcăi Hector. Ce fel de bere ai luat?

— E berea care te prepară pentru fetele mele, apăru Nhi dintr-un colț. Bere, whisky, piper şi perle thailandeze…

— Perle thailandeze?

— Sunt cele mai bune! dădu Simms din cap. Ghinionul nostru e că Nhi nu ne dă niciodată marfă din asta când plecăm în junglă.

— Face bine la fete, dar în junglă nu v-ar fi de folos… Ştii bine că vezi în patru exemplare după ce le iei, explică Nhi cât se poate de serioasă.

Luară halbele şi se aşezară la cea mai apropiată masă. Puştoaica de pe tejghea sări pe podea şi se apropie de ei cu paşi siguri, ca şi cum mersese toată viața ei numai pe pantofi cu tocuri.

— Vă place de Kia? se interesă Nhi. Mai are nişte prietene…, le spuse făcând cu ochiul şi uitându-se către un şir de trepte ce conducea undeva şi mai în adânc. Dacă vreți… Mart ştie drumul.

— Tu nu bei nimic? o întrebă Mart.

Nhi pufni în râs.

— Mart, Mart! Ia spune tu ce vrei, de fapt?

— Eh, începu Mart zâmbind din colțul gurii, băieții ăştia noi pe care i-am adus zic că de ani de zile n-au mai văzut picior de albă. Ne gândeam să-i dăm drumul chefului la tine, dar după aia să mergem prin barurile din centru, să vedem ce fete găsim pe acolo.

Nhi se îmbufnă, îşi băgă mâna în decolteu şi scoase o tabacheră îmbrăcată în piele de şarpe.

— Credeți că fetele voastre sunt mai pricepute decât noi?

Igor tocmai terminase de băut halba şi deja avea privirea mai mată. Nu suporta să vadă o femeie îmbufnată, chiar dacă se prindea că doar se dă lovită. Louis dădu s-o îmbrățişeze pe Nhi, dar ea se retrase brusc:

— Ți-am spus că electrocutez… Şi zi aşa, vă place mai mult albitura…

— Eh… începu Giuseppe, zâmbind prosteşte. De la o vreme încoace, au început să ni se pară exotice.

Simms râse, dezvelindu-şi dinții strălucitori:

— Mie, albele mi s-au părut totdeauna exotice…

— Ce dracu' crezi tu că înseamnă *exotice*, Simms? se băgă Louis în vorbă şi-şi dădu scaunul mai aproape de al vietnamezei, îndreptându-se din şale. Dar tot trebuia să se uite în sus când o privea.

— Exotice… începu Simms gânditor. Uite, e aşa, o chestie ca un câine care tace mâlc când treci pe lângă el şi după aia

se repede să te muşte pe la spate... Vietcongii sunt exotici, aş zice, spuse el arătând la o masă din cealaltă parte a localului. Acu' bem cu ei, liniştiţi, da' mâine o să tragă după noi dacă prind ocazia.

— Adică albele sunt exotice din cauză că sunt mai întâi liniştite şi după aia fac ca toate alea, încercă Giuseppe să sintetizeze situaţia.

— Ooh, aşa sunt ele! remarcă Nhi şi scuipă într-o parte. Spun nu din principiu. Totul e să stai cu ele de vorbă ceva mai mult timp şi după aia fac orice. Albele *sunt* exotice, conchise ea. Înţeleg că aveţi poftă să cam pierdeţi timpul înainte să stingeţi lumina, nu?

Chelnerul apăru cu o tavă cu un nou rând de halbe. „Albinoşii" şi cei patru le săltară înainte ca acesta să se apropie cum trebuie de masă.

— Mie nu-mi place s-o fac cu lumina stinsă, remarcă Hector. Dar aş avea poftă să pierd timpul stând de vorbă cu o exotică din asta.

— Fetele mele pot şi ele să piardă timpul dacă vreţi, zise Nhi.

— Uite ce e, Nhi! zise Mart. Băieţii vor să vadă dacă mai rezistă la stilul european original. Asta nu înseamnă că noi n-o să ne întoarcem la tine cu altă ocazie, să le verificăm pe fetele tale.

— Înţeleg. Cât aveţi de gând să staţi la mine?

— Vreo două ore, până luăm foc. După aia, ieşim.

Când au ieşit din *Grota cu Abur*, erau încă împreună. Lui Frank nu-i venea să creadă că Louis Tarjac, pe care avusese prilejul să-l vadă la treabă în timpul instrucţiei, este atât de naiv în rest. De fapt, şi Mart spusese că Louis, blondul înalt şi solid, cu o figură rotundă, de neamţ din Turingia mai degrabă decât de normand din Bretagne, avea o memorie cu totul şi cu totul ieşită din comun în ceea ce priveşte orientarea în teren. Ţinea minte fiecare colţişor de piatră, fiecare crenguţă, chiar dacă nu o văzuse decât o singură dată.

În plus, se arătase un înotător de forţă. Dintre „albinoşi",

se adaptase cel mai rapid la imperativele luptei subacvatice, ba chiar se gândise la un moment dat cum să scape de „urmele” lăsate de orice scufundător când se apropia de țintele inamice: sufla aerul expirat în banale pungi de plastic pe care le ținea sub centură.

Cu toate acestea, când Simms a început să povestească despre loțiunile şi poțiunile pe care le puteai lua din Quang şi cu care aduceai orice gagică în pat în mai puțin de jumătate de oră, Louis începuse să caşte ochii din ce în ce mai captivat, iar la ieşirea din localul lui Nhi se interesă unde naiba puteau găsi aşa ceva.

— Păi, e un magazin erotic special peste două străzi... explică Lennox, clătinându-se.

— Magazin erotic?! se holbă Tarjac şi strânse din buze, nerăbdător.

Mart se temea ca nu cumva băieții să sară calul şi Tarjac să se prindă că e dus cu preşul, aşa că interveni imediat:

— Nu e un magazin erotic propriu-zis... Nu suntem la L.A. sau la Frisco. Tipul vinde reviste mai deocheate, dar, pentru cunoscători, scoate de sub tejghea şi marfă mai specială...

Louis trase aer adânc în piept:

— Sunt poțiuni pentru bărbați, afrodisiace, este? se monta el din ce în ce...

Lui Lennox nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se pregătea să înceapă un mişto crunt de el, dar Frank n-avea de gând să-l lase pe Louis să scape aşa de uşor.

— Nuu... nu e pentru bărbați... E pentru femei, nu înțelegi?

Louis se uită de la Andreas la Hector, care abia se abținea să nu pufnească în râs. Igor însă, îi trase un cot în burtă.

— Pentru femei!? Voi ați mai auzit de afrodisiace pentru femei?

— Nu sunt afrodisiace. Sunt... sunt *apolisiace*! găsi Frank rapid un cuvânt care să sune bine.

— *Apolisiace*?!... Louis simți că-i alunecă trotuarul pe sub tălpi. Înțeleg ce face un afrodisiac! Ți-o scoală! Dar un

apolisiac? Ce naiba face? Se uită în ochii lui Frank, iar pentru că genunchii i se înmuiau din ce în ce, se apucă de stâlpul cel mai apropiat. Ce *dracu*-i face apolisiacul unei femei?

Frank fusese luat pe nepregătite. Ceilalți nu mai aveau chef să piardă timpul cu Louis, aşa că începură s-o ia din loc.

— Hai să cumpărăm poțiunea şi-o să vezi tu.

Au ajuns pe o stradelă laterală pe care mirosea a calmar prăjit în unt. Mart tocmai îi explica lui Andreas că localul cel mai select din zonă era *Petit Bateau*. După cum îi era numele, fusese construit pe un cargou dezafectat ale cărui punți dădeau direct într-o grădină cu arbuşti ornamentali, unde erau o mulțime de separeuri. Acolo, ar fi găsit cu toții ce căutau. De la cucoanele selecte provenind dintre soțiile stat-majoriştilor, până la auxiliarele de la spital şi de la serviciile de intendență şi telecomunicații.

— Dar ce *simte* ea de nu mai poate? tot întreba Louis.

— Habar n-am. Nu sunt femeie, încerca Frank să scape basma curată. Mai bine l-ar fi lăsat dracului pe Louis la Nhi în local. Omul ei tot nu apăruse în seara aia, iar Nhi, deşi îl amenința pe Tarjac că „electrocutează”, îşi apropiase scaunul tot mai mult de al lui şi făcuse mutre când hotărâseră să plece. Mda. Louis trebuia să-şi găsească neapărat o gagică în seara asta. Nhi nu l-ar mai fi primit în localul ei, iar povestea cu poțiunea, pe care Frank o şi botezase între timp *Mexican Intruder*, începuse deja să-l scoată din minți. De fapt, se spunea că Saint Tropez ajunsese în Legiune tocmai ca să scape de o poveste petrecută în cartierul vesel din Le Havre, o chestie legată de nişte tipe. Cât timp fusese în Indochina se pare că se ferise să dea naştere la zvonuri legate de obiceiurile sale şi se purtase mereu foarte frumos cu fetele cu care intrase în legătură.

Înclinațiile naturale nu dispar însă niciodată. Frank apăsase, fără să-şi dea seama, pe un buton care îi declanşa lui Louis o stare de agitație.

— Şi zici că nu mai ştie de *ea*? tot întreba el.

Andreas l-a luat pe Frank deoparte.

— Te descurci cu el cum ştii… N-am de gând să-mi pierd noaptea din cauza damblalelor lui.

Frank se uită la Mart, dar acesta dădu din cap: Frank începuse, Frank trebuia s-o scoată la capăt.

— Măcar stați cu noi până cumpără chestia aia…

Au ajuns la magazin – o dugheană de lemn, înfundată între un local tradițional de unde mirosea a *Nuoc Man* şi un atelier de reparat biciclete, închis la ora asta. Trotuarele erau pline de fete îmbrăcate în ao *dai*, sprijinite de pereți. Peştii, fie vietnamezi, fie băieți în uniformă, patrulau încoace şi încolo vorbind zgomotos.

— Aici, spuse Frank şi intrară cu toții în magazin.

Era plin de reviste pornografice la mâna a doua. Un cor de fluierături se ridică de pe stradă.

— Porniți în junglă, băieți? Sau aveți nevoie de material documentar? De ce nu veniți să lucrați cu piese în carne şi oase?

Vietnamezul din spatele tejghelei tocmai fuma dintr-o pipă lungă de bambus, înnegrită. A scăpat-o din gură când a văzut cum nouă inşi îi intră în dugheană.

— Bună seara… Ce doriți? Reviste? Am cu fete care o fac între ele, am cu pitici supradotați, am cu animale…

— *Mexican Intruder*! lansă Louis, întrerupându-l.

Vietnamezul zâmbi subțire, se răsuci pe scaun şi începu să scotocească prin vrafurile de reviste cu colțurile rupte sau îndoite.

— Hei, hei! îl opri Frank, aplecându-se peste tejghea. Prietenul meu vrea o poțiune din aia… ştii tu… din care am mai luat de la tine…

Vietnamezul continua să zâmbească.

— Cunosc… cunosc… prietenul tău o să fie tare mulțumit. Scoase o revistă pe coperta căreia se lăfăiau nişte brunete prinse într-o împletitură bizară de odgoane şi lanțuri. Asta e, nu-i aşa?

Frank clătină din cap şi începu să dea din mâini ca bezmetic. Deja, din cauza combinației ameliorate cu perle thailandeze, consumate la *Grota cu Abur*, începuse să-l vadă pe vânzător din ce în ce mai alungit.

— Nu vrem revistă. Vrem poțiunea... lichid... de băut... se prefăcu că pune o sticlă la gură şi gâlgâi de câteva ori la rând.

— Hai, dă-o-n mă-sa! se enervă Mart, convins fiind că Louis se va prinde, dar Saint Tropez nu se dezminți. Se aplecă şi el deasupra tejghelei şi începu să dea din mâini, disperat:

— Lichid de băut... femeile înnebunesc... vor bărbați şi...

Vietnamezul se holbă la cei doi. Frank îşi dădu ochii peste cap şi trecu în spatele tejghelei, săltându-l pe vietnamez de pe scaun.

— Ce naiba, bătrâne? Ai şi uitat? îl luă el pe după umăr şi-l conduse în spatele rafturilor, lăsându-i pe toți mască. Se auziră discuții înfierbântate din spate, iar Lennox îi strecură lui Louis, complice:

— Bătrânul nu se lasă cu una cu două...

— Îi dau câți bani vrea... *Trebuie* să fac rost de chestia aia... Totdeauna am avut chef să dau peste cap o gagică din asta şmecheră, care se dă rotundă şi strâmbă din nas, pricepi?

Lennox îl aprobă. Frank apăru din spatele tejghelei, roşu la față.

— Tipul face figuri. Zice că nu mai are marfa...

Louis mugi ca un animal însemnat cu fierul roşu.

— Zi-i să scoată tot ce are, că altfel îi demolez ghereta...

Andreas se apropie de el.

— Louis, uite ce e... Frank a vrut să facă un banc şi...

Saint Tropez nu mai putea fi oprit însă. Sări peste tejghea şi se repezi în camera din spate. Frank încercă să-l oprească, dar blondul îl îmbrânci în rafturi, doborând două rânduri de reviste.

— Unde eşti, vierme?

Mart se răsuci spre Andreas:

— Aşa face mereu?

— Nu l-am mai văzut niciodată în halul ăsta... Auzisem că are ceva deranjat, da' nu credeam să...

— Hei! Ciocu' mic şi hai să-l oprim! zise Simms când Louis dispăru în camera din spate. Se auziră strigătele

ascuțite ale vietnamezului, iar Lennox răcni la Frank:

— Găseşte o sticlă cu orice fel de etichetă mai şmecheră pe ea, umple-o cu ce vrei tu şi dă-i-o nebunului, că altfel nu mai scăpăm!

Andreas şi Mart intraseră deja în camera din spate când uşa de la intrare se dădu de perete şi îşi făcură apariția câțiva tipi în uniforma Poliției Militare:

— Ce mama *dracului* credeți că faceți aici? întrebă unul dintre ei, un negru lung cât o zi de post.

— Terminăm într-o secundă, sergent! zise Lennox, după care se întoarse către Frank şi țipă la el, înmărmurindu-i pe cei doi polițişti: Dă-o-n mă-sa, Frank! Rezolvă căcatul ăsta odată!

Spre stupefacția lor, locotenentul ținu cont de ce-i spusese sergentul şi începuse să cotrobăie prin sertare. Găsi o sticlă pe jumătate golită de rachiu şi dădu să-l verse pe jos, în timp ce din camera din spate se auzeau zgomote din ce în ce mai puternice: strigătele ascuțite ale vietnamezului erau acoperite de răcnetele scurte, nervoase, ale lui Saint Tropez.

— Tipul ăla ştie că voi îi umblați prin lucruri? se interesă, ingenuu, unul dintre polițişti.

— Nu, răspunse Frank, sincer, dar ne-ar mulțumi dacă ar şti că o facem…

— Aveți exact jumătate de minut ca să înceteze tot circul ăsta, se uită negrul la ceas. După aia, o să mă văd nevoit să vă rețin, domnule locotenent. E tot ce pot să vă ofer! încheie el şi ieşi din local.

— Rupe naibii o poză cu o gagică şi pune-o pe sticlă! îi strigă Frank lui Lennox, în timp ce urletele vietnamezului se auzeau din ce în ce mai puternice: „Da' nu stiu despre țe volbiți… habal n-am…" Tipul îşi pierduse de tot accentul comercial după ce îl bruscase Saint Tropez.

— Uite! zise Lennox după ce decupă aproximativ fotografia unei blonde. Lipeşte-o!

Frank avea şi el fixurile lui. Nu se despărțea, oriunde ar fi mers, de un tub de lipici, de ac şi ață şi de alte câteva acareturi din astea mici care îi permiteau să cârpească, să lipească ceva, sau să refacă un contact electric.

— Cu ce-o umplem acum? întrebă Frank după ce termină de lipit fotografia. Probabil că Louis îl bruscase deja pe vietnamez, pentru că, din cealaltă cameră, se auzi un icnet şi un clinchet de veselă spartă. Hector se uită pe stradă şi-i văzu pe poliţişti cum tresar. Dar jumătatea de minut nu trecuse, iar ei erau oameni de cuvânt. Deşi lumea se strânsese pe trotuarul de vizavi, cei doi nu schiţară nici un gest spre dugheană.

— Cu ce-o umplem? mai întrebă Frank.

Simms se uită semnificativ la prohabul său.

— La ora asta, Saint Tropez n-ar mai deosebi un bourbon de...

— Las-o moartă, cretinule! zise Lennox şi se duse cu sticla la chiuvetă, turnând apă peste rachiu. Puse capacul şi răcni: Hai, Louis! Am găsit fiola! Lasă-l în pace!

Ieşiră cu toţii din camera din spate. Vietnamezul tremura cu totul. Mart şi Andreas îl ţineau pe Louis de braţe; îl îmbrânciră în faţa tejghelei. Dintr-o dată, se făcuse linişte. Deja, de afară se auzeau zgomotele obişnuite ale străzii, iar poliţiştii, i se păru lui Hector, răsuflară uşuraţi.

— Să văd! zise Louis, rotind ochii cu furie. Frank îi arătă sticla pentru o fracţiune de secundă, după care o strânse la piept.

— Asta e! O să-ţi zbârnâie toate gagicele la picioare! Hai s-o tăiem!

— Eşti sigur că asta e?

— Da. Am regulat-o şi pe una din fiicele consulului francez de la Saigon cu o chestie din asta... Hai s-o tăiem, dacă vrei să mai prindem marfă de calitate la *Petit Bateau*!

Louis se împiedică şi se propti în tejghea. Întinse un deget către vietnamez:

— Cât costă?

Tipul ridică mâinile, într-un gest de apărare. Era îngrozit şi totodată uluit. Nu pricepea de ce se năpustise uriaşul ăsta asupra lui pentru ca apoi să se liniştească la vederea unei sticle de care el unul habar n-avea; în plus, acum intenţiona să i-o şi plătească.

— Nu... nu costă nimic... îngăimă el.

— Te-am întrebat cât costă! E marfa ta şi eu nu sunt hoț!

— Nu e marfa…

Mart îi trase una vietnamezului în coaste, făcându-l să icnească, după care se uită la Frank.

— Îți spun eu cât face. Opt piaştri…

Simms fluieră a pagubă. Saint Tropez se îndreptase şi umbla în buzunare, gata să scoată banii.

— De ce n-ai spus de la bun început care e treaba… îl dojenea el părinteşte pe vietnamez. Uite-ți banii! Azvârli o bancnotă de cinci şi trei monede de un piastru pe tejghea.

— Nu… Vă rog… spuse vietnamezul şi încercă să se dea înapoi.

Între timp, polițiştii intraseră înapoi în dugheană, din ce în ce mai intrigați.

— Ia banii ăia, Lo! zise negrul. Ce dracu' ai?

— Sticla aia nu-i a mea! Nu ştiu ce vroia domnu' ser…

Mart îl plesni iarăşi pe vietnamez:

— Ia mălaiu' că-ți zbor dinții!

Apăsase pe butonul care trebuia. Vietnamezul se repezi şi culese banii de pe tejghea. Frank ieşi primul, ținând sticla strâns la piept, urmat de ceilalți opt. O luară încet-încet către *Petit Bateau*. Polițiştii se urcară în jeep, fără să fie în stare să răspundă întrebărilor curioşilor de pe stradă. Nu erau siguri decât de o singură chestie: trebuia să se țină după tipii ăştia, oriunde se vor duce. Le văzuseră însemnele de pe mânecă: foca, deasupra căreia erau brodate un vizor şi o pereche de labe de scafandru.

Tipii de la SEAL erau cei mai scandalagii din toată garnizoana. Negrul chiar chemă comandamentul Poliției Militare din Quang Ngai la talkie-walkie şi-i anunță că în seara asta s-ar putea să aibă nevoie de întăriri. Când locotenentul de serviciu la comandament l-a chemat după câteva minute ca să-i spună că se interesase la colonelul Bainbridge câți oameni avea învoiți, sergentul de culoare s-a luat cu mâinile de cap.

Nouă „foci" primiseră liber patruzeci şi opt de ore. Asta n-ar fi fost mare lucru, dar, din câte relata locotenentul său, tipii ăştia abia încheiaseră un ciclu de instrucție şi erau ca

nişte butelii sub presiune.

Cele trei auxiliare erau aproape la fel de luate de apă ca şi Louis. Problema lui era acum să le îndepărteze cumva de la masă, astfel încât să poată turna din sticla preparată de Frank „doar câteva picături” după cum fusese sfătuit, în paharul cu daiquiri al gagicei pe care pusese ochii.

O chema Marjorie şi era o blondă platinată care lucra la serviciul de control al portului din Quang.

— Dau verde cargourilor, mă înțelegi? se pisicise ea pe lângă Saint Tropez. Lucrez la radare. V-am văzut de nu ştiu câte ori când ați ieşit în larg…

— Ai radare aşa de puternice? se mirase Louis.

— Are! a remarcat Igor, dând din cap cât se poate de serios, cu ochii ațintiți în decolteul împricinatei. De cât să fie?

Marjorie i-a urmărit privirea:

— Nouăzeci. Dar în timpul acțiunii, mi-a zis o prietenă că pot ajunge la nouăzeci şi cinci, nouăzeci şi şase. Nici Marilyn Monroe nu-i avea aşa. Nu ți se pare? se întoarse ea către Saint Tropez.

— Cine e Marilyn? Vine şi ea pe aici?

Marjorie s-a înecat cu daiquiri.

— Dacă vrei neapărat, dă-mi douăzeci de piaştri şi fac rost de nişte cartuşe speciale. Din alea *speciale* de tot, mă înțelegi? Şi o să te las să-mi spui Marilyn… făcu ea pe îmbufnata.

Pentru Louis, astea erau semne sigure că trebuia să-i toarne *Mexican Intruder* în cocktail. Îi făcu cu ochiul lui Igor, care o invită la dans. Acum, trebuia să scape cumva şi de celelalte două fete. Nu era o problemă. Frank şi Hector se ridicară de pe scaune şi dispărură împreună cu ele în mulțimea de uniforme care se bâțâiau pe cheiul transformat în ring. De la una dintre mesele alăturate, Giuseppe apucă să-i facă cu ochiul în timp ce înghesuia o asistentă de la spitalul militar. Lennox şi Simms dispăruseră deja de la *Petit Bateau* cu două piese care nu-i treziseră nici un fel de interes lui Saint Tropez.

— Da' eşti năzuros rău, dom'le... comentase Lennox.

Louis a deşurubat sticla şi nu s-a putut abţine să n-o adulmece. Mirosul i s-a părut familiar, dar n-a stat pe gânduri multă vreme şi a turnat cu atenţie picăturile prescrise în cocktail. Abia dacă a avut timp să palmeze sticla, când lângă el s-a înfiinţat o brunetă îmbrăcată civil, într-un taior pretenţios.

— Marjorie Wallace stă la masa asta?

— Exact! admise Louis şi se ridică de pe scaun, invitându-o pe nou-venită să se aşeze. Cu chestia asta le dăduse gata şi pe celelalte trei, care îşi făcuseră semne: cine ştie cum dracu', pe la Quang Ngai se pripăşise un tip care avea clasă. Andreas le auzise, dar se ferise să facă orice fel de comentariu. Tot lui îi trecuse prin cap că Marjorie n-avea nevoie de nici un fel de stimulente suplimentare din partea lui Saint Tropez, dar nu spusese nimic nici despre acest lucru! N-avea chef să-l stârnească pe Louis.

— Mi-a dat telefon acum zece minute şi mi-a spus că a dat peste nişte băieţi de gaşcă. Eu mă plictiseam cu protipendada la Hotel de France, aşa că am dat imediat fuga aici.

— Bine ai făcut, remarcă Louis. O cântări din ochi. Tipa se zburli deodată şi întinse mâna peste masă:

— Hellen King. Sunt colegă cu Marjorie.

— Louis Tarjac. Eu am dansat cu Marjorie...

Râseră amândoi, iar lui Saint Tropez îi trecu prin cap că făcuse foarte rău că nu turnase *Mexican Intruder* în paharele tuturor gagicelor. De fapt, cel mai mult ar fi avut chef să-i toarne şmecherie din aia lui Hellen. I se părea că mergea prea ţanţoşă în taiorul ăla al ei. Mă rog. Lucrurile apucaseră să evolueze deja în sensul în care el şi Marjorie vor finaliza noaptea asta într-un pat la motel. Singura necunoscută era: cu ce litraj la bord?

— Îţi place Marjorie? întrebă Hellen brusc.

— Da. Zice că ne-a urmărit în timp ce făceam ieşiri pe mare. Ce dracu' fel de radare sunt alea de vedeţi nişte bărcuţe cu ele?

Hellen pufni în râs şi chemă un chelner. Comandă şi ea

un daiquiri, apoi deschise poşeta şi scoase un pumn de țigări teribil de neconvenționale. Erau subțiri, învelite într-un soi de hârtie transparentă.

— Doar nu-ți imaginezi că ne uităm după voi cu radarele. Avem nişte binocluri foarte puternice. Îşi aprinse o țigară şi-i întinse una şi lui Louis. Vrei?

Louis culese țigara din palma lui Hellen. Chiar atunci, apărură şi ceilalți la masă.

— Nu-ți place să dansezi, este? îl luă Marjorie la rost. Sau ştiai că o să vină Hellen şi ai preferat să rămâi singur cu ea?

Toată lumea a râs prosteşte, după câte daiquiriuri băgaseră pe gât, dar Louis întrebă serios:

— De unde să ştiu eu că o să vină Hellen?

Masa se clătină. Un malac, ras în cap, cu însemnele vânătorilor pe umăr, se sprijinise de margine, chiar lângă Louis. În spatele lui, un tip mărunt se tot muta de pe un picior pe altul, nervos.

— Ce ai, Karl? întrebă Marjorie.

— Deocamdată, nu vorbesc cu tine, răspunse numitul Karl şi îşi subție buzele. Băieți... sunteți noi prin Quang, este?

De la masa alăturată, Giuseppe îi dădu drumul tipei şi făcu un semn către parcare. Igor lăsă paharul din mână şi puse ambele palme pe masă. Hector îşi aprinse o țigară, iar Frank îşi înăbuşi un căscat.

— Pe tine te ştiu, zise Karl. De regulă mergi la *Grota cu Abur*.

— Am vrut să schimb aerul, spuse Frank.

— Foarte rău. Foarte rău, remarcă cheliosul şi se întoarse, cu aer plictisit, privind la o masă de pe dunetă. Erau o grămadă de băieți acolo. Mari cu toții, de te întrebai de ce nu se apleca vaporul într-o parte.

— Poți să te cari la masa ta, Karl, se zborşi Marjorie, iar Andreas, care apăru şi el din parcare, se întrebă dacă Louis apucase să-i toarne „poțiune” în cocktail. Cu fiecare gât de daiquiri, Marjorie se freca tot mai mult de Saint Tropez – nu era nici pe departe gagica aia de lux pe care ar fi dorit Tarjac

s-o răstoarne cu roțile în sus.

— Aş putea, fu Karl de acord. Dar nu vreau. Sunt curios ce-i cu băieții ăştia. Sunt curios la ce se pricep ei şi nu ne pricepem noi. Sunt curios de ce *dracu'* nu s-au mai dus ei la *Grota cu Abur* în seara asta!

— Păi, începu Frank mieros, eram curioşi să vedem ce-i cu vânătorii ăştia. Eram curioşi la ce se pricep ei şi nu ne pricepem noi. Eram curioşi de ce *dracu'* nu vin ei deloc la *Grota cu Abur*…

— Eşti un tip şmecher, Crispin.

— E din naştere, remarcă Frank.

Karl şi cu mărunțelul se răsuciră pe călcâie şi porniră spre masa lor. Marjorie pufni în râs şi dădu peste cap paharul cu daiquiri. Louis înghiți în sec, iar Frank abia dacă se abținu să nu izbucnească în râs.

— Ce naiba e cu cocktailul ăsta? Pute a votcă vietnameză…

— Câte țigări ai fumat, Marge? întrebă Hellen.

— Depinde câte țigări ai adus, veni răspunsul, făcându-i pe toți să râdă. Între timp, ringul se eliberase făcând loc unor vietnameze îmbrăcate doar în bikini, cățărate pe tocuri, care se bălăngăneau dintr-o parte în alta. Hellen strâmbă din nas. Îți place carnea lor? îl întrebă ea pe Frank.

— Câteodată.

— Mmm… nu ți se pare prea pufoasă?

— Câteodată îmi place carnea pufoasă, remarcă Frank.

— Mie mi-a zis un doctor cu care am fost combinată până acum câteva săptămâni că ce au ele se cheamă distrofie de făinoase. Mănâncă prea mult orez şi prea puțină carne. Din cauza asta nu prea au țâțe şi stă carnea pe ele ca şi cum ar fi nişte pâini calde. Eu, dacă aş fi bărbat, nu m-aş culca cu tipe din astea.

— Numai că tu nu eşti bărbat, îi atrase atenția Igor.

— De unde ştii tu? De unde? îi făcu ea cu ochiul.

Chelnerii le aduseră un nou rând de cocktailuri. Hellen scoase țigările din poşetă. Din difuzoare se auzea o piesă cu Beach Boys, dar lumea nu mai era atentă la muzică de multă vreme. Giuseppe şi Mart râdeau în hohote la masa cealaltă,

iar tipele cu care erau trăgeau de ei, îndemnându-i să plece la motel. Andreas se uita cu coada ochiului la masa vânătorilor, care începuseră să vorbească şuşotind, aplecaţi.

— Cine e Karl ăsta? îl întrebă pe Frank.

— E prieten cu Downey. Fac afaceri împreună. Un bun soldat, din câte am auzit. N-o să fie niciodată un războinic, dacă înţelegi ce vreau să spun. Cu toate astea, nu trebuie subestimat.

— Ah, asta nu.

Se duseră la dans şi, de data asta, reuşiră să-l salte şi pe Saint Tropez de la masă. Noroc că puseseră blues-uri, aşa încât îşi puteau permite să se sprijine unii de ceilalţi ca să nu cadă din picioare. Trebuia să urle ca să se poată auzi, numai că articulau cuvintele din ce în ce mai dificil.

La un moment dat, Frank se pomeni stropit pe faţă. Fata cu care dansa strigă, surprinsă. Pentru o clipă, Frank crezu că începuse ploaia şi privi în sus, dar un miros de whisky contrafăcut îi umplu nările. Când auzi râsul gros al lui Karl, care îl privea de pe marginea ringului de dans, înţelese.

— Mi-a făcut fleaşcă fusta... se plânse tipa.

Louis şi Hector se opriră din dans. Igor se apropie de ei.

— Nu e nici o problemă. Am venit aici să ne distrăm. N-o să ne întrerupem chiar acum din cauză că idiotul ăsta de Karl e prea beat ca să nimerească unde trebuie. Se întoarse şi-l privi pe Karl. Este, Karl?

— Am nimerit exact acolo unde vroiam, zise el.

— Înseamnă că te-ai defectat la mansardă, Karl. De ce nu te duci tu să-ţi cumperi ceva de mâncare? întrebă Frank şi-i azvârli o monedă la picioare, după care continuă să danseze, ca şi cum nimic nu s-ar întâmplat. Mai apucă să-i vadă pe vânători cum ridică moneda de pe jos. Plecară la masa lor, clătinând din cap. Frank nu făcuse decât să amâne scadenţa.

Asta nu i-a împiedicat să mai bea un rând după ce s-au aşezat la masă. Louis era din ce în ce mai convins că făcuse o investiţie bună cu cei opt piaştri: Marjorie părea dată cu lipici pe faţă şi sâni. Andreas chiar se întreba cum dracu' o să procedeze Louis când va trece la acrobaţii – ţigările pe care Hellen i le îndesa între buze, era lucru ştiut, îţi aprindeau

imaginația ceva de speriat.

Cel mai rău o ducea însă Hector. Pusese coatele pe masă şi se uita fix către un punct nedefinit şi ori de câte ori îl întreba cineva ceva, răspundea cu un croncănit.

Când s-au ridicat să plece, au văzut că Giuseppe şi Mart o şterseseră şi ei. Frank s-a uitat spre masa vânătorilor. Nici ei nu mai erau la *Petit Bateau*. Deja se auzeau motoarele ambalate în parcare. Era aproape 3 dimineața şi lumea o lua târâş spre moteluri.

Frank şi Igor l-au luat pe Hector de subsuori; Louis se lipise de Marjorie pe o suprafață şi mai mare decât cu o oră în urmă. Era de mirare că mai puteau să meargă – oricum, trebuia s-o facă prin paşi adăugați, pe jumătate împleticiți.

— Karl! suflă Igor, brusc.

Frank privi spre parcare. Trei vânători îi aşteptau, sprijiniți de un jeep, şi făcură câțiva paşi în întâmpinarea lor când îi văzură. A fost chestia care l-a scos pe Louis din amorțeală, reuşind să-l elibereze din îmbrățişarea cu Marge. Deja băgase mâna în buzunar şi scosese o batistă pe care şi-o înfăşură pe pumnul drept, fără multă vorbă.

— Ce dracu' ?! se miră Frank, văzându-i manevra.

— Nu ştiai figura? făcu Igor cu ochiul şi procedă la fel cu batista sa.

— Noi punem un box sau un robinet, explică Frank.

— Eh, încearcă cu o batistă în seara asta!...

Karl şi oamenii săi se apropiaseră de ei, blocându-le calea. Igor îl târî pe Hector până mai încolo şi îl depuse lângă un gărduleț de bambus.

— Să nu te mişti de aici...

Hector cârâi ceva şi o căută cu ochi tulburi pe una dintre tipe. Marge îşi pusese mâinile în şolduri şi se uita la Karl, sfidătoare.

— Degeaba, Karl! Eşti un împuțit şi nu ştii să te porți... Tipul ăsta, făcu ea semn spre Louis, dar nu mai apucă să termine fraza. Karl întrebă:

— Eh? Ai aflat de ce nu venim la *Grota cu Abur*?

Frank nu-i răspunse. Igor nu era foarte înalt, dar era gros ca un bulumac. Se apropie primul de Karl, care îl

domina cu mai mult de o jumătate de cap, şi-i spuse:

— Domnul locotenent Crispin n-are chef de vorbă cu tine. Îl indispui…

Karl îi puse mâna în piept:

— Cu tine n-am nimic, mititelule. Am de discutat ceva în particular cu şeful tău…

— Serios? S-ar putea să aluneci pe jos şi să nu ştii de ce, spuse Igor, vorbind pe nas. Frank avea să-şi dea seama în timp că, atunci când se îmbăta, singurul lucru după care îl ghiceai era că începea să vorbească pe nas. Altfel, Igor mergea drept şi vorbea corect.

— Karl! Scoate-i polipii tipului că pierdem timpul! zise un alt tip de gaşcă.

— Tu! nazaliză Igor, cu accentul său moale. Vezi să nu te trezeşti că-ți curge sânge din nas…

Pumnul plecă fulgerător, nimerindu-l pe Karl drept în bărbie. Acesta o luă în spate, cu mâinile depărtate, de parcă ar fi alunecat pe o pantă şi încerca să găsească un punct de sprijin. Ateriză în fund lângă un coş de gunoi pe care îl doborî într-un vacarm de tăblărie zăngănitoare, după care se rostogoli pe carosabil. Absurd, Hector se duse împleticindu-se către el şi-l apucă de ceafă, ca şi cum ar fi vrut să-i pună sub cap o pernă.

Louis nu mai stătu pe gânduri şi sări asupra celui mai apropiat tip, urlând răguşit. Gagicele înlemniră, iar una dintre maşinile care demara în parcare frână brusc. În timp ce Saint Tropez îl plesnea pe tipul căzut cu piciorul în cap, şoferul maşinii care frânase scoase capul pe geam, se uită sub roți şi răcni şi el:

— Am dat peste careva?

Frank nu apucase să clintească nici un deget, iar cel de-al treilea vânător se uită uluit într-o parte şi în alta. Dădu să facă cale întoarsă spre ieşirea din parcare, dar se ciocni de Louis care îl urmărea pe tipul buşit care se străduia să se scoale de pe jos, însă pentru el, asfaltul călduț al parcării se transformase în cel mai alunecos patinoar. Făcu stânga-mprejur şi se lovi de Borjovski. Cât era el de beat, rămase nemişcat, iar tipul se blocă.

— Eu v-am spus că s-ar putea să alunecați şi să nu ştiți de ce, îl avertiză Igor înainte să-i proptească şi lui un baros în față.

Gagicele chiuiră ca apucate. Şoferul care frânase ambală motorul brusc şi urcă maşina pe trotuar, strecurându-se pe lângă ei în viteză.

— Dacă vreți să ajungeți acasă în stare bună, tăiați-o! Pe vapor e plin de vânători! îi anunță el în timp ce părăsea teatrul de operațiuni.

— O să vă spargem! îngăimă Karl, cu capul ținut în continuare de Hector, de parcă ar fi fost un nou-născut încurajat să râgâie de o mamă iubitoare. Hector croncăni ceva în loc de răspuns şi-i dădu drumul. Țeasta rasă făcu un zgomot sec când lovi asfaltul.

Hellen chiui de bucurie. De undeva dinspre oraş se auzeau deja sirenele Poliției Militare.

— Hai să ne cărăm! strigă Marge şi se lipi iarăşi de Saint Tropez, care făcu ochii mari. Vreau să terminăm cheful ăsta la motel, nu în beciurile de pe Vanh Street!

Trebuiră să-l salte pe Hector de pe jos şi să-l târască până la maşină. Dintre toți, Frank părea cel mai în măsură să se țină de volan, deşi Igor era de părere că o făcea cu atâta seriozitate doar ca să nu cadă între scaune. Răsuci cheia în contact şi demară în scrâşnet de anvelope pe asfalt. Țâşniră afară din parcare luând o curbă strânsă, chiar când la capătul aleii ce ducea spre *Petit Bateau* apăreau trei jeepuri de-ale poliției. Igor se uită în retrovizoare şi-i văzu pe vânători cum dădeau pumni în capota GMC-ului lor şi picioare în roți.

— Nu-s' în stare să pornească, boii! horcăi el amuzat.

— Nici n-or să fie! gâlgâi una dintre gagice, în timp ce-l oblojea pe Hector. Le-am băgat un cartof în țeava de eşapament şi am tras pe deasupra un prezervativ garantat contra rupturilor.

— Ce mai sculă… hohoti Frank şi trase de volan ca să ocolească jeepurile Poliției Militare. Mişcarea îl zgâlțâi cu totul pe Hector care se trezi cu capul atârnând deasupra portierei, peste geamul coborât. Frank luă din nou o curbă, dispărând în întunericul unei stradele pline cu tarabe goale,

iar Hector trase o borâtură infernală, lăsând în urma maşinii o dâră de resturi alimentare şi cocktail.

— Mai încet, Frank, că-mi goleşti de tot prietenul...

— Stai naibii liniştită, că rămâne plin acolo unde te interesează pe tine!

— O tură nouă? întrebă Hellen scoțând din poşetă un pumn din țigările ei subțiri.

Hector a fost primul care, cu capul spânzurând în afara maşinii, întinse o mână în spate şi croncăni ceva, forfecând aerul cu arătătorul şi mijlociul. Hellen îi aprinse țigara şi i-o vârî între degete. Ceilalți se serviră singuri, mai puțin Louis şi Marge care se înghesuiseră în colțul banchetei din spate şi nu mai auzeau nimic.

Bainbridge închise telefonul cu un gest liniştit. Personne îl privi, întrebător.

— N-au ieşit decât de trei ore, explică Bainbridge serios şi-şi netezi părul tuns scurt, deşi nu era nevoie s-o facă. Deja au făcut-o lată. Erau să se facă afiş de un camion al vânătorilor din cauza unui pariu idiot. Erau cât pe-aci să devasteze o dugheană cu reviste porno şi l-au zgâlțâit pe proprietarul ei, că tipul tremură şi acum. Cică i-au luat o sticlă de rachiu pe jumătate golită şi i-au dat pe ea opt piaştri. Nu pricepe ce s-a întâmplat. Nici nu-i de mirare. Sergentul care patrula prin zonă n-a înțeles nici el nimic.

Jacques pufni în râs.

— Acum unde sunt?

— Se pare că s-au dus la *Petit Bateau*. Şi-au găsit nişte fete şi chefuiesc cu ele. Unele de la controlul portului. Nişte bezmetice.

— Ce te aşteptai? Trebuie să-şi dea şi ei drumul...

— Da. Trebuie să-şi dea drumul. Numai să n-o facă prea tare. Johnson, comandantul Poliției Militare, mi-a zis că s-a săturat de câte servicii mi-a făcut până acum.

— Serios? Atunci, de ce nu se duc în misiune oamenii lui în locul „focilor”?

— Astea sunt problemele mele, domnule Personne. Mă pricep să mi le rezolv de unul singur. Făcu o pauză scurtă şi

îşi înmuie buzele în paharul cu bourbon on the rocks. Presupun că n-ai venit să discutăm despre cum îşi petrec timpul „focile” şi „albinoşii”, nu-i aşa?

— În nici un caz. Am venit ca să vă dau asta... zise el şi scoase din geantă un plic galben, mare, sigilat în toate cele patru colțuri şi în mijloc. Colonelul examină sigiliile. Le recunoscu pe cele ale superiorilor săi de la Saigon – erau cele din colțuri. Sigiliul central nu era al serviciilor SEAL, dar Bainbridge îl recunoscu şi pe acesta imediat. Se abținu să reacționeze; scoase cuțitul pentru tăiat hârtie şi desfăcu plicul.

În el erau două hârtii scrise de mână. Bainbridge a căutat semnăturile. Erau cele la care se aştepta. Nu-i luă mai mult de douăzeci de secunde ca să citească prima hârtie. Când o privi pe a doua, îşi dădu seama că era o copie a primei.

— De ce sunt două copii?

— N-aş putea să-ți spun. Am impresia că şi voi sunteți nişte birocrați incorigibili.

— Cunoşti conținutul mesajului?

— Bineînțeles.

— Atunci ştii că scrisorile trebuie distruse imediat după citire.

— Ştiu.

— Am s-o fac. Mă nelinişteşte doar că, în acest fel, n-o să am nici un fel de dovadă că am *primit* acest ordin de la superiorii mei. S-ar putea ca totul să se spargă în capul meu.

— Din câte ştiu eu, asta e procedura uzuală când se lansează operațiuni cum e cea pe care o pornim noi acum. Cu cât mai puține hârtii, cu atât mai bine. Personne zâmbi subțire. Te gândeşti cumva să pui ordinele la îndoială?

— Nu. Mă gândesc doar cum ar trebui să mă scot din rahat dacă iese tărăboi. Oficial, noi suntem în război cu Republica Populară Vietnam. Nu cu URSS. Are loc un război rece, într-adevăr, dar dacă presa de acasă o să afle că SEAL dirijează o operațiune prin care un cetățean URSS necombatant este subiectul unei răpiri, fii sigur că n-o să-mi fie bine deloc. Mai ales că sunt lăsat fără hârtii justificatoare.

Mai mult, problema nu se va răsfrânge numai asupra mea, ci şi asupra întregului SEAL… Noi suntem războinici, domnule Personne. Luptăm pe față înțelegi? Oamenii noştri se bagă şi în gaură de şarpe, ştiind că au de înfruntat handicapul terenului, al lipsei legăturilor, al inamicului care îi înconjură din toate părțile. Exact asta ştie şi inamicul. Problema se pune astfel: cine scoate pistolul mai repede. Chestia asta o ştim şi noi, şi inamicii. E o regulă acceptată. Acum însă, am impresia că trebuie să rezolv o chestie murdară. Că încalc regula. Şi că voi răspunde de o operațiune pe care ziarele de acasă o califică, deseori, drept terorism, domnule Personne.

Jacques îl privise în ochi tot timpul. Îl aşteptă să termine şi continuă să se uite la el, neclintit, în linişte. Îşi aprinse o țigară, cu gesturi sigure, fără să arunce un ochi măcar la pachetul de țigări sau la brichetă, ca şi cum Bainbridge l-ar fi fascinat.

Numai că lucrurile stăteau tocmai pe dos.

— Am primit aceste țigări direct de la Paris, domnule colonel, spuse el într-un târziu. Îți plac Gitanele?

— Nu. Prefer Camel fără.

— Ah, nu ştii ce pierzi, comentă Personne şi inhală adânc fumul înecăcios. Bainbridge îşi aprinse şi el o țigară. Aş vrea să ştiu cum sună caracterizările membrilor echipei *noastre*, accentuă el.

Colonelul trase un sertar şi scoase un dosar prins în elastic. Îl desfăcu şi începu să-l frunzărească.

— Este Greierele atât de important, domnule Personne? Onoarea corpului pe care îl conduc…

— Cum sună caracterizările oamenilor *noştri*? i-o reteză Personne.

Bainbridge era tare neîndemânatic în astfel de situații. Cu toate astea, luă scrisoarea scrisă de mână şi o rupse în bucățele mici în fața lui Personne, cu gesturi lente, apoi puse bucățelele în scrumieră şi le dădu foc.

— Am executat ordinul să fac să dispară hârtiile compromițătoare, domnule Personne. Cu ocazia asta, am uitat ultima frază din scrisoare. De cine naiba spunea că trebuie să ascult eu din acest moment? Zău dacă mai ştiu…

Mai că-mi vine să dau un telefon la Saigon.

— Poți să-l dai, domnule colonel.

Bainbridge se uită la ceas şi clătină din cap.

— E 1 noaptea. N-o să-l deranjez pe generalul Linford la ora asta… Cât de important e Greierele ăsta, domnule Personne?

Jacques pufni în râs.

— Să zicem că mai important decât Greierele este o persoană foarte importantă de la Pentagon. De fapt, aş spune că mai important decât toate e modul în care *vom* concepe strategia acestui război de acum încolo. Ca să tranşăm argumentele pro şi contra, avem nevoie de nişte războinici, cum vă place să spuneți despre dumneavoastră. Pricepi, domnule colonel? Pricepi că şi asta e o problemă de onoare? Diferența dintre tine şi domnul acela important de la Washington, care credeți amândoi în onoare, e că domnul de la Washington consideră onoarea o problemă care merge mână în mână cu victoria în acest război. Există înfrânți onorabili şi câştigători onorabili. *Prietenului* meu de la Washington nu-i place decât a doua specie…

— În regulă, spuse Bainbridge, simțind că nu poate obține mai mult. Poate că Personne îl trăgea pe sfoară. Mâine dimineață, va lua legătura cu fostul lui coleg de promoție de la West Point, colonelul Cushing, de la biroul CIA din Quang Ngai. O să-l învețe Cushing ce e de făcut de acum încolo ca să iasă basma curată.

— Deci. Echipa, repetă Persoane. Nu mă interesează şcolile şi instrucția pe care au mâncat-o până acum. Vreau să aflu doar ce ştiu să facă şi în ce formă sunt.

— În regulă. Am să mă bazez pe ce mi-au zis Downey şi Mitch şi pe cele ce le-am constatat cu ochii mei. Comandant va fi locotenent Mart Myers. Năsosul. Se înțelege bine cu Andreas Friessner, şeful „albinoşilor”, ceea ce e un punct bun. Coeziunea grupelor, pricepi? Mart ia decizii rapide şi, dintotdeauna, a făcut tot ce i-a trecut prin cap ca să încalce normele regulamentare, lăsând impresia că nu există individ mai respectuos decât el. N-ai să-l vezi niciodată cu uniforma în neregulă, de pildă, dar dacă o să aibă de ales să iasă în

oraş cu hârtiile în regulă sau sărind gardul pe blat, deşi e locotenent, Mart o să prefere să sară gardul. Nu-i place să ceară voie, înțelegi?

— Până acum, sună bine.

— Mda. Nelson Crispin. Locotenent. Nu acționează decât când îi ajunge cuțitul la os. Downey zice că e un expert în lene. Aşa cum Mart îți dă senzația că respectă regulamentul, Nelson îți dă senzația că se speteşte muncind, dar de fapt nu face mare lucru. Din momentul în care situația se împute însă, nu-l mai poți opri. Din cauza asta evită să se bată, de pildă. N-a avut decât trei conflicte de când a ajuns aici, deşi prilejuri au fost, slavă Domnului, destule! Numai că, de fiecare dată când a ajuns să se bată, i-a băgat în spital pe tipii cu care a avut de-a face. Odată, a dat foc unei case din cartierul curvelor pentru că nu ştiu care tipă îl enervase şi se refugiase acolo. A trebuit să-l scot de la MP şi să-l scap de un proces. Trezoreria SEAL a fost serios afectată de chestia asta, dar am decis cu superiorii mei că nu putem renunța la Nelson. În acțiune, are parcă pe dracul în el. Pur şi simplu, nu *ştie* să se oprească…

— Şi el e în regulă. A fost coleg sau vecin cu Mart, este?

— Da. Se cunosc de mici.

— Perfect. La toate acțiunile, au participat împreună. Asta e perfect.

— Bun. Lennox Jeffries. Deşi e mărunțel, se joacă cu un M60. Băieții zic că l-au văzut trăgând cu mitraliera de la şold de parcă ar fi ținut în brațe un pachet cu vată. Are ochi foarte buni. Şi mai are o chestie deosebită, pe care nici unul dintre băieți n-o face la nivelul lui. Are simțul junglei. Se prinde fără să fie nevoie să stea pe gânduri dacă e ceva în neregulă. Miroase vietcongii, asta face. Îi miroase şi-i scoate de unde se află. Ai zice că e un fel de piele-roşie. Se pricepe să citească urmele din junglă şi să-ți povestească minute întregi despre ce a trecut şi cum a trecut. Ăsta e Lennox Jeffries.

— Simms?

— Simms e un transmisionist dat dracului, deşi pretinde că n-a văzut nici măcar un aparat de ras înainte să plece din

satul lui uitat de lume din Georgia. E în stare să-ți localizeze o sursă de emisie doar dacă se plimbă încoace şi încolo cu căştile radio pe urechi. Îți zice cam de unde transmite, cum e timpul pe acolo şi o grămadă de alte chestii. Îi recunoaşte pe toți radiotelegrafiştii noştri după cum bat mesajele şi are talentul să emită paraziți pe frecvențele cele mai apropiate de cea pe care o foloseşte el. Îi asurzeşte şi pe ai noştri, dar pe congi îi scoate din minți. Mart zice că la mijloc e o chestie magică. De altfel, Simms face o grămadă de trăsnăi când umblă cu aparatul. Frank mi-a povestit că se roagă la el şi alte alea…

— Mă rog. Sunt curios să aflu acum cum au evoluat oamenii *mei*… Am vechile lor fişe aici, continuă Personne, amuzat. Andreas Friessner. A fost locotenent în Legiune, avansat la gradul de căpitan, după ce ai noştri au crezut că s-a ales praful de el... Aşa i s-a părut lui corect să spele păcatele familiei… ştiți, tipii ăştia cu sânge albastru au un comportament cel puțin aberant, cred că suntem de acord, domnule colonel. Voi, americanii, sunteți chiar mai republicani decât noi, francezii.

— Andy? se miră Bainbridge. Sânge albastru?

— Este că nu se vede? De fapt, îl cheamă *von* Friessner şi taică-său a fost baron la Wuppertal, undeva lângă Dusseldorff. Nu numai că a fost baron, cu castel şi cu toate acareturile, dar a fost unul dintre puținii nobili prusaci care a trecut voluntar la SS. Wehrmacht-ul nu l-a interesat absolut deloc. Din cauza asta, Andreas a trecut în Franța după război şi a intrat în Legiune. El îşi imaginează că aşa îşi spală păcatele familiei. Mă rog. A fost un militar exemplar. Un *războinic*, cum îți place să spui. La Alger, pe lângă calitățile de comandant, instructorii au remarcat la el şi o deosebită abilitate în utilizarea armelor albe… Chestie de antrenament. În castelul lui taică-său de la Wuppertal, Andreas făcea două-trei ore de scrimă pe zi. Nu cu săbiuțe, înțelegi? Paloşe, pumnale de toate dimensiunile şi cam orice alte feluri de arme, de la buzdugane la halebarde. Lui Mitch cum i s-a părut?

— Mitch? Bainbridge scotoci prin hârtii. Mitch spune că

Andy e un tip extrem de economic. Loveşte rar şi precis. Că are eschiva în sânge...

— Ce ți-am spus?... La mine mai scrie că are un deosebit simț al responsabilității față de oamenii săi.

— Da. Aşa mi-a relatat şi mie Mart. Se pare că, oricum, nu-şi pune oamenii să facă ceea ce n-ar face şi el. Numai că, mi-au spus şi Mart şi Downey, dă mereu senzația că-i e *frică* înainte să înceapă o acțiune.

— N-a scăpat încă de chestia asta? se miră Personne. Exact la fel scrie şi în fişele vechi.

— Poate că n-a ales Legiunea ca să spele păcatele tatălui său... Ştii, şi la SEAL vin o grămadă de băieți din ăştia. Ca să-şi demonstreze că-şi pot depăşi frica.

— Toată lumea face chestia asta în război. La Andreas însă, e o chestie mai specială. Lui îi este frică mereu.

— Ți se pare un handicap?

— Nu mă pricep să evaluez astfel de probleme. Tu ce părere ai?

— Eu zic că Andy o să se ambiționeze dacă îi e frică. Din rapoartele voastre reiese că niciodată n-a dat bir cu fugiții. În plus, Mart o să fie mereu lângă el. Eu zic că o să fie bine cu el acolo.

— Bun. Igor Borjovski. Încăpățânat. Un bun executant. Şi un bun luptător corp la corp.

— Un tip bun la toate, mi-a explicat Downey. Unul care nu crâcneşte. Cară mai mult decât un asin.

— Exact. Louis Tarjac. Are nişte probleme bizare, legate de sex.

— Probabil că erau bizare în anii cincizeci, domnule Personne, se amuză Bainbridge.

— Oricum, ele nu contează în ce ne priveşte. Tipul are o memorie topografică ieşită din comun. Dar este extrem de aiurit. În misiune însă, se concentrează perfect. Înțeleg că s-a adaptat cel mai bine la problemele legate de scufundare.

— Aşa e.

— Bun. Giuseppe Galba. Ar fi în stare să deschidă seiful Băncii Angliei cu un ac de siguranță. Era un neîntrecut expert în explozibile şi în şurubărit. Un bricoleur înnăscut.

— Înseamnă că o să se înțeleagă cu Frank. Şi lui îi place să facă tot soiul de prostii. Machete de avioane şi de vapoare, repară broaşte, prize şi alte chestii d-astea…

— Mda. Hector? Cum ți s-a părut?

— Hector ştie de toate. Am înțeles că a fost şi el instructor, în Legiune…

— Exact. Instructor. Un tip care poartă noroc, se spunea. Iar după Diem Bien Phu…

Sunetul telefonului l-a întrerupt pe Jacques. Bainbridge s-a mai uitat o dată la ceas înainte să ridice receptorul. Cine naiba putea să sune la 1.10 dimineața?

— Alo?

Mâna i s-a încleştat pe aparat şi a strâns din dinți. I-a aruncat o privire scurtă lui Personne, după care i-a făcut semn spre harta de pe perete. Aprobă de câteva ori la rând, spuse printre dinți un „’nțeles”, după care închise. Îl privi pe Jacques în tăcere, preț de câteva clipe, apoi făcu din nou semn către hartă.

— Fotografiile voastre aeriene, făcu el. Fotografiile şi relevmentele de la Bac Tri…

— Ce-i cu ele?

— Nu mai au nici o importanță. Greierele a ales un cu totul alt loc. O chestie pe jumătate construită deja, numai bună să pună în ea hale şi linii de montaj… Nu există hărți ale zonei şi nici fotografii… E în Laos. Tipii ne-au intoxicat de nu ne-am văzut…

— În Laos?! Mirarea lui Personne era neprefăcută. Cu cine ai vorbit?

Bainbridge râse:

— Cu tipul care semna scrisoarea în dreapta… Cu şeful meu de la Saigon. Mi-a spus că omul tău important de la Washington trebuie să se grăbească neapărat. Cică există deja ordine date ca locul unde se află Greierele să fie bombardat peste exact opt zile, până ce se obține un minimum de date… Va fi un raid… o escadră de B52…

— B52? Ce dracu’ poate să rezolve un raid împotriva unui ins?

— Întreabă-l pe omul tău de la Washington! se sumeți

Bainbridge, dar Personne nu-l băgă în seamă. Ce naiba fac oamenii tăi, Jacques? Astea sunt informații? nu rezistă Bainbridge tentației de a-l lua peste picior.

Personne nu-i răspunse. După câteva clipe, întrebă:

— Şi unde s-au mutat?

Colonelul se răsuci să privească harta. Arătă un punct situat la nord-vest de zona demilitarizată, în munții Laosului, la vest de Van Xa.

— E chiar aici. Trecătoarea Nape. S-a întrerupt, auzind țârâitul telefonului. Răspunde! Sunt sigur că e pentru tine… Trebuie să fie tipul care a pus semnătura lângă cea a bossului meu.

Pe Mart şi pe Lennox i-au cules dintr-un apartament „închiriat" chiar vizavi de comandamentul Poliției Militare. Unul dintre chelnerii de la *Petit Bateau* îi văzuse când plecaseră de la restaurant cu „două fete de la intendență". Luaseră două *Xich Lo* din parcare, iar polițiştilor nu le-a fost greu să le găsească urma. Din cele relatate de sergentul care i-a găsit, „terminaseră treaba şi n-au făcut nici un fel de nazuri". Le-au promis celor două că or să le caute peste vreo două săptămâni şi au aşteptat liniştiți să vină să-i ia jeepul de la bază.

Medicii de la unitate au strâmbat din nas când i-au văzut şi au spus că pentru atâta lucru n-ar fi trebuit să-i trezească. Atât Mart cât şi Lennox puteau să-şi ducă singuri de grijă fără nici un fel de probleme. Bainbridge i-a trimis imediat să se echipeze.

La ora 4.25, s-a auzit huruitul elicopterelor care veneau de la baza Konmong. Au aterizat pe platforma dinspre fostul port de agrement chiar când Giuseppe şi Andreas intrau liniştiți cu jeepul pe poarta unității. Ei auziseră, pur şi simplu, că sunt căutați în timp ce se duseseră la un local topless cu două asistente de la Spitalul Militar din Quang. Fetele fuseseră nemaipomenit de înțelegătoare şi acceptaseră să plece pe jos la ele acasă, în timp ce Giuseppe şi Andreas porneau cu toată viteza spre unitate.

Au fost şi ei trimişi să-şi facă bagajele.

Pe Simms l-au găsit în *Grota cu Abur*. Era beat mort, şi l-au cărat pe braţe până în maşină. În timp ce doctorii îl îndopau cu perfuzii energizante, Simms se tot plângea că îi dispăruseră banii la localul lui Nhi şi că n-ar fi trebuit să fie scos de acolo înainte să-şi recupereze solda pe două luni. N-a ţinut nimeni cont de ce spunea şi, cum nu era în stare să-şi care echipamentul, Lennox şi Andreas s-au ocupat ei de chestia asta în timp ce Simms era urcat în elicopter şi întins pe o targă.

Cel mai dificil a fost cu ceilalţi patru. Jeepurile Poliţiei Militare venite la *Petit Bateau* au pierdut o grămadă de timp ca să descurce iţele întâmplării şi primul lucru pe care au considerat necesar să-l facă a fost să-i salte pe vânători. Din acel moment, firele care duceau către cei patru au devenit din ce în ce mai vagi. Jeepul lor a fost găsit abia după o oră, în faţa motelului cel mai faimos din Quang. Practic, denumirea de motel nu mai corespundea de multă vreme realităţii. I se potrivea, mai bine, noţiunea de tranşee supraetajate. Saci de nisip aglomeraţi pe culoare, mormane de sârmă ghimpată aruncate peste tot şi uşi armate, încuiate cu câteva rânduri de broaşte.

Poliţiştilor le-a fost imposibil să intre imediat în camera în care se duseseră cei patru. În primul rând că nu s-au putut face auziţi din cauza hărmălaiei. Gagicele chiuiau, tipii răcneau mai ceva ca la un rodeo şi, la fiecare patru-cinci secunde, cu o ritmicitate de invidiat, se auzeau bubuituri de parcă toată lumea aia strânsă în cameră ar fi fost ocupată cu reparatul mobilei.

N-au avut de ales şi a trebuit să spargă uşa, iar cele găsite înăuntru au depăşit orice fel de aşteptări. Nu numai că se dezbrăcaseră toţi opt, nu numai că prin cameră erau răspândite câteva feluri de sticle, golite sau nu, şi mirosea a haşiş de Birmania, dar în plus, Louis se urcase pe o masă, cu o revistă porno în mână, dirijându-i pe Hector şi pe gagică-sa conform scenariului demenţial conceput de unul dintre realizatorii revistei.

Problema era că nici Hector, nici prietena lui nu erau nişte profesionişti, precum modelele din revistă, motiv pentru

care figurile nu le ieşeau aşa cum ar fi vrut Saint Tropez. Din cauza asta, ceea ce pentru ceilalți era un motiv de hai nemaipomenit, pentru cei doi devenise un calvar insuportabil.

— Vrei să spui că tipii ăia se reglează pe bune? tot încerca să se disculpe Hector.

— Dă-i înainte! chiuia amica lui, care găsea toată povestea nemaipomenit de excitantă.

N-a fost uşor nici să-i scoată de acolo. Cele patru femei au început să facă un tărăboi monstru şi s-au agățat de tipi. Sergentul care i-a adus a remarcat şi el că între Louis şi Marge se stabilise un contact atât de strâns, încât credea că ei chiar o *făceau*, dar, de fapt, „se agățaseră unul de celălalt ca doi înecați”.

Erau cu toții plini de alcool şi de haşiş, astfel încât au fost nevoiți să-i care până în jeepul parcat în fața motelului. Cum gagicele nu-i interesau momentan pe cei de la MP, au făcut greşeala să le scape din vedere, iar ele au coborât ca nişte furii în stradă, extrem de sumar îmbrăcate, şi iar a ieşit tărăboi. Tipele alea aveau deja prescrise în mintea polițiştilor câteva zile de beci, dacă nu cumva chiar mai mult, când, reuşind în sfârşit să scape de gura şi de ghearele lor, au văzut că maşina făcea ca toți dracii.

Hector a încercat să le atragă atenția că el ştia ce se petrecuse, dar îi era imposibil să se exprime articulat. Cu toate astea, era extrem de agitat şi cârâia ca un morman de fiare ruginite, împiedicându-i pe polițişti să se înțeleagă între ei. La asta se adăugau vociferările polițiştilor, care nu ştiau de ce nu le pleacă jeepul, precum şi răcnetele şefului patrulei în talkie-walkie, cerând să se trimită alt vehicul, pentru că al lui era în pană.

Din cele relatate de patronul motelului, reieşea că nu mai văzuse în viața lui o beție ca a lui Hector. Tipul părea să fie conştient de tot ceea ce se petrecea în jur, inclusiv de faptul că era imperios necesar ca ei să ajungă urgent la unitate, iar toate eforturile lui se îndreptau către rezolvarea acestei probleme.

Numai că nu putea vorbi. În disperare de cauză, a

început să gâjâie şi să se zbată pe bancheta unde fusese azvârlit, de parcă ar fi dorit să le atragă poliţiştilor atenţia asupra unui lucru extrem de important. Urla şi se mişca atât de precipitat, încât începu să se învineţească şi să facă spume, cu ochii ieşindu-i din orbite.

— Ce dracu' ai? răcni la el şeful patrulei.

Hector era însă din ce în ce mai epuizat, în timp ce şoferul jeepului se zbătea în van încercând să pornească motorul. Nu reuşea decât să-l facă să bubuie, ca şi cum ar fi fost pe cale să se dezmembreze. Iar Hector nu se lăsa. Abia mai sufla, limba îi atârna de un cot şi întindea mâna undeva în spate de parcă vroia să arate ceva.

— Ia uite la el! Parcă i-ar fi ciudă de ceva, comentă unul dintre poliţişti.

— Ciudă, neciudă, opriţi-l naibii, că-şi dă duhu' aici în maşina mea!

Hector horcăia deja, sfârşit, şi se holba la ei ca la nişte tâmpiţi.

— Ia uitaţi-vă dacă n-aveţi un prezervativ pe ţeava de eşapament! articulă cu greu Louis.

Era prea târziu. Se auzi un bubuit îngrozitor şi ţeava de eşapament se prăvăli pe asfalt, zăngănind. Frank şi-a promis solemn că le va întreba pe fete, după ce o să se întoarcă, cam cu câţi cartofi obişnuiau ele să umble în poşetă.

Ajunşi la unitate, doctorii s-au luat cu mâinile de cap.

— Nu se poate amâna măcar cu o oră plecarea? întrebă medicul-şef.

— Să amân?! îl privi Bainbridge buimac. Trebuia să fi plecat de patruzeci şi cinci de minute. S-a dat peste cap toată programarea făcută la Saigon… Spune-mi dacă-i poţi pune pe picioare!

— În două zile, şi-ar reveni ei…

— Două zile? Bainbridge se înăbuşi, iar Personne, pentru prima oară de când îşi făcuse apariţia printre ei, se albi la faţă.

— Tipii ăştia trebuie să fie apţi să meargă cu întreg echipamentul în spate peste două ore cel mult! Pricepi, doctore?

Frank auzea totul ca printr-un filtru de vată. Iar capul părea să i se scalde în aburi de mercur. Cum adică, să se ridice şi să meargă cu întreg echipamentul peste două ore? Nu le dăduseră liber patruzeci şi opt de ore?

— Pricep! răspunse doctorul. Dar ce vrei să fac? Tipii sunt țăndări! Numai perfuziile şi energizantele…

— Nu mă interesează nici un fel de argument, doctore! Tipii ăştia trebuie să meargă pe picioarele lor peste două ore! E un ordin! Şi să nu mă iei cu explicații ştiințifice pentru că nu ține! Ai înțeles?

Medicul dădu din cap şi făcu semn asistentelor să-i urce trusele în elicopter. Elicele au început să se învârtă din ce în ce mai repede, vuietul motoarelor a părut că izbeşte pereții de lemn ai bungalourilor, iar aparatul s-a ridicat oblic, părând că se înşurubează în văzduhul negru al nopții.

Lui Frank i-a venit să vomite. A încercat să ridice mâna. N-a putut. Muşchii lui erau din bumbac intrat la apă. A dat să ceară cafea, dar i s-a părut mai interesant să urmărească gesturile medicului care îi perfora brațul în căutarea unei vene. Nu l-a durut absolut deloc.

— Reuşim? auzi el ca prin ceață vocea unei asistente.

— Habar n-am, răspunse doctorul. Ori îi omor, ori îi fac să meargă! spuse el, din ce în ce mai montat. În primul rând, o să vreau un cocktail trăsnet. Bagi în ei glucoză cu insulină ca vehicul pentru cofeină, benzedrină, vitamine, antimorfinice…

— Dar or să vomite ca dracu' ! ripostă asistenta.

— Mă doare în cot! Or să vomite pe spezele lor! Eu am primit ordin să-i fac să meargă! Şi ți-am spus! Ori îi fac să meargă, ori îi omor! Cu medicamentele astea! bătu el cu palma în trusa cu fiole de prim ajutor.

Paradoxal, pe Frank îl cuprinse somnul. Auzi, ca prin vis, cuvintele lui Mart, care vorbea ceva în căştile radioului.

— O să ne folosim de un bombardament de acoperire, zici…

Apoi, totul dispăru în neant.

Hmongii

Frank se trezi gata îmbrăcat; cineva îl zgâlțâia de umeri. Apucă să vadă gestul brusc prin care asistenta îi scotea acul din venă. La început a crezut că îi bubuie capul din cauza beției din care nu-şi revenise. Apoi a crezut că nu erau decât exploziile infernale care acopereau huruitul supraturat al rotorului elicopterului.

Pe urmă îşi dădu seama că era vorba şi de una şi de alta. Elicopterul se zgâlțâia din toate încheieturile, ca un vapor vechi izbit de furtună, în timp ce cobora spre sol vibrând din toate buloanele.

— Eh? Cum e, Frank? îi făcu Mart cu ochiul şi se grăbi să răspundă într-un microfon. Ieşim! Pilotul îmi spune că am ajuns la Ben Kari. Făcu o pauză, după care continuă: În regulă. Ne culegeți peste fix şapte zile, pe 2 octombrie, la ora 5.00, la Ben Kari. Dacă nu, pe 3 octombrie, la 5.00, la Tehepone. Dacă nu, pe 4 octombrie, la 5.00, la Ban Kadap. Recepționat!

Frank se ridică într-un cot. Avu senzația că habitaclul începe să se rotească cu totul, dar doctorul se şi apropiase de el.

— Să nu-mi faci *mie* una ca asta! îi urlă în ureche şi-i băgă degetele pe gât. Vezi? se întoarse el către Andreas. Nu mai varsă!

Frank înghețase, simțind degetele medicului cum îi scotoceau prin beregată fără ca el să simtă nimic. Era total anesteziat.

Elicopterul se aşeză pe sol, cutremurat de bubuiturile apropiate. Sasul metalic culisă brusc. Străfulgerările exploziilor iluminau o junglă deasă, apoasă aproape, cățărată pe coamele abrupte ale unor munți pietroşi. Aparatul aterizase la mai puțin de treizeci de picioare de liziera

pădurii.

— Frank! Vrei să-i spui ceva colonelului? întrebă Mart, făcându-i cu ochiul.

— Da, zise Frank, ridicându-se de pe targă. Mi-a rămas dator cu treizeci şi şase de ore de permisie…

Lennox şi Igor coborâseră deja pe sol şi se repezeau la adăpostul copacilor. Frank sări şi el în iarba înaltă şi se luă după ei. Auzi zgomotul elicopterului îndepărtându-se şi clătină de câteva ori din cap. Avea impresia că îi scapă secunde întregi printre degete. Ca şi cum cineva l-ar fi retras din şirul întâmplărilor pentru răstimpuri scurte.

— Rămânem pe loc vreme de încă cinci minute, se uită Mart la ceas. Băieții din aer or să mai lase câteva bombe prin zonă. N-are rost să le încasăm noi.

— Unde naiba am ajuns? întrebă Frank

— Suntem pe Bulevardul Ho Şi Min, lângă trecătoarea Ben Kari. La două mile de un depozit. Depozitul încasează acum un potop de bombe de 1 030 de livre. Tipii de la Saigon cred că, în felul ăsta, Viet Congul n-o să se prindă că am fost debarcați. În plus, vor să le facă puțină dezordine în sector.

Un nou set de explozii ilumină indirect coroanele palmierilor. Un şir de trasoare se pierdu undeva deasupra lor, trăgând fără țintă. Mart se uită la ceas.

— Bun. Putem s-o luăm din loc. Până mâine seară trebuie să ajungem la Hoc Viah. Un sat Hmong. Acolo, ne aşteaptă ghizii noştri.

— Hmong? se strâmbă Saint Tropez. Mie nu mi-au plăcut niciodată tipii ăştia.

— Cui îi plac? Nici vietcongilor nu le plac. Dar nici ei nu-i plac pe vietcongi. Aşa că suntem aliații lor. Voi nu v-ați folosit de ei? îl întrebă pe Andreas.

— Ba da. Ştiu să se bată. Şi nu ne-au trădat niciodată.

— Asta e cel mai important. Cine e la rând să fie point man?

Frank făcu un pas înainte. Mart pufni în râs. În nici un caz nu se putea ca Frank să-i conducă acum. Principala lui problemă era să fie în stare să meargă cu toate alea în spate. Înainte de plecare, lui Mart nu-i venise să-şi creadă urechilor

când Bainbridge îi spusese că va trebui să care costumele de scafandru şi LB-urile cele mai mici cu ei. Îşi amintise cum îl luase odată pe Andreas peste picior, referitor la faptul că Vietnamul de Nord era plin de surse de apă. Atunci, el făcuse un banc prost. Acum, Bainbridge vorbea cât se poate de serios, dar lui Mart tot i se părea că e vorba de o glumă de prost gust.

Oricum, materialele pe care le cărau cu ei, împărțite pe fiecare, cântăreau peste 100 de pfunzi.

— Andreas? Poți să ne duci până la Hmongi? se interesă Mart.

Andreas făcu semn că da. Studiase harta în timpul zborului. Aveau de parcurs trecătoarea Ben Kari, lăsând spre vest depozitul de releu de pe Bulevardul Ho Şi Min, apoi trebuia să coboare într-o vale printre nişte orezării terasate în paragină, după care aveau să se afunde în pădure, să traverseze un râu şi să ajungă în aria Hoc Viah, unde sălăşluiau Hmongii.

— Pornim! semnală Andreas cu degetele şi convoiul se puse în mişcare.

Hmongii erau o populație care continua să trăiască în stare de semisălbăticie. Munteni, locuind în partea de sud a Laosului, în Thailanda şi în Cambodgea, nu se supuseseră nici unei administrații. Într-o zonă în care alianțele păreau un concept pe care se pusese embargo – vietnamezii din nord considerându-i pe cei din sud înapoiați şi neciopliți, cambodgenii considerându-i şi pe unii şi pe alții duşmani de moarte, laoțienii efectuând raiduri periodice în Regatul Thailandei – triburile Hmong, puțin numeroase, se folosiseră de situație pentru a nu plăti tribut nimănui.

Sălbăticia lor era proverbială. În timpul războiului purtat de francezi în Vietnam, în timpul luptelor de la Cao Bang, mai multe companii aparținând Legiunii fuseseră încercuite pe dealurile dinspre China, surprinse de ofensiva masivă venită dinspre est, cu sprijin logistic chinez. În punga de la Cao Bang fuseseră prinse şi câteva grupe de Hmongi, bărbați şi femei deopotrivă. Soarta luptei părea încă nedecisă, în ciuda încercuirii şi, oricum, pentru a-şi croi drum către sud,

legionarii au fost nevoiți să declanşeze mai multe ofensive care să rupă frontul vietnamez.

Tactica, experiența şi armamentul nu au contat însă la fel de mult ca una dintre manevrele Hmongilor, dovedind încă o dată de ce erau în stare aceşti indivizi negricioşi, care purtau părul lung, strâns în coadă pe spate, fiind raşi în partea din față a creştetului. Ei reuşiseră să captureze aproape două plutoane Viet Minh. În plină zi, profitând de o întrerupere temporară a focului, Hmongii au urcat pe una dintre culmile dealului împreună cu prizonierii lor şi au cerut acoperire de artilerie, astfel încât să-şi poată duce planul la îndeplinire fără riscuri prea mari.

Când bateriile amplasate în vale au început să tragă, Hmongii au scos la iveală prizonierii şi, din câteva mişcări precise, care denotau o îndelungată practică, le-au retezat brațele, după care le-au spintecat burțile. Răcnetele prizonierilor au acoperit bubuiturile artileriei, iar puținii vietnamezi care mai trăgeau din adăposturile lor au încetat focul. Tovarăşii lor alergau îngroziți pe panta dealului, cu mațele revărsându-se în iarba țepoasă şi agitând din cioturile mâinilor cu care ar fi dorit să-şi *strângă* intestinele la loc.

Terorizați, vietnamezii din zonă s-au retras astfel încât legionarii au putut să iasă din încercuire.

Aceştia erau aliații la care trebuia să ajungă. Când s-a crăpat de ziuă, Andreas apucase să-i treacă dincolo de potecile întortocheate ale Bulevardului Ho Şi Min. Prânzul i-a prins cățărându-se pe versanții abrupți ai trecătorii Ben Kari, la adăpostul unei perdele de plante agățătoare ce cobora de pe crestele cenuşii ale stâncilor. Încă nu aveau dificultăți. Peretele calcaros le permitea să-şi găsească prize cu multă uşurință.

Dar acum, țânțarii erau cei care îi scoteau din minți. Apa săpase o mulțime de făgaşe în stâncă, iar ici-colo se găseau nenumărate căuşuri pline cu un lichid verzui din care țânțarii păreau că izvorăsc, efectiv.

Giuseppe pretindea că ştie care e cel mai bun remediu împotriva lor. Cică ar fi trebuit să-şi facă câte două fiole de vitamina B1 pe zi, iar transpirația ar fi ajuns să le pută într-

un fel special, alungând țânțarii.

— Am făcut chestia asta şi aici, în timpul războiului, şi la Alger. Nu dă greş.

— Mie mi-au făcut tratament cu B1 când eram mic, se băgă Frank în vorbă. Doare al dracu' de tare. Mai bine cu țânțarii.

Pe la ora 4, lăsaseră în urmă trecătoarea şi ajunseseră pe malul râului. Părea un loc extrem de liniştit, iar ei se pregăteau să-l traverseze când, brusc, Lennox ridică o mână şi pocni de două ori din degete: semnalul de pericol. Instantaneu, cei nouă se retraseră în tufişurile de sub copaci. Pe moment, nici unul nu auzea nimic, însă se obişnuiseră din timpul săptămânii iadului, mai ales, să aibă încredere în Lennox. De fapt, nici el nu spunea că *aude* ceva. Pur şi simplu, *simțea* că ceva e în neregulă. Ca şi cum ar fi adiat o boare dinspre locul în care se întâmpla altceva decât ar fi trebuit.

Vreme de câteva minute, nu s-a petrecut nimic. Apoi s-au auzit nişte voci ascuțite, undeva dinspre trecătoare. Din tufişurile în care se aflau, puteau vedea potecile care alcătuiau Bulevardul, trecând la mai puțin de o sută de picioare depărtare, pierdute îndărătul unei împletituri de liane.

După scurt timp, i-au şi văzut pe indivizi. Doi bărbați şi o femeie, îmbrăcați în obişnuitele pijamale negre. Erau înarmați toți trei şi purtau agățate de umeri câte două burdufuri din piele. Se opriră sub un manghier şi dispărură din câmpul lor vizual. Din zgomotele care se auzeau, reieşea că veniseră să ia apă pentru personalul de la depozit.

Toți „albinoşii" înțelegeau vietnameza, indiferent de dialect. Cei trei comentau că bombardamentul le aruncase în aer rezervoarele de apă şi filtrele. *Se* întrebau dacă nu cumva va fi nevoie să suspende temporar activitatea releului pe care îl întrețineau. Femeia explica însă că aşa ceva nu se putea întâmpla. În zona muntoasă erau şi aşa prea puține relee, iar convoaiele aveau nevoie ca de aer de locuri de refacere a forțelor. În plus, aria Hoc Viah era infestată de Hmongi. Absența releului ar fi făcut convoaiele mult mai vulnerabile.

În timp ce plecau cu burdufurile pline de apă, unul dintre bărbați spuse că a auzit că în timpul bombardamentului, nişte soldați fuseseră desantați dintr-un elicopter *My*. Femeia râse şi îi răspunse ceva, dar erau deja prea departe pentru a mai fi înțeleşi.

Grupul a mai rămas la adăpost vreme de zece minute, până ce Lennox s-a ridicat în picioare şi, fără să spună o vorbă, a ieşit din tufişuri.

Au traversat râul fără probleme, constatând că era plin de o sumedenie de crustacee mici, asemănătoare gândacilor de mare. Erau de toate dimensiunile, iar Andreas se întrebă cum naiba se vor descurca vietcongii când vor bea apă infestată cu chestii din astea. Din cele văzute în timpul detenției, tipii care întrețineau Bulevardul Ho Şi Min nu prea îşi făceau probleme de igienizare a apei.

— I-ai văzut murind de dizenterie? îl întrebă Mart.

— Nu prea. Dar din când în când îi pocnea pe toți din releu o cufureală de nu mai puteai sta de miros. Atunci se mai întâmpla să moară câte patru-cinci…

— Nu-ți face griji. Au o natalitate bună. În plus, gândăceii ăştia or să le prindă bine. Carne, pricepi? Proteină nobilă…

Au continuat drumul, strecurându-se în orezăria părăsită. Terasele erau năpădite de liane mirosind a putregai, iar țânțarii deveniseră din ce în ce mai agresivi pe măsură ce cobora seara. Pe când soarele dispărea în spatele crestelor vestice, au auzit foarte clar zgomot de paşi şi voci şoptite, venind de undeva dinspre nord. Saint Tropez şi-a amintit că petrecuseră acum vreo opt ani câteva zile într-un lagăr de tranzit din apropiere. Un prizonier din ARVN care bătuse zona şi o cunoştea foarte bine îi explicase cât de întortocheat era traseul potecilor din cauza orezăriei.

— Cu puțin noroc, o să-i şi vedem! le şopti el şi se ghemuiră pe marginea uneia dintre terasele năpădite de lăstărişul exuberant.

— Vezi frunzele! suflă Lennox. Astea roşietice sunt urzicătoare…

Ghizii convoaielor erau însă nişte experți. Celor nouă le-a fost imposibil să vadă ceva în beznă. Le-au auzit doar paşii

cum se îndepărtau treptat şi vocile din ce în ce mai slabe.

Au aşteptat ca zgomotele să se stingă, după care Giuseppe se strecură ca o pisică până ce ajunse pe potecă. Pocni din degete de două ori la rând de câte trei ori: poteca era asigurată. Coborâră cu toţii în urma sa şi o luară în sus pe drumul care, cu doar câteva minute înainte, fusese străbătut de o coloană a vietcongilor.

Deja se făcuse întuneric de-ţi băgai degetele în ochi. Ajunseseră în aria Hoc Viah, erau siguri de chestia asta, dar îşi dădeau seama din ce în ce mai clar că n-aveau cum să găsească un sat pe o asemenea beznă. Lennox le făcu semn să se oprească.

— Zic să ieşiţi de pe potecă şi să aşteptaţi într-un punct fix. Am să dau o tură de jur-împrejur să văd dacă dau peste ceva. În regulă?

— O.K.!

Se adăpostiră într-un luminiş îngust, înconjurat de trunchiuri groase de fromageri, iar Simms profită ca să-şi aprindă o ţigară. Andreas holbă ochii, iar ceilalţi „albinoşi” îl imitară. Simţeau cu toţii mirosul de ţigară arsă, dar de văzut nu vedeau nimic. Simms ăsta chiar că era un magician, aşa cum pretindeau Mart şi Frank.

— Dacă aş vrea, nici n-aţi mirosi… spuse el, simţindu-le mirarea. Apoi porni aparatul de emisie-recepţie şi baleie scala orbeşte, până ce prinse un semnal foarte slab, repetat obsesiv. O suită de linii şi puncte care aparent n-aveau nici un sens. Clic-clic-clic! emise Simms. Clic-clic-clic! – semnalul că ajunseseră în zonă, dar că nu stabiliseră contactul încă.

— *Transmiteţi un semnal lung pe frecvenţa noastră şi unul pe frecvenţa SEAL Saigon*! se auzi în aparat.

Simms ridică din umeri şi scotoci în geantă după un aparat de radio portabil. Baleie scala până prinse un post din Hong Kong care transmitea rock'n roll. Apropie aparatul de căşti şi selecţionă frecvenţa de la Quang, mormăind ceva şi făcând o serie de gesturi bizare cu degetele, de parcă ar fi presărat sare pe aparatele sale care pârâiau discret. Apoi schimbă lungimea de undă. Perfect. Baza SEAL de la Saigon o să-i întrebe pe cei de la Quang dacă trimiseseră în Laos un

tembel care retransmitea muzică rock din Hong Kong; ei vor spune că da şi vor determina apoi locul de retransmisie.

După vreo zece minute de emisie, Simms închise aparatul şi trecu pe recepţie.

— *Sunteţi în zonă*, veni răspunsul de la Quang după încă cinci minute. *Nu vă mişcaţi. O să vină un prieten să vă culeagă. O să aflaţi mai multe de la el.*

Simms tresări auzind vocea în căşti.

— Era francezu' ăla…, spuse el.

— Personne? se miră Mart, pufnind.

— Chiar el. Cică vine cineva după noi.

— Bizar… La plecare, mi-au dat hărţile locului în care o să trebuiască să acţionăm. Zona Nape, v-am spus. Eu i-am zis că ce-mi dă el e insuficient, iar Bainbridge mi-a dat dreptate. Din câte explica Jacques, reieşea că nu-mi dă decât nişte elemente superficiale şi că restul o să-l aflăm pe parcurs. Dar nu mă aşteptam ca cei care ne vor da informaţiile să fie chiar Hmongii. Tipii ăştia ştiu să scrie, măcar? se întoarse el către Andreas.

— Eu n-am văzut Hmong în stare să înţeleagă altceva decât foamea, bătaia şi relaţiile lui tradiţionale de duşmănie cu toată lumea…

— Mda. O să vedem.

Se auziră trei pocnete din degete. Imediat, Lennox îşi făcu apariţia printre ei.

— Băieţi, începu el fără introducere, cred că trebuie să ne văcsuim. N-am dat nici peste picior de Hmong. În schimb, ceva mai sus de noi, chiar pe panta unde ar fi trebuit să fie satul Hoc Viah, e o cascadă dosită într-o căldare calcaroasă. Apa se adună într-un lac. Cred că ăla era rezervorul principal al vietcongilor. E plin de ei pe acolo. Repară la ţevărie. N-am înţeles ce spuneau, dar am impresia că bombardamentul le-a dat peste cap ţevile din aval şi îi inundă apa care vine de aici. Mi s-a părut că astupau ţevile… Sunt o grămadă.

— Au rezervorul aici? Ce naiba? Şi Hmongii? Cum de i-au lăsat în pace? Din câte îi ştiu, măcar otravă în apă, şi tot le-ar fi pus. Iar vietcongii trebuie să ştie de Hoc Viah. De ce naiba nu şi-au tras-o unii altora până acum?

— Păi, ca să avem noi la cine să tragem, cârâi Igor, prosteşte, dar nu-l luă nimeni în seamă.

— Naiba să-i ia pe toți! se strâmbă Frank. Eu habar n-am de ce dracu' mai purtăm noi războiul ăsta! Uite că am ajuns în Laos în contul aliaților noştri vietnamezi şi aici dăm peste duşmanii noştri vietnamezi care nu ridică un pai ca să-i extermine pe alți aliațî de-ai noştri, care îi urăsc pe toți vietnamezii posibili. Cu toate astea, Hmongii nu le otrăvesc sursele de apă. Voi înțelegeți ceva?

— Da, zise Hector. Încă de când am călcat prima oară aici, acum cinşpe ani, m-am întrebat de ce dracu' nu-i lăsăm noi pe tipii ăştia să şi-o tragă sistematic unii altora şi noi să venim aici ca boierii, după ce ei or să se termine unii pe alții. Asta am înțeles atunci, şi văd că lucrurile au rămas tot aşa.

— În regulă, îi opri Mart. Semne de-ale Hmongilor, Lennox! De-asta ai plecat!

— E plin de semne prin pădure. Dar nu pot să-mi dau seama. Sunt ale Hmongilor sau ale vietcongilor? Sunt nişte poteci care urcă spre nord-vest, către crestele pe care le-am văzut de pe terasele orezăriei. Am călcat de câteva ori şi în pete de ulei. Ale cui sunt însă? N-am de unde să ştiu.

— Bun, dădu Mart din cap şi oftă. Personne ne-a transmis că trebuie să aşteptăm. Asta o să facem. Se întoarse către Louis. Ți-a trecut mahmureala. Faci primul planton împreună cu Igor şi cu Frank. Nu plantăm mine Claymore. Nu tragem decât în cazuri de forță majoră. În noaptea asta, cuțitele sunt de bază.

— Cuțitele şi vacsul! repetă Lennox şi, ascultători, începură cu toții să se dea cu negru pe figură.

După câteva minute, plantoanele o luară târâş, îndepărtându-se de luminişul minuscul. Ceilalți desfăcură sacii de dormit şi se băgară înăuntru, strângând carabinele la piept. Nopțile în junglă, mai ales în timpul musonului, erau extrem de umede şi răcoroase, iar apa se condensa fără probleme pe o armă lăsată descoperită. Regula era că a doua zi, în zori, o găseai ruginită. Chiar şi aşa, dosită în sac, tot se acoperea cu pete de rugină, dar cel puțin nu te mai apuca bâțul când, făcând ochi, o descopereai roşie de la cătare până

la trăgaci.

Era o întreagă teorie legată de somnul în sacii de dormit. Comandamentul de la Saigon elaborase chiar şi pentru asta un set de regulamente – o chestie pentru care făcuseră o comisie mixtă, alcătuită din militari care luptaseră odată pe fronturi ce n-aveau nici o legătură cu Vietnamul, din medici, psihologi şi ofiţeri superiori din serviciile de intendenţă. Toată lumea se plângea, la revenirea din misiuni, că era imposibil să nu te trezeşti cu păianjeni sau cu şopârle în sacul de dormit. Comisia de la Saigon ajunsese la concluzia că vietăţile intrau în sac în timpul somnului, aşa că elaboraseră o metodă extrem de sigură – ziceau ei – prin care puteai împiedica aceste lucru.

Prevăzuseră sacii de dormit cu un şiret în partea de sus, dăduseră comenzi în State, iar o firmă de camping şi utilitare se umpluse de bani producând saci de dormit impermeabili, cu şiret. Rezultatul a fost că transpirai ca dracu' în sac, în timp ce şopârlele şi păianjenii continuau să intre şi să te muşte când ţi-era somnul mai bun. De fapt, singura şmecherie valabilă era să întorci sacul pe dos după ce ieşeai din el, să-l scuturi bine de tot, după care, la următoarea utilizare, să intri în el aşa cum îl lăsaseşi, pe dos adică, şi tot aşa.

A dormi în junglă era un fel de a spune. Nici cei mai obosiţi nu se puteau lăuda că trăseseră un somn adevărat, cu vise, în cursul unei misiuni. În afara vietcongilor, care ştiau toate tertipurile prin care se puteau strecura pe lângă o linie de santinele, *zgomotul* era cel care te scotea din minţi. Pădurea era plină de o sumedenie de animale care îşi începeau activitatea doar după căderea întunericului. Maimuţe care urlau, păsări care chirăiau ascuţit, şobolani care foşneau prin frunziş, broaşte care orăcăiau aproape peste tot.

Trecuse mai bine de o oră de când Louis, Igor şi Frank îşi luaseră posturile în primire, când Lennox tresări brusc şi pocni din degete. De două ori – pauză – apoi încă o dată. Fără un zgomot, ieşiră cu toţii din saci şi se apropiară de Lennox.

— Se apropie cineva. E înarmat. Probabil că a atins din

neatenție cu țeava o creangă.

— Parcă am fi în filmele cu indieni, glumi Andreas.

— Lennox nu greşeşte niciodată.

Imediat se auzi şi un semnal din pădure, iar Louis îşi făcu apariția în mijlocul lor.

— O să avem vizitatori. Frank a luat-o târâş ca să le pice în spate. Igor s-a tras spre poteca principală ca să supravegheze căile de acces.

— În regulă. Ne răspândim! stabili Mart.

Repetaseră exercițiul de sute de ori în pădurile din jurul Quang Ngaiului. Neauziți, se târâră care încotro. Giuseppe rămase ultimul şi trase câteva crengi peste locurile pe care stătuseră. Chestia asta n-ar fi rezistat unei examinări atente, însă în viteză şi pe întuneric, o grămadă de amănunte scăpau chiar şi ochiului celui mai avizat.

Se auziră paşi şi un foşnet de haine. De pe poteca pe care treceau convoaiele cu provizii, se ridică un cârâit de pasăre de noapte; un altul îi răspunse dintre copaci. La un moment dat, crengile se dădură la o parte şi doi Hmongi, un bărbat şi o femeie, pătrunseră în luminiş. Cârâitul se repetă, iar cei doi ciuliră urechile, atenți. Femeia dădu să răspundă, dar bărbatul îi puse cu blândețe mâna pe umăr.

Erau îmbrăcați amândoi doar într-o fustanelă scurtă neagră de bumbac şi aveau trecute în jurul gâtului eşarfe negre, probabil vreo reminiscență a uniformelor franceze din anii cincizeci. În plus, ea mai avea pe ea un tricou jerpelit, negru şi el. Aveau părul negru, lins, strâns în coadă de cal, iar partea din față a creştetului era rasă. El avea un AK 47. Ea, o sarbacană scurtă, cu mult mai avantajoasă în luptele de noapte, după cum îşi aminti Giuseppe.

Bărbatul începu să dea la o parte crengile pe care acelaşi Giuseppe le azvârlise la întâmplare în luminiş, după care râse scurt şi lansă o onomatopee scurtă. Cel de-al treilea Hmong îşi făcu apariția din tufişuri, după care se aşezară turceşte, toți trei, şi se puseră pe aşteptat.

Trecu aproape un minut. Apoi, femeia spuse, cu glas răguşit:

— Americani! Mergeți Nape sau stați Ben Kari?

Râse potolit, imitată de cei doi bărbați. Mart le făcu semn să meargă în luminiș, mai puțin Simms – el împreună cu Louis, Hector și Frank aveau să asigure zona.

Pășiră cu atenție în luminiș. Hmongii nici nu se clintiră; continuau să se uite într-un punct nedefinit, situat undeva între ei. Unul dintre bărbați vorbi, fără să ridice privirea:

— *Mama* Eloise așteaptă la voi. *Papa* Personne spus că americani și francezi prieteni Hmongi mers luat Greiere în Pagoda Musonului.

Abia atunci se uitară la ei. Mart se apropie de cel mai în vârstă și-i întinse mâna, zâmbind. Bărbatul avu o mișcare bruscă și se trase într-o parte, ducând mâna la brâu.

— Nu așa! îi suflă Hector. Ei cred că dacă dau mâna le citești sufletul… Se uită și el, pe rând, la cei trei. Abia dacă le deslușea trăsăturile. De fapt, n-avea importanță; toți Hmongii erau cafenii și aveau fața turtită, ca și cum ar fi fost rezultatul unui metisaj între galbeni și negri. În plus, nu puteai citi nimic pe fețele lor.

— Americanul nu știe că nu trebuie să dea mâna cu voi, explică el și făcu un gest complicat, ducându-și palma deschisă pe frunte, pe gură, pe piept, după care își împreună mâinile în salutul oriental tradițional. Cei trei îi răspunseră la fel. Apoi, femeia se uită de la unul la altul și-i numără, cu degetul:

— Unu… doi… trei… patru… cinci… Făcu o pauză și se scărpină în creștet. *Mama* Eloise zis că voi mulți. Voi, cinci!

— Ceilalți patru sunt în junglă. Ca să ne asigure, zise Mart, dar își dădu seama că Hmongii nu știau ce înseamnă să se asigure. Ne *păzesc*, explică el.

— Să vină, zise unul dintre bărbați. Pădure plină de Hoc Viah. Ei păzesc pe noi bine. Râse de unul singur și continuă. Ei păzesc bine și vietnamezi, spuse el cu un aer bizar, iar ceilalți doi pufniră și ei în râs. Mergem la *Mama* Eloise.

Se ridică brusc în picioare, urmat imediat de celălalt bărbat și de femeie, după care porni fără o vorbă în desiș.

Mart fluieră scurt, imitând țipătul unui cocoșel de munte, iar Hmongii pufniră din nou în râs.

— Americani nu știu. Un *nunk* făcut așa! spuse femeia și

slobozi un cârâit ascuțit, care părea să se stingă treptat într-un geamăt răgușit. *Nunk* făcut așa!

Simms apăru și el, iar Igor, Frank și Hector se alăturară grupului, ieșind din frunziș. Porniră să urce, pe poteci întortocheate. Giuseppe scoase la un moment dat *macheta* din teacă, pentru a croi mai ușor drumul printre lianele groase, răsucite, dar Hmongul care ținea loc de point man îi făcu semn s-o bage la loc. Dădură la un moment dat peste un loc pietros, lat, pe care se scurgeau nenumărate pârâiașe, acoperit ici-colo de un mușchi catifelat, iar Louis recunoscu una dintre marginile căldării unde îi văzuse lucrând pe vietnamezi.

Ajunseră, în sfârșit, pe un drum de creastă ce se strecura printre șiruri de copaci tineri și merseră așa aproape o oră întreagă. Într-un târziu, Hmongul din față se opri și imită orăcăitul unei broaște. Un semnal asemănător se auzi de undeva de dedesubt, și grupul se puse iarăși în mișcare, coborând o pantă abruptă, prin grohotiș.

— Hoc Viah! spuse bărbatul oprindu-se brusc, după care păru că dispare printre pietroaie.

— Aici Hoc Viah, spuse și femeia și le arătă o crăpătură îngustă în stâncă, prin care abia dacă puteai intra, strecurându-te într-o parte.

Cei nouă trebuiră să dea jos harnașamentul și îi urmară pe Hmongi, târând după ei rucsacii și nenorocitele de LB-uri, care, chiar dezumflate și împachetate, erau mult prea voluminoase.

Au pătruns pe un culoar îngust și întunecos, în care mirosea a untură de bivol. Simms aprinse bricheta. Erau într-o peșteră naturală, pe care mâna omului o lucrase ici-colo. La un moment dat, trecură pe sub niște grinzi de lemn și se treziră într-un hol larg și înalt. Dintr-o parte se auzi un foșnet și se aprinse o lumină.

— Aha! se auzi o voce de femeie. Voi sunteți gașca lui Jacques… Cum o mai duce Jacques?

— *Mama* Eloise? întrebă Mart.

— E-xact! *Mama* Eloise… spuse femeia oarecum ironic și avansă în lumină. Era o blondă de vreo 40-45 de ani,

ciolănoasă, îmbrăcată în jeanşi şi într-un tricou mânjit de noroi. Sper că Jacques o duce bine mersi!

— Câtă vreme am ajuns aici din cauza lui, presupun că da! răspunse Mart.

— Hai înăuntru! Ea le arătă galeria din care tocmai ieşise şi făcu un semn scurt către cei trei Hmongi. Din spate se auzi un declic de AK 47; băieții tresăriră, dar Eloise îi linişti: Nu vă faceți probleme! Sunt cei care v-au asigurat. Pur şi simplu au blocat puştile! Mi-a luat mai bine de un an să-i învăț că nu trebuie să meargă cu opritoarele deschise. Până n-au murit vreo zece, douăzeci de bucăți, n-au înțeles!

Intrară în galerie şi ajunseră într-o sală largă, paralelipipedică, în care se afla un pat extrem de larg, aproape la nivelul solului, o grămadă de scaune din bambus, cele mai multe roase de carii, o oglindă spartă spânzurând de un perete, o găleată cu apă, mai multe sticle cu coniac (numai *Bisquit*, remarcă Louis) şi un vraf de reviste *Playgirl*, azvârlite care încotro. Pe o masă, în mijlocul sălii, trona o maşină de scris. Lângă ea, un top de plicuri, unele deschise, şi o mulțime de coli de hârtie de toate dimensiunile.

Eloise îi urmări privirea lui Mart.

— Trebuie să-mi țin corespondența în mod civilizat, nu crezi? O scrisoare elegantă înseamnă trei sferturi de contract.

— Scrisori? se miră el. Cu cine naiba corespondezi?

— Cu Jacques, printre alții. Dar, cel mai mult, o fac cu partenerii mei de afaceri. Îmi place să nu duc lipsă de nici unele. Aşa că sunt obligată să fac tot soiul de chestii.

Louis se uită de jur-împrejur. Giuseppe se apropie de unul dintre scrinurile dosite lângă masă şi-l cântări din ochi.

— Să ştii că e greu să fugi de aici… îl avertiză ea şi-i făcu cu ochiul. Nu vă aşezați? Cred că, până la Nape, e singurul loc în care o să puteți să stați liniştiți, fără frică…

Îşi găsiră loc care pe unde putu şi perdeaua de la intrare se dădu la o parte, lăsând să intre două puştoaice cărând tăvi cu mâncare.

— I-am cam pervertit, se scuză Eloise. I-am învățat să facă grătare şi cartofi prăjiți. Dar e singurul fel de mâncare european care merge în găoaza asta de loc… Am mulți

vizitatori, ştiţi?

Igor se şi repezise să înfulece, direct din tavă, iar Eloise se duse la masă, ridică o hârtie şi o parcurse rapid.

— Din ce-mi scrie Jacques aici, tu ar trebui să fii Igor Borjovski. Un rus rămas la Paris care vede lumea pe spezele Legiunii… Mda… lansă ea şi se aşeză pe un fotoliu de bambus care scârţâi sub greutatea ei. Profitaţi. Aveţi exact opt zile ca să-l rezolvaţi pe Greierele din Pagoda Musonului. Rămase câteva clipe pe gânduri, după care spuse: E uluitor cât de ciudaţi sunt indochinezii… Atât de cruzi, pe de o parte, şi atât de poetici, pe de alta… Greierele din Pagoda Musonului… Un colonel rus de 35 de ani… Bizar. Nu gustaţi puţin coniac?

Făcură semn că da. Una dintre puştoaice trecu pe la fiecare şi turnă în pahare *Bisquit*.

— Cine este Louis Tarjac? întrebă ea deodată.

Saint Tropez ridică mâna în sus. Era singurul care refuzase coniacul. Creierul încă îi vâjâia după cheful care se încheiase brusc cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Eu sunt. Mă cunoaşteţi?

— Acum te văd prima dată, spuse ea. Dar îţi cunosc bagajul, ca să zic aşa. N-ai vrea să-mi aduci rucsacul tău?

Louis se ridică anevoie de pe scaunul de bambus, îşi luă catrafusele şi le lăsă să cadă la picioarele Eloisei.

— Deschide-l! spuse ea, zâmbind.

Saint Tropez se execută. Începu să scoată sacul de dormit, sacii cu raţii, ţigările… Deodată, în timp ce scotocea după pânza de cort, ea îi făcu semn să se oprească. Apucă un colţ al pânzei şi-l despică cu un pumnal cu mâner de corn pe care îl scosese din cizmă cât ai clipi.

Un plic învelit într-o pungă de celofan. Asta era cusut în colţul pânzei de cort. Louis făcu ochii mari şi privi mai întâi la Andreas, apoi la Mart. Amândoi ridicară din umeri.

— N-aveaţi de unde şti, le urmări ea schimbul de priviri. Lui Jacques îi place să procedeze cu discreţie. Deschise plicul şi zâmbi larg. Mda… Cred că o să ajungeţi la Pagoda Musonului. Şi mai cred că o să vă dau şi planurile ei. După

aia, o să rămână problema voastră. Nguyen! se răsuci ea către intrare.

Din sala centrală se auzi un ropot grăbit de paşi, apoi perdeaua se dădu la o parte şi un Hmong tânăr se strecură înăuntru. Ținea în mână un rulou de hârtie îngălbenit. Eloise i-l luă din mână şi-i făcu semn lui Mart.

— Pagoda Musonului! zise ea, oferind sulul cu un gest pretențios. Dar izbucni imediat în râs, semn că încercase să facă o glumă.

Mart despături sulul. Erau mai multe relevmente cartografice. A recunoscut, în primul rând, aria Nape. Apoi, un munte foarte înalt, pe care îl ghici ca fiind chiar locul pe care Vladimir Borisovici Berzin, zis Greierele, îl alesese pentru amplasarea fabricii. În fine, o serie de secțiuni verticale prin munte. Totul inscripționat cu ideograme chinezeşti.

— Dar pietroiul ăsta e un şvaițer! exclamă el. Personne ştia treaba asta?

— O bănuia. Şi el şi şefii voştri de la Saigon. La Bac Tri, tot un şvaițer din ăsta era. În plus, şi la Bac Tri, şi la Nape, mai mult de un sfert dintre culoarele săpate în munte sunt pline cu apă. Sifoane sau cum dracu' s-or mai numi galeriile din peşteri pline cu apă... Îi privi, citindu-le nedumerirea în ochi. Vietnamezii ăştia sunt nişte săpători ceva de speriat! Dar, când dau peste o peşteră naturală, plină cu apă, devin nişte genii în forarea unor labirinturi subterane din care n-ar mai ieşi nici dracu'... Asta e Pagoda Musonului. O peşteră, lacuri carstice, galerii naturale şi săpate de om. Totul, la discreția anotimpurilor. Când plouă, cum e cazul acum, nivelul apelor din galerii creşte. La asta mai adăugați ecluzele concepute de vietcongi... Ăsta e locul în care trebuie să vă duceți. Din cauza asta a fost nevoie de „foci"... Şi de bărci, încheie ea, după care se aşeză la masă şi parcurse cu atenție hârtiile scoase din pânza de cort a lui Saint Tropez.

Se strânseseră cu toții în jurul lui Mart şi se chiorau la hartă. Nu înțelegeau o iotă din ce scria pe ea.

— Cum dracu' facem să citim chestia asta?

— Am să v-o deslușesc eu. După ce faci 20 de ani comerț

cu chinezii, începi să înțelegi ce vor să zică viermii ăia ai lor…

Frank se încruntă.

— Înțeleg că la Quang, nici măcar nu se ştia clar unde ne trimit…

— E-xact!

— Înțeleg că dacă Louis murea sau îşi pierdea naibii rucsacul sau pânza de cort, noi am fi ajuns aici şi am fi rămas cu buzele umflate…

— E-xact. Eloise ridică privirea dintre hârtii. Nu dramatiza prea tare! N-am auzit până acum de o „focă” care să-şi piardă echipamentul…

— Ne-ai fi lăsat cu ochii în soare dacă nu-ți dădeam hârtiile astea nenorocite!

Femeia țâşni în picioare ca un arc şi îl țintui cu privirea:

— Astea nu sunt nişte hârtii nenorocite! Hârtiile astea îmi deblochează marfa reținută în port de poliția navală din Singapore şi mă scot de sub urmărire în Franța! În felul ăsta, am să pot să-mi urmăresc o vreme afacerile la fața locului.

Mart îşi aminti brusc că se aflau la doi paşi de Triunghiul de Aur. Culturi de mac întinse pe o suprafață cel puțin egală cu a Franței. Laboratoare de prelucrare ascunse în junglă. Chimişti plătiți cu salarii uriaşe.

— Drogurile tale, contra unui colonel sovietic.

— Crezi? pufni în râs Eloise. În primul rând că nu e vorba de *un* colonel… Personne are alte interese. Şi el, şi amicii lui de la Saigon sau de la Washington. America a devenit tare defetistă de la un timp încoace. Problema care se pune e *cum* trebuie condus războiul mai departe… În al doilea rând, nu este vorba de droguri. Eu nu fac comerț cu droguri, domnule locotenent! Când ai atâtea femei în jur, care cresc singure, ce nevoie mai e să cultivi mac?

— Târfe? Le trimiți pe astea în bordeluri şi?…

— N-am mai pomenit o asemenea lipsă de imaginație, îl întrerupse Eloise. Păi, aşa arată târfele în Saint Denis sau în Soho? Mart rămase cu gura căscată. Eloise apucă un vraf de reviste şi i-l aruncă în brațe. Tipele astea nu ştiu prea multe. De la Rio până la Londra, trecând prin Paris şi New York, fetele mele se descurcă cel mai bine în ring sau pe masa de

operație. Homosexualitatea e o practică curentă la Hmongi. Ele nici n-apucă să se prindă când tipii ăia bine plătiți le schimbă sexul. Nici nu le e prea clar de ce li se întâmplă chestia asta. Dar continuă să se poarte natural.

Mart ridică din umeri. De fapt, afacerile Eloisei nu-l interesau. Atâta timp cât tipa asta le asigurase hărți şi ghizi, restul n-avea nici un fel de importanță.

— Când pornim spre Nape? o întrebă brusc.

Eloise se uită la ceas.

— Acum, că sunt relaxată, bătu ea cu palma în hârtii, aş putea să organizez un mic chef, mai ales că sunteți şi voi aici. Dar Jacques s-ar supăra. Aşa că, dimineață, la ora 7, îi dați drumul... Nguyen! Hmongul apăru în încăpere, de parcă stătuse tot timpul ascuns în spatele draperiei. Condu-i pe oaspeții noştri în sala pe care le-am rezervat-o!

Eloise probabil nu dormise toată noaptea. La 6.30 dimineața, când unul dintre Hmongii care îi întâmpinase lângă Bulevard a venit să-l trezească pe Mart, a găsit lângă el toate hărțile: înscrisurile chinezeşti fuseseră traduse în engleză. Lângă hărți, un bilet prin care Eloise îi ruga s-o scuze că nu-i va conduce. Îi mai anunța că vor fi conduşi de doi ghizi.

Pe primul îl chema Dak Pek şi era cel care tocmai îl trezise pe Mart. Al doilea era tânăra care îi însoțise cu o seară înainte. O chema Anh. Când Mart a ieşit din culcuşul său, a găsit-o pe Anh pregătind cafeaua în sala centrală a grotei. După cum se aştepta, nu era cine ştie ce de capul ei. Mai degrabă plină, avea fața turtită, iar faptul că era rasă în cap pe jumătate de creştet îi dădea un aer de proaspăt lobotomizată.

— Cafea? îl întrebă pe Mart, rânjind. Era tot ce putea da din ea mai bun în materie de zâmbet. Mart parcă înțelegea deja de ce Eloise le comercializa pe fetele astea aşa cum o făcea.

În cinci minute se strânseseră deja cu toții şi beau cafea din ceainicul verzui plimbat de Anh de la unul la altul. Dak Pek deşertă pe o bucată de piele întinsă lângă foc mai multe

grămezi de granule cenuşii. Simms luă câteva pe degete şi le duse la gură.

— Au gust de cauciuc, remarcă el.

— E *vuo nah*, carne uscată la soare şi pisată, un fel de pemmican. Ține de foame de nici nu-ți închipui, explică Hector.

— Eu am să prefer rațiile noastre, totuşi, replică Simms.

— Crezi că e bine? îl privi Hector dintr-o parte. Pe o rază de câteva sute de mile, n-ai să găseşti conserve sau țigări americane… Ce-o să faci? O să îngropi de fiecare dată cutiile goale şi chiştoacele? Suntem în Laos, omule! Cel mai bine, luăm *vuo nah* şi ne facem țigările cu mâna, din hârtie de ziar. Aşa cum fac ei… întinse el mâna spre Dak Pak.

Şi-au băut cafelele în linişte şi au desfăcut câteva cutii de conserve. Hector reuşise să-i convingă să facă un troc cu Hmongii. Era mai bine să nu lase urme.

La 7.00 punct au ieşit din grotă, strecurându-se pe cărarea ce şerpuia sub creastă. Anh trecuse în frunte, păşind fără probleme în picioarele goale pe colțurile pietroase. La un moment dat, a început să escaladeze peretele stâncos. După câteva minute ajunseră pe culme.

— Târâş! le ordonă ea şi-şi puse mâna streaşină la ochi, privind în urmă către orezăria părăsită care abia se mai vedea printre aburii dimineții. Trebuie coborât! îi anunță şi se apropie surprinzător de rapid de Andreas şi-i atinse de câteva ori carabinele atârnate la centură. Pus inele şi coborât pe sfoară. Mers junglă. Acolo, întinse ea mâna spre vest, khmeri roşii. Khmeri roşii omorât Hmongi, omorât americani, omorât vietnamezi. Khmeri roşii omorât toată lumea.

Andreas şi Frank găsiră un țanc ascuțit în jurul căruia trecură o coardă, fixând-o apoi în carabină.

— Pornesc eu! spuse Frank, şi-şi aranjă rucsacul, gata să coboare cei peste patruzeci de metri de perete aproape vertical ce-i despărțeau de coroanele copacilor.

— Nu tu! îl opri Dak Pak. Dak Pak şi Anh văzut primii.

Cei doi Hmongi îşi dădură drumul de-a lungul corzii, afundându-se după câteva secunde în frunzişul greoi şi catifelat. O lumină fulgeră brusc la mare depărtare, spre vest,

iar Mart îşi dădu cu părerea că soarele se reflectase probabil într-un parbriz.

— O fi vreo şosea pe acolo?

Louis răspunse fără să stea pe gânduri:

— E şoseaua care leagă Tehepone de Nakhon Phanom, în Thailanda. Nu cred că ne despart mai mult de patru-cinci mile… Am trecut şi pe acolo după o încăierare de-a vietcongilor cu khmerii…

Frânghia se scutură de câteva ori. Frank legă carabina cu un fir metalic extrem de subțire şi-şi dădu şi el drumul în jos. După ce coborâră cu toții, Frank trase de fir şi carabina se desfăcu, coarda alunecă şi se prăvăli la picioarele lor. Ajunseseră pe un teren acoperit cu iarbă neaşteptat de înaltă sub copacii uriaşi care îi înconjurau. Dak Pak trecu în față, iar Anh încheia şirul. Avansau din ce în ce mai dificil, mai ales că Hmongii le interziceau în continuare să folosească *machetele*. Din câte spunea Lennox, era mai degrabă vorba de o superstiție, câtă vreme, la mai puțin de o zi după trecerea lor, perdeaua de liane s-ar fi refăcut şi n-ar fi rămas nici un fel de urme după ei.

Dak Pak avea însă auzul extrem de fin.

— Nu frică de zei! Vietcongii de la Ben Kari aflat că americani aici. Dacă vietcongi ştiut, atunci khmeri ştiut şi ei. Ei peste tot.

Se strecurau anevoios, mai mult aplecați pe sub crengi şi liane. La un moment dat, terenul deveni plat. În fața lor se întindea o turbărie care mirosea a hoit. Dak Pak încercă fundul mlaştinii cu un baston lung şi făcu câțiva paşi, afundându-se printre smârcuri.

— Nu lasă urme, le zise Anh şi le făcu semn să-l urmeze.

După aproape un sfert de oră ajunseseră de cealaltă parte, năclăiți de noroi din cap până în picioare. Dădură să se curețe, dar Dak Pak le făcu semn să se oprească.

— Nămol bun pentru țânțari.

— Nămolu-i bun pentru țânțari… *vuo nah* e bun pentru noi… *machetele* nu le folosim ca să nu se prindă khmerii… presupun că dacă o să începem să tragem o să-i rănim pe vietcongi şi nici asta n-ar fi prea bine! Ăsta e război sau ce

mama naibii? se enervă Igor.

Pe la orele prânzului au ajuns în dreptul unui câmp deschis. Anh trecuse din nou în față, mai mult lunecând decât păşind, şi au ocolit toată aria. A fost un lucru înțelept. După un sfert de oră au auzit voci şi un grup de tipi îmbrăcați în negru, cu eşarfe roşii, îşi făcură apariția în mijlocul câmpului. Erau înarmați cu toții, şi mânau din spate, ca pe nişte vite, un grup de indivizi dezbrăcați, bărbați şi femei, înjugați.

Dak Pak şi Anh se opriră în loc. Schimbară în grabă câteva cuvinte, îi priviră pe cei nouă, după care desenară ceva cu un băț pe pământ. După aproape un minut, se ridicară şi-şi continuară drumul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Lennox se oprise şi el şi se apropie de marginea pădurii, uitându-se către grupul de khmeri. Giuseppe umbla deja în rucsac.

— Dacă am pierde jumătate de oră, le-aş organiza un foc de artificii de nu s-ar mai înțelege om cu persoană…

Anh continuă să meargă, fără să privească în urmă. Dak Pak le făcu semn să se grăbească.

— Sat khmeri aproape. Hmongi omoară la ei după ce luăm Greiere.

Amiaza îi prinse urcând o pantă molcomă. Louis îi făcu semn lui Dak Pak să-l lase pe el să treacă în față.

— Am fost aici acum opt ani. Trecem creasta şi ajungem în valea Tha Ket. Cunosc drumul foarte bine. Undeva în stânga e un sat thailandez.

Dak Pak dădu din cap şi Louis îşi reluă locul ca point man. Era din ce în ce mai cald, dar nenorocirea cea mai mare era umiditatea. Aveai senzația că respiri apă în loc de aer şi te întrebai cum naiba de mai reuşeau să zboare țânțarii prin magma aia greoaie care era aerul.

Valea Tha Ket aducea mai mult cu o savană. Situată la peste zece mile vest de Bulevardul Ho Şi Min, nu riscau întâlnirea cu vietcongii, singurul pericol fiind din partea khmerilor. Anh şi Dak Pak discutau din ce în ce mai mult în contradictoriu. Se pare că ea ar fi dorit să se abată din drum pentru scurt timp ca să dea o lovitură khmerilor pe care îi

văzuseră, dar Dak Pak nu o lăsa.

Căldura umedă din junglă fusese înlocuită acum de palele încinse de aer uscat care pârjoliseră iarba. Terenul era acoperit ici-colo de mameloane de pământ mai moale despre care Hector povestea că le văzuse nu o dată, mult mai la nord, pline cu şerpi – practic, erau nişte cuiburi în care cobrele scurte, cafenii, tipice pentru Indochina, se adăposteau după ce se hrăneau.

Pe la 6 seara au ajuns la un nou lanț muntos, dincolo de care se întindea trecătoarea Nape. S-au oprit la marginea pădurii şi au mâncat *vuo nah*. Dak Pak le-a spus că nu trebuia să bea apă, dar asta era o lecție pe care o învățaseră cu toții.

— De ce-i zice Pagoda Musonului? întrebă deodată Andreas.

Anh rânji în felul acela prin care dorea să arate că se amuză.

— Poveste veche, spuse ea, oarecum enigmatic. Dinainte de francezi. Mult de tot. Mult de tot.

Dak Pak îşi rulă o țigară.

— Poveste cu ghinion. Împărat mare, mare, mare, stăpânea aici. Era împărat mai mare decât americani. Sau decât francezi. Era chiar mai puternic decât chinezi. El venea dintr-un pământ uscat şi ştia să meargă şi pe picioarele lui şi pe picioarele unui animal înalt. Eu văzut un animal ca ăla când fost la Rangoon, dar împăratul nu era de la Rangoon. Îl chema Babal şi avea un harem de bărbați.

— Harem de bărbați?! căscă ochii Simms. Vrei să spui că iubitele lui erau bărbați?

Dak Pak ridică din umeri.

— Şi Dak Pak ar putea cumpere băieți mulți, mulți. Am bani de la *mama* Eloise. Da' nu poți cumperi băieți mulți şi nu stai cu ei. Se duc la altcineva. Dak Pak e un bărbat multă treabă. Nu poate odihnă.

— Dak Pak are femeie? întrebă Louis, mirat.

Amândoi Hmongii izbucniră în râs. Anh răspunse în locul lui:

— *Anh* are Dak Pak. Anh are mai mulți bărbați.

— Anh are timp să se ocupe de bărbații ei şi Dak Pak nu are?

Hmongii se încruntară. Nu înțelegeau ce dorea să spună Andreas. Apoi, ea răspunse:

— Bărbații aşteaptă la Anh. Bărbații nu aşteaptă la Dak Pak. Anh poate face copii, mulți, mulți, mulți. Dak Pak, nu.

Igor fu pe punctul să pufnească în râs, dar Lennox îi trase un cot. Hmongii deveniseră extrem de serioşi, discutând despre obiceiurile lor. Apoi, Dak Pak îşi aminti că începuse povestea despre Pagoda Musonului.

— Babal avea harem de bărbați. Era împărat tare puternic. Nu-l bătuse nimeni în luptă dreaptă. Dar regele de la Bangkok zis că el nu mai plăteşte aur şi mâncare pentru Babal. Atunci, Babal, împreună cu toți bărbații lui cu care venise de pe pământul lui uscat, ținut sfat ca să-l omoare pe regele de la Bangkok. Ei stăteau pe undeva pe aici, făcu Dak Pak un semn cu mâna, îmbrățişând toți munții dimprejur. Aveau un sat tare mare, din piatră, la fel ca Rangoon, dar mai mare. În satul lui nu creştea nici copac şi nici fir de iarbă, da' aşa voia Babal, ca să-şi amintească de pământul de pe care venise cu toți bărbații lui.

Aşa că pornit cu toții la Bangkok să-l omoare pe rege. Erau tare puternici şi erau aşa de mulți, că pădurea s-a prăvălit când pornit ei în fugă să-l omoare pe regele de la Bangkok. Regele s-a apărat cum ştia el mai bine, dar tot Babal fost mai puternic şi învins. Atunci, intrat într-o cameră mare şi bărbații lui Babal adus pe regele cu femeia lui în fața lui Babal. Când Babal văzut regină, plăcut tare mult de ea. Ea rugat de el să nu-i omoare şi Babal zis da. Nu omorât, dar luat regină în haremul lui de bărbați şi întors în satul lui de aici. Atunci ea purtat tare frumos cu el şi Babal uitat să se mai ducă la bărbații lui şi ei zis că numai regina era de vină.

Babal avea vrăjitor mare de tot care venise cu el din țara lui uscată. Bărbații dus la el şi spus că Babal numai cu regina. Atunci, vrăjitor trimis seceta şi n-a mai fost muson. N-a mai fost muson un an, doi ani, trei ani. Munții şi pădurile uscat. Ceilalți împărați şi regi nici nu se mai uitau la pământul lui Babal. Ziceau nu e vânat, nu e lemn - de ce să

te baţi pentru o ţară moartă? Babal sărăcit şi bărbaţi venit la el întrebat:

„De ce venit noi din ţara noastră uscată la ţară uscată?”

„Noi venit aici când ţară udă mult, mult, mult”, spus Babal.

Vrăjitor mare, mare de tot spus atunci la Babal:

„Ţară uscată mult, mult, mult, de când tu găsit regină la Bangkok. Tu, Babal, cel mai puternic împărat. Ucis khmeri, ucis siamezi, ucis chinezi, ucis birmanezi, ucis multă lume. Dar regină Bangkok ucis pe tine şi ucis şi ţară. Regina Bangkok făcut ţară uscat.”

Babal rămas gândit. Chemat bărbaţi şi vrăjitor şi spus:

„Eu cel mai mare împărat. Voi tare proşti. Regina *nu* făcut ţară uscat. Regina rămas sat mare, mare, mare.”

Atunci, vrăjitor şi bărbaţi ţinut sfat. Ţara uscat din cauza regină. Deci regină trebuit murit, murit, murit. Dar Babal om cunoscător. El luat regină şi ascuns în Nape, apoi întors la sat şi spus:

„Regină fugit!”

Dar vrăjitor uitat în sticlă şi spus:

„Regină mers Nape. Nu fugit. Regină trebuie murit, murit, murit.” Şi trimis bărbaţi din harem la Nape. Babal plecat pe urmele lor şi luptat cu ei, dar ei mulţi, mulţi, mulţi. Rănit Babal şi pus în lanţuri. Apoi prins regină şi ucis. Dus Babal în sat şi legat. Chemat copii, femei şi regi şi spus:

„El, Babal. El împărat slab. El şi regină făcut secetă.”

Lumea dat cu pietre şi scuipat Babal, dar muson nu venit. Atunci, ei zis că trebuie împărat nou. Spirit regină zburat pe deasupra Babal şi plâns mult când văzut el bătut. Mers la Buddha şi spus:

„Uite! Babal salvat viaţa mea o dată. Vrut salvat viaţa mea a doua dată. Nu putut. Acum ei bat la el.”

Buddha învăţat regină cum să se strecoare în cuşca Babal şi culcat cu el. Apoi învăţat Babal să construiască pagodă la Nape. Babal plâns mult când văzut femeie venit la el. Făcut dragoste cu ea, mult, mult mult. Apoi, spus bărbaţi:

„Construim pagodă la Nape şi o să plouă.”

Ei ascultat la Babal. Construit pagodă pe munte şi găsit

regină moartă. Din burta ei se auzea scâncet copil. Tăiat burta regină şi scos copil Babal. Atunci, Nape rupt în multe bucăţi şi apa a curs mult, mult, mult, peste ţară. A doua zi, venit musonul.

— A doua zi a venit musonul, zici… comentă Andreas. Şi de ce au săpat galeriile din munte?

Anh rânji iarăşi:

— Buddha învăţat regină că musonul ascuns la Nape. Stat în munte şi aşteptat Babal să facă copil regină.

Simms scuipă într-o parte şi-i şopti lui Lennox că Hmongii nu învăţaseră nimic din toată povestea asta.

— Păi, cel puţin de câtă vreme suntem aici, n-am auzit vreodată ca musonul să întârzie.

A fost ca un semn. Cerul, până atunci senin, se acoperi deodată de nori grei, plumburii. Vântul culcă iarba înaltă la pământ şi spulberă crengile palmierilor. Se auzi un tunet îndepărtat, iar un fulger ilumină crestele dinspre Nape. Dak Pak se ridică de pe jos şi le făcu semn să pornească.

— Ploaie bun! Mers mult, făcut zgomot, khmeri nu auzit!

Au luat-o pe cărările ce urcau spre culme. Şiroaiele de apă se prelingeau precum cascadele de pe copaci, iar în mai puţin de două minute erau cu uniformele leoarcă. La un moment dat au stârnit un marcasin ascuns într-o tufă de ferigi scuturate de ploaie. Brusc, Dak Pak le făcu semn să se oprească. Fluieră de trei ori, scurt, şi Anh dispăru imediat în pădure.

— Aştepţi! zise Hmongul şi se afundă şi el în frunzişul des.

— Ce naiba?!

Mart le făcu semn să tacă. Întinse degetul către Lennox şi clătină capul. Lennox porni târâş prin mocirlă. Îl văzură cum tresare brusc, azvârlindu-se într-o parte. Îi privi preţ de o clipă şi le făcu semn că totul e în ordine, după care o luă de-a buşilea înainte.

Se întoarseră toţi trei după câteva minute. Lennox avea faţa descompusă. Se repezi ca un automat la rucsacul lui Igor şi-l desfăcu înainte ca rusul să-şi dea seama ce se

întâmplă.

— Khmerii! anunță Lennox lapidar în timp ce scotea unul dintre grepfruturile „preparate” ale lui Borjovski, muşcând din el cu nesaț.

Anh rânjea, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dak Pak îi chemă. Se strecurară printre copacii tineri şi ajunseră în dreptul unei mlaştini din care creşteau bambuşi tineri, ce fuseseră plantați cel mult acum o zi. Erau tulpini cu vârful ascuțit, care crescuseră în trupul câtorva zeci de bărbați şi femei suspendați de trunchiurile mai groase ale unor manghieri.

— Vietcongi?

— Vietcongi! aprobă Dak Pak. Potecile lor trec aici. Khmerii prins la ei, legat de copaci, şi pus bambus sub ei. Bambus crescut prin trupurile lor.

Khmerii şi vietnamezii nu se împăcaseră niciodată. Hector povesti că, periodic, Mekongul ducea la vale sute de cadavre de vietnamezi cu ochii scoşi, legați între ei ca nişte bulumaci. Un avertisment, să nu le mai încalce teritoriul.

Şi aceştia aveau ochii scoşi. Probabil că fuseseră puşi aici înainte de trecerea ultimului convoi, cel văzut de oamenii lui Mart cu o seară în urmă. De regulă, vietnamezii îşi recuperau oamenii şi se îngrijeau să-i înmormânteze convenabil, conform riturilor de care ținea fiecare. Exista o singură abatere de la ritual. În mod normal, cei ucişi ajungeau în ultimă instanță chiar în satele lor de baştină. Comisarii politici însă îşi luau libertatea de a decide când să fie remise rămăşițele pământeşti ale morților, în funcție de starea de spirit din satul respectiv.

— Atenție! Pe aici poteci vietcong! repetă Dak Pak şi o luară din loc, strecurându-se printre țepuşele ucigaşe. Ştiau cu toții că bambusul creşte cu câțiva centimetri pe oră. Probabil că victimele fuseseră bătute până la inconştiență, după care fuseseră legate de brațe şi de picioare, astfel încât să nu poată evita trunchiurile ascuțite ce creşteau fără să le poată opri nimeni.

Louis trecu în fruntea grupei fără multă vorbă. Deja recunoştea locurile. În ’59 lucrase vreme de mai multe luni la

întreținerea unui depozit din zonă. Pe vremea aceea, Vietnamul nu era, oficial, în război cu nimeni. Cu toate astea, atât vietnamezii cât şi khmerii efectuau raiduri în teritoriile celorlalți, iar depozitul unde fusese deplasat Louis servea drept cap de pod pentru acțiunile împotriva khmerilor din munți.

Se făcuse noapte deja, dar Louis reuşea să-i conducă fără greş pe cărările alunecoase, acoperite de trunchiuri căzute de copaci. Pentru un point man, spuneau veteranii, o oră echivala cu patru-cinci ore de mers în coloană. Era ca şi cum ar fi trebuit să joci şah, să-ți ții echilibrul pe o bârnă îngustă şi să tragi cu urechea la o convorbire în şoaptă ferindu-te să faci cel mai mic zgomot, toate în acelaşi timp.

Dar era imposibil să mergi prin mocirlă fără să faci zgomot. Lennox pretindea că nici chiar ploaia care se revărsa din înalt nu era o acoperire sigură. El unul era în stare să distingă în ropotul ploii paşii făcuți prin mocirlă, chiar cu atenție maximă. Însă, era lucru ştiut, Bulevardul Ho Şi Min nu avea un trafic încărcat. Cel puțin patru-cinci zile despărțeau două convoaie. În plus, releul trebuia să se afle pe locul vechiului depozit, al cărui amplasament Louis îl cunoştea foarte bine. Din ce văzuse el pe hartă, trebuia să iasă de pe cărări cu mult înainte de a ajunge în dreptul releului, aşa că, momentan, nu era nici un pericol din partea vietcongilor santinele.

Trecuse deja de ora 0.00 când Louis i-a anunțat că trebuia să părăsească Bulevardul. Ploaia nu dădea semne că s-ar potoli, iar Simms înjură că lăsaseră la Hoc Viah cutiile de conserve luând în schimb *vuo nah*. Deşi împachetată în celofan, se transformase într-o pastă cleioasă şi semăna la gust cu o anvelopă topită.

Dak Pak trecu iarăşi în frunte. Crengile umede îi izbeau peste față, se împiedicau de rădăcinile dezgolite de torentele ce se scurgeau printre copaci.

— Cât naiba mai avem? Abia aştept să mă aşeze cineva la uscat! se auzi vocea scrâşnită a lui Giuseppe.

— Până ajuns înapoi sat Hmong, nu uscat! chicoti Anh.

La un moment dat dădură peste o clisă prin care simțeau

că patinează în gol. Andreas reuşi să se agaţe de un copac şi, unul câte unul, ţinându-se de centura lui, urcară, ajungând pe o potecă piezişă. De acolo, se strecurară cu greu până pe o culme înecată în liane putrezite.

Dincolo de culme se întindeau norii de ploaie ce păreau să nu se mai sfârşească niciodată. Lennox adulmecă; Dak Pak întinse braţul către un punct neprecizat în întuneric şi, brusc, o lumină păru că pâlpâie în depărtare.

— Pagoda lui Babal… Pagoda Musonului, anunţă Dak Pak. O nouă luminiţă pâlpâi preţ de câteva secunde, apoi se pierdu printre perdelele de apă.

— Simms! şopti Mart. Semnalează la Quang că avem contact vizual cu obiectivul.

Pagoda Musonului

Îşi găsiră un punct adăpostit sub nişte stânci mascate de un şir de copaci de cauciuc, împletiţi cu liane ce păreau să formeze o palisadă impenetrabilă. La două ore după ivirea zorilor, prima echipă trimisă în recunoaştere s-a strecurat înapoi, printre frunzele grele, mustind de apă. Lennox explorase partea de nord a trecătorii, Louis coborâse de-a lungul cursului unui râu ce despărţea cele două şiruri de înălţimi, iar Frank supraveghease cărările ce traversau pădurea, legând Pagoda Musonului de Bulevardul Ho Şi Min.

Practic, Pagoda Musonului era un uriaş bloc de stâncă cenuşie, de forma unui obuz de mortier, ce părea să crească din inima muntelui. Era înconjurat din trei părţi de jungla deasă ce acoperea pantele molcome; peretele sudic privea spre vale, baza lui fiind scăldată de apele învolburate ale unui râu de munte. În partea estică, la un examen atent, descopereai o platformă de pământ ce se pierdea în adâncul

junglei. Frank pretindea că în cele trei ore cât cercetase zona cu binoclul, nu văzuse decât trei vietcongi învârtindu-se printre copaci şi un al patrulea care venise dinspre Bulevard şi pătrunsese în Pagodă printr-o intrare laterală ce nu putea fi văzută din unghiul în care se adăpostise grupa.

Comparând cu harta, şi-au dat seama că Frank avusese într-adevăr dreptate. Exista o intrare prin acel loc, dar ea nu-i ajuta prea mult în misiunea lor.

De fapt, construcția subterană consta din două labirinturi de galerii suprapuse care comunicau prin două puțuri verticale şi un culoar în pantă. Planul făcut de chinezi arăta cât se poate de clar că sălile şi galeriile mari erau amplasate în labirintul de profunzime, care nu comunica cu exteriorul decât printr-o ieşire săpată pe versantul opus al Pagodei, către munte, şi printr-un sistem de sifoane care în mod normal erau situate deasupra râului, deschizându-se undeva pe peretele ce cobora în apele lui.

Ploaia din ultima zi acoperise însă sifoanele; Frank se uitase cu binoclul pe întreaga suprafață de piatră a Pagodei şi nu le localizase. Ieşirea care dădea pe platformă era practic inutilizabilă. Labirintul superior fusese dintotdeauna sediul militarilor care păzeau obiectivul, precum şi locul în care se depozitau materiale şi alimente; mai mult ca sigur că era extrem de circulat. În plus, după cum remarcase şi Frank, platforma era locul în care ajungea cărarea venind dinspre Bulevard, un motiv serios ca să fie păzită cu multă atenție.

Lennox fusese acolo. Traversase râul în aval, către frontiera cu Vietnamul, se strecurase de-a lungul potecilor şi urcase apoi pe panta muntelui, examinând locul de vizavi. În unghiul dintre blocul de stâncă şi munte, vietcongii amplasaseră o baterie de artilerie. Intrarea care comunica cu labirintul profund era mascată de un taluz de ciment şi de două şiruri de sârmă ghimpată printre care lianele şi ferigile arborescente crescuseră liber, țesând o barieră de nepătruns. După modul în care se deplasau artileriştii prin zonă, Lennox ar fi pus mâna în foc că locul era plin de mine antipersonal. Mai mult, vietcongii amenajaseră un țarc în formă de semicerc, pentru porci şi capre, înconjurând peretele nordic

al Pagodei. Îngrăditurile respective erau îngrijite de câțiva Hmongi, cel mai probabil prizonieri.

Se uitară cu toții către cei doi însoțitori. Dak Pak dădu din cap. Vietcongii prinseseră câțiva oameni de-ai lor cu mai bine de o lună în urmă.

În mod cert, acea cale de acces nu mai era folosită de multă vreme; Mart remarcă faptul că singura ei utilitate era pentru o ieşire precipitată, probabil.

— Oricum, s-o avem în vedere! le atrase el atenția.

— Dacă o vom face, cineva va trebui să aibă grijă de santinele. De aici nu se vede mare lucru, spuse Lennox, dar pantele muntelui sunt pline de tipi care se plimbă într-o parte şi în alta. Au un sistem de comunicare pe care nu l-am priceput. Oricum, cam la fiecare minut, îşi transmit mesaje verbale, cred…

— Mesaje verbale? se miră Mart.

— Mda. În şoaptă. Nu ştiu cum fac să se audă pe ploaie, dar i-am văzut cum ciulesc urechile şi cum transmit mai departe. O să ne trebuiască nişte oameni care să ne aştepte acolo şi să-i rezolve, dacă vom ieşi *prin* fermă…

— Şi de acolo? Unde mergem de acolo? îi întrebă Giuseppe. O să avem cel puțin un prizonier pe cap, Bulevardul e la doi paşi, iar la est sunt khmerii…

— Mers înapoi Huoc Viah, spuse Anh. Pe unde venit.

— De chestia asta am să mă ocup eu, îi întrerupse Mart. Saint Tropez?

Louis recunoscuse malul râului ce curgea către frontiera cu Vietnamul de Nord. Ploile umflaseră apele care aduseseră cu ele bulumaci şi copaci tineri care, ici-colo, se strânseseră în diguri naturale ce rețineau mâlul. Pe timpul zilei, râul era foarte expus santinelelor de pe vârful Pagodei, care vedeau albia ca în palmă. De altfel, întreaga pantă pe care se adăpostiseră se afla în sectorul lor de observație. Mai mult ca sigur că tipii amplasaseră fire de declanşare a grenadelor şi alte chițibuşuri prin copaci, însă ploaia jucase în defavoarea lor. Louis numărase cel puțin cinci astfel de fire prăvălite în torent împreună cu copacii de care erau prinse.

Au deschis planurile făcute de chinezi. Una peste alta,

singura intrare valabilă era cea momentan acoperită de apele umflate. Se puneau următoarele probleme: dacă vietcongii zidiseră calea de acces mascată de râu? Dacă vietcongii „preparaseră” râul? Unde anume, în tot labirintul subteran, se afla colonelul Berzin?

Şi în fine, după ce îl vor sălta, *cum* vor părăsi zona?

Discuția lor în şoaptă a fost întreruptă de o suită de rafale urmată de strigăte de agonie ce veneau dinspre Bulevardul Ho Şi Min. S-a auzit apoi zgomotul unei busculade, ordine răcnite în vietnameză şi scâncetele de durere ale unor oameni. O nouă rafală, reverberând în ecouri, puse capăt tărăboiului.

Cei nouă, împreună cu Hmongii, rămaseră nemişcați preț de câteva secunde. Nu se mai auzi nici un fel de zgomot; ploaia şiroind pe pantă acoperi orice altceva.

— Câți oameni să aibă cu totul? întrebă Mart într-un târziu.

Dak Pak zâmbi şi îşi ridică amândouă mâinile de cinci ori la rând.

— Mulți, mulți, mulți. Până să vină Greiere. Acum, şi mai mulți.

— În afara posturilor de pază, mai sunt oameni care să stea afară?

Nici Lennox, nici Frank, nici Louis nu observaseră aşa ceva. Poate doar câțiva Hmongi, dintre cei care aveau grijă de animale, deşi, cel mai probabil, pe timpul nopții erau şi ei băgați în interiorul Pagodei unde puteau fi mai uşor de supravegheat. Mart întinse harta pe jos şi o privi cu ochii micşorați.

— Unde naiba ar putea să stea rusul ăsta?

Parcurse cu degetul galeriile şi sălile. Multe din ele se terminau în funduri de sac, mai mari sau mai mici, sau în încăperi paralelipipedice ce păreau a servi locuitului. Le numără pe toate. Optsprezece săli mari, în care colonelul Berzin n-avea ce să caute. Douăzeci şi cinci de încăperi mici, răspândite de-a lungul culoarelor ambelor labirinturi. Să fi stat în cele mai profunde, pentru a i se asigura o pază cât mai sigură? Sau să fi stat în cele mai apropiate de ieşiri,

pentru a putea părăsi rapid Pagoda la nevoie?

— Ce părere aveți? îi privi el pe ceilalți. Ridicară cu toții din umeri. Igor! Tipul e rus, ca şi tine… Ce fel de loc şi-ar alege un rus?

Igor strâmbă din nas.

— Păi… la un restaurant pe Nevski Prospekt, cu votca şi *garşița* la masă…

Pentru că Greierului nu-i plăcea rachiul de orez vietnamez, colonelul Choi dăduse comandă de votcă rusească care să-i fie adusă de la Hanoi. În ceea ce-l privea, nu făcea nici un fel de nazuri – pe cea de acasă o învățase de mic, de pe vremea când lucra ca băiat de prăvălie la Da Nang, iar votca rusească o învățase la Frunze, unde fusese trimis de *Lao Dong* la Academia Militară. Între timp, între 1940 şi 1945, învățase şi *sake*, de la japonezi. Era foarte bun.

Cu tot talentul său de a întreține conversația şi în ciuda efortului de a obține votca Krepkaya, paharul lui Berzin era neatins. Nici cele cinci tinere din subordinea sa – trei asistente de infirmerie, o ingineră şi o desenatoare – nu-l încântaseră cine ştie ce pe Berzin. Toată ziua, nu făcea altceva decât să se învârtă prin galerii, să compare labirinturile cu planurile, să măsoare indicii higrometrici, principalul inamic pentru liniile de montaj, după cum se dovedise de vreo zece zile încoace, să vorbească la Hanoi cu furnizorii şi să stea cufundat în gânduri în fața unei table pentru şcolari, comandată tot de la Hanoi.

Când nu făcea nimic – ceea ce se întâmpla foarte rar – sau când discuta, ca acum, se juca cu un şir de mătănii care cârâiau plăcut între degetele sale. Nici măcar nu fuma.

Din cauza asta, colonelul Choi îşi informase superiorii că Vladimir Borisovici Berzin e un tip capabil, cu putere de muncă, dar cam posac. Nu cedase, aidoma altor consultanți militari, la manevrele tipice puse la cale de *Lao Dong*. Nu se îmbăta, nu se droga şi nici nu alerga după fete. După părerea lui Choi, nu-l interesau nici băieții – ceea ce devenea cu adevărat îngrijorător. Singura persoană cu care părea să se simtă bine era ofițerul Miah, responsabil politic, dar asta n-

avea nici o legătură cu faptul că Miah era femeie şi, la fel de neobosită ca Berzin, bătea galeriile de dimineața până seara.

De fapt, Choi avea impresia că Greierele nu o *plăcea* pe Miah, constituia doar un obiect de *studiu* pentru el, ca şi cum ar fi descoperit la ea o chestie pe care nu reuşea s-o priceapă. Ce-i drept, Miah era foarte bizară. Trecuse de treizeci de ani, făcuse doi ani de facultate la Paris, intrase în celulele *Lao Dong* de acolo şi revenise, la cerere, în țară, încă de la primele schimburi de focuri cu francezii. Îşi terminase studiile la Hanoi, după ce francezii fuseseră alungați, făcând cursuri la fără frecvență, pentru că, în rest, era ocupată cu munca de partid în unitățile militare.

Era o femeie frumoasă, dar, din câte auzise şi verificase Choi, nu avusese cine ştie ce bucurii din partea bărbaților. Pur şi simplu, Miah avea un fel anume de a se purta care impunea respect. Iar într-o comunitate militară, asta dădea de gândit. Probabil că era ceea ce îl uimea şi pe Berzin. Sau poate faptul că zi de zi, înaintea mesei de prânz, Miah făcea exerciții de Qwan Ki Do, o chestie care îl făcea pe Berzin s-o privească încruntat.

Choi raportase toate astea superiorilor săi şi era acum curios să ştie dacă Hanoiul nu-i trimisese dispoziție cumva lui Miah să-l descoasă mai bine pe Greiere.

— Qwan Ki Do? o întrebă Berzin pe Miah, jucând mărgelele în mână.

Miah era o fumătoare de forță. Îşi aprinse o țigară şi suflă fumul pe deasupra capetelor lor. Mai erau la masă inginera Sh'en şi unul dintre matematicienii selecționați personal de Greiere în timpul petrecut la Hanoi. Acum, fumul de țigară se ridicase deasupra lor, adunându-se în pachete de unde albăstrui ce patinau sub lampa chioară atârnată de tavanul de calcar. Berzin aştepta răspunsul lui Miah, întrebându-se când naiba va fi în stare să pună pe picioare o linie de producție serioasă pentru rachetele sale. Reuşiseră să dea drumul unei linii de montaj şi scoseseră 100 de SA 7 în trei săptămâni. Dar agregatele rugineau uşor, iar în săli era cu adevărat prea cald; nu rezolvaseră nici până acum problemele legate de ventilație şi, în plus…

— Qwan Ki Do, răspunse Miah într-un târziu. Sportul nostru național…

Berzin surâse scurt.

— Nu e puțin cam violent? Pentru o femeie, vreau să spun…

— Dar războiul cum e, tovarăşe?

Berzin se încruntă şi zâmbi scurt:

— M-ai prins, îi făcu el cu ochiul lui Miah.

— N-are importanță, interveni Choi, crezând că Greierele se simte jenat. Qwan Ki Do este o luptă elegantă. În plus, e o bună pregătire fizică şi morală. Pentru război, e numai bună.

— Ce ai studiat la Paris? schimbă vorba Berzin.

— Economie… Economie politică, mai ales.

— Părinții tăi au fost comunişti?

— Nu, răspunse Miah, neînțelegând unde dorea să bată rusul. Ba chiar pot spune că aveau un rang nobiliar. Aveau foarte mult pământ în Sud. De fapt, ei mi-au plătit studiile.

Vladimir pufni în râs şi se uită la Choi:

— Am impresia că am mai auzit povestea asta… Părinți înstăriți îşi trimit copiii la studii, iar ei se întorc acasă, învățați, şi fac să se aleagă praful de banii şi proprietățile cu care şi-au plătit facultatea. Am citit undeva că şi ăsta ar fi un complex freudian extins în plan social…

Vietnamezii se uitară unii la alții, întrebători. Choi se gândi că în viitorul raport trebuia să menționeze şi chestia asta bizară pe care o spusese Berzin. Totul era să folosească o terminologie corectă, ca să uşureze munca tovarăşilor de la Ministerul Securității Publice.

— Scrie aşa ceva în documentele dumneavoastră de partid? se interesă Choi, mieros. Complexe… cum ați spus?

— Freudiene, se amuză Berzin şi mai trase de câteva mărgele, care cârâiră plăcut. În documentele de partid nu serie despre Freud, explică el, privindu-le fețele din ce în ce mai încruntate, ci doar în cele de circuit restrâns.

— Freud, spuneați? se asigură Choi.

Berzin nu se putu abține, luă o coală de hârtie şi scrise pe ea cu caractere latine: FREUD, după care i-o întinse sub nas lui Choi.

— Ăsta e individul. Redevenise serios şi se întreba ce mutre vor face cei de la minister după ce Choi o să le facă informarea. Miah privi şi ea la numele înscris pe hârtie.

— Am avut la Paris colegi pe care i-am auzit vorbind despre Freud. Apoi însă… ridică din umeri.

— Ați pierdut mult, tovarăşă, remarcă Berzin. Făcu o pauză, după care se uită la ceas. Era 9 seara şi zgomotul agregatelor în mişcare de pe culoarul de deasupra lor încetase de câteva minute bune. Inginera îi explicase ceva legat de paletele unui sistem de răcire, dar Berzin i-o retezase scurt: „N-ai decât trei ore ca să repari chestia asta! Şi nu-mi mai explica *mie* ce se întâmplă cu maşinile de care trebuie să răspunzi *tu*!”

Vietnameza rămăsese cu gura căscată şi se dusese să comenteze toată povestea cu Miah. Din câte ştia ea şi din câte văzuse, un şef de proiect adevărat, mai ales din URSS, şi-ar fi suflecat mânecile şi, chiar dacă nu s-ar fi priceput, măcar s-ar fi învârtit în jurul muncitorilor, ca să-i bage în priză.

— Greierele e altfel, găsise Miah o explicație. N-ai văzut ce tărăboi a făcut când a fost vorba de angajare?… Mă întreb dacă n-are dreptate… În definitiv, de ce-ai venit să-mi spui mie toate astea? Nu e treaba *ta* să repari linia aia de montaj?

Miah se întreba de ce ruşii îl trimiseseră tocmai pe acest colonel, mult prea tânăr, după cum credea ea, să conducă proiectul. În atâția ani de activitate politică în *Lao Dong*, avusese prilejul să constate că de câte ori era trimis un tânăr să rezolve probleme dificile, însemna că un boss al partidului avea de plătit o poliță. Cel mai adesea, războiul dintre bătrânii activişti se lăsa cu victime printre tinerii entuziaşti. Berzin însă nu era tipul tânărului entuziast, iar Miah era sigură că nu el ceruse să vină în Vietnam.

Din foarte multe puncte de vedere, i se părea că ea şi Greierele sunt asemănători. De pildă, ea credea în ideologia pe care o propaga, la fel cum credea că Vietnamul va câştiga acest conflict. La rândul lui, colonelul Berzin era convins de ideologia țării sale, la fel cum credea că până la urmă URSS va demonstra superioritatea sistemului ei de organizare.

Cu toate acestea însă, era cât se poate de clar că Greierele nu suportă frazele sforăitoare, şi acesta era un alt punct comun între ei. Ea una ajunsese însă la concluzia că nu se putea altfel. N-aveai cum să convingi lumea cu o retorică elevată. Odată, la Paris, fusese combinată cu un student german care îi spusese că un fenomen similar se petrecuse cu creştinismul. Una era mesajul biblic, spunea el, şi alta era ceea ce făcea biserica. Problema era că oamenii, pur şi simplu n-ar fi putut să țină minte, altfel decât prin repetare, tot ceea ce le transmisese Cristos.

Miah nu era credincioasă, dar avusese prilejul să vadă încă din Vietnam că una era ceea ce predicau cărțile şi alta era ceea ce se petrecea prin temple.

— Biserica e o treabă pragmatică, îi explicase prietenul ei. Dacă vrei, reprezintă democratizarea unor concepte. Nu le poți ține minte decât dacă le repeți până la pierderea conştiinței. Nu le poți ține minte decât dacă le însoțeşti de ritualuri. Pedagogii din toate timpurile ştiau lucrul ăsta cât se poate de bine.

La fel se întâmpla şi cu ideologia. Miah constatase că un țăran din Cao Bang era în stare să rețină un slogan cât ai zice peşte. Pentru el, diferența dintre plusvaloare şi plusprodus nu însemna nimic. La fel cum nu-i era deloc clar ce diferență era între nobilul care îl punea să lucreze pe pământul lui şi stat, care îl punea să facă acelaşi lucru.

— Rezultatele sunt tare îndepărtate, iar noi n-avem cum să-i convingem altfel decât punându-i să repete ca papagalii ce le zicem.

Până la urmă, războiul cu Vietnamul de Sud picase ca o mană cerească pentru Comitetul Central de la Hanoi. O problemă națională era cu mult mai uşor de înțeles de toată lumea.

Greierele ascultă cu atenție loviturile de baros şi scârțâiturile de pe culoarul de deasupra.

— Crezi că termină? o întrebă pe Sh'en.

— Sigur!

— Sh'en! Nu-mi trebuie cuvinte! Ştii de câte ori au bombardat americanii Hanoiul de când am venit aici?

Sh'en se posomorî. Ea nu era nici măcar comunistă, iar după cel de-al doilea război mondial, tatăl ei întreținuse relații de afaceri, şi nu numai, cu consilierii militari americani de pe lângă Kuomingtang. În timpul războiului cu francezii, aceiaşi americani veneau deseori în secret în casa lor şi stăteau de vorbă ore în şir cu tatăl ei. Pe ea, o învățaseră engleza şi îi spuseseră că o să se facă o fată tare frumoasă şi că i-ar fi stat tare bine într-o casă liniştită pe Coasta de Est.

Acum, oameni din acelaşi aluat bombardau locurile prin care se plimbaseră şi trăgeau în cei pe care îi sprijiniseră ani de-a rândul. Chiar şi casa ei, în care unii dintre aceştia îşi petrecuseră nopțile, căzuse pradă napalmului cu un an în urmă.

Pe de altă parte, una ca Miah condusese patrula care îl ridicase într-o seară pe tatăl ei, împuşcându-l pe strada principală din Vu Van.

Nu ştia de câte ori fusese bombardat Hanoiul în ultimele şase săptămâni. Dar Greierele spunea că, dacă ei ar fi făcut mai multe rachete, americanii şi-ar fi scăzut numărul raidurilor sau, în orice caz, n-ar mai fi fost la fel de devastatoare.

— Ai rude la Hanoi, Sh'en? o întrebă colonelul Berzin.

— Da. Sora mea e căsătorită cu un ofițer de artilerie, spuse inginera.

— Înțelegi atunci de ce…

— Nu sunt proastă! replică Sh'en, ridicând vocea. Nu sunt proastă! Dar cum ați vrea să fac să meargă toate astea când uleiul pe care ni-l livrează e prost, când motorina e îndoită cu apă şi plină de mizerie şi când frații noştri din celelalte țări comuniste ne susțin cu materiale proaste? Chiar şi voi, s-a uitat ca acuzator spre Berzin, chiar şi voi ne-ați trimis lagăre care plesnesc imediat cum le pui…

— Tovarăşă Sh'en! interveni Miah, dar Berzin o privi scurt, făcând-o să coboare privirea. Astea erau cuvinte care mergeau prin ziare şi pe la marile adunări populare, nu aici. Nici chiar dacă Choi era de față şi înregistra tot. Lui Miah i-a trecut prin cap că din cauza unora ca Choi o grămadă de

lume care ar fi luptat cu dragă inimă alături de Viet Cong prefera să dezerteze în Sud.

Dar Choi avea şi el rostul lui. Putea să urce pe culoarul liniei de montaj şi să-i bage pe toţi cei de acolo în viteză cât ai clipi. Miah se gândi că lucrurile vor deveni din ce în ce mai complicate după ce se va termina războiul şi nu vor mai exista americani şi *My ngui* împotriva cărora să lupţi. Ce-or să se facă atunci? Vor lupta cu khmerii! Şi după ce vor termina cu khmerii?

— Aş vrea să mergem poimâine să facem nişte probe în poligon, reluă Berzin. La ultimele încercări, mai mult de douăzeci la sută dintre rachete au pierdut contactul cu ținta termică.

— Părerea mea e că greşeala provine din amplasamentul trăgătorilor. Prea multe guri de foc în jurul lor. Prea multe elemente perturbatoare, spuse Choi.

— Şi ce-ar trebui să facem? Să constituim unități separate de baterii SA 7? întrebă Berzin. Ar fi avut poftă să-şi aprindă o țigară. Le explicase de nu ştiu câte ori, lui Choi în mod special, că doctrina pusă la punct de Marele Stat-Major de la Kremlin prevedea unități mixte de artilerie.

— Nu ştiu dacă bateriile separate de SA 7 sunt soluția, replică Choi. Ştiu doar că o grămadă de rachete ratează ținta, deşi trăgătorii mei respectă regulamentul.

— Cum ziceți, îl calmă Greierele. Se întrebă cum era timpul acum la Habarovsk. Început de septembrie. Căldură uscată, asta trebuia să fie la Habarovsk. Deocamdată ştiu foarte clar că sistemul de fixare a țintei termice e deficitar în climatul vostru. Mi se pare însă că *prea* multe rachete dau greş. Cu mult mai multe decât ar justifica erorile sistemului de țintire…

Berzin se ridică de pe scaun şi se uită, pe rând, la fiecare.

— Nu vreți să schimbați camera? încercă să schimbe vorba Choi.

Greierele răsuci mătăniile în jurul încheieturii. Plecase pe un ger de crăpau pietrele de acasă şi, când coborâse din avion la Hanoi, trebuise să-şi dea jos haina, să rămână doar în cămaşă. Aici, în Pagoda Musonului, până şi cămaşa cea

mai subțire i se părea o povară. Cu toate astea, alesese camera cea mai profundă din labirintul inferior.

— Nu. Mă simt bine acolo, spuse el, strâmbând uşor din buze, iar Sh'en răsuflă adânc. Sistemele de ventilație erau tot în sarcina ei. Se plângea de fiecare dată că sau o lasă tubulatura, sau că primeşte prea puțin freon. Atunci, Greierele alesese încăperea cea mai încinsă din labirint. Şi aici, ca şi la Habarovsk, orice treabă începea prin amenajarea biroului şi camerelor şefului.

Abia apoi lumea se ocupa de problemele propriu-zise.

Berzin tocmai se pregătea să iasă din încăpere când de pe coridor se auzi un zvon de voci precipitate şi un ropot de paşi. Uşa se dădu în lături şi un sergent dădu buzna înăuntru. Când îl văzu pe Choi, încremeni. Apoi se repezi să explice ceva, grăbit. Miah căscă ochii, în timp ce Sh'en se apucă să-i traducă lui Vladimir. El înțelegea vietnameza, dar de data asta îi era imposibil să priceapă cuvintele scuipate de sergent în ritmul unei mitraliere.

— Stația radio… a înregistrat numeroase comunicări din apropiere… cu mai multe puncte americane… cu Saigonul şi Quang Ngai, în special…

— Despre ce anume au comunicat?

— Au vorbit codificat. Singurul lucru clar e că mare parte dintre mesaje au fost emise de undeva din apropiere.

Greierele privi nervos la Choi, dar acesta îi făcu semn să stea liniştit:

— Nici o problemă, tovarăşe colonel! Suntem practic pregătiți pentru orice!

Simms închise aparatul radio.

— Gata! Din ce mi-a zis Bainbridge, înțeleg că două B52-uri vor fi aici peste exact o jumătate de oră. Ar fi bine să fim în Pagodă, la ora aia…

— Ce crezi? Vietcongii au prins ceva?

— Trebuie să fii surd, beat, drogat şi să fi jucat cineva baseball cu aparatele tale ca să nu fi prins toată sporovăiala noastră.

Mart le făcu semn să înceteze. Din cele înțelese în timp ce

discutase cu Bainbridge, Saigonul avea oricum de gând să bombardeze Pagoda, chiar dacă n-ar fi avut nici cel mai mic efect. Acum, nu făcuse altceva decât să împace şi capra şi varza. Întorsese problema pe toate fețele. N-aveau cum să beneficieze de efectul surprizei. Era o şansă dintr-un milion ca să dea peste Greiere în prima încăpere şi să-l salte de acolo rapid ca să se facă după aceea pierduți în junglă înainte ca vietcongii să-şi revină.

Pe de altă parte, era greu de crezut că puteau respecta orarul pus la punct după ce fuseseră desantați lângă Ben Kari. Cum naiba să treacă peste trei lanțuri muntoase şi o orezărie, la doi paşi de Bulevardul Ho Şi Min, într-o zonă controlată de Viet Cong, cu un prizonier pe cap? Hmongii erau nişte ghizi admirabili, nu încăpea discuție, dar Viet Congul ar fi fost în stare să detaşeze o întreagă divizie pe urmele Greierelui.

Singura soluție era să forțeze intrarea în Pagodă, să-l caute pe Berzin, să-l ridice şi apoi să iasă de cealaltă parte, prin grajduri. Totul trebuia să dureze cât mai puțin, iar inamicii găsiți în cale să fie în număr cât mai mic. Pentru asta, trebuia lansat un atac dinspre versantul nordic al Pagodei, urmat de un bombardament aerian în toată regula, reglat la secundă, iar ei să iasă din labirintul subteran la minutul fixat, într-o zonă curățată de colegii de la suprafață. Andreas întrebase ce vor face dacă nu-l vor găsi pe Berzin.

Mart spusese că n-aveau *cum* să nu-l găsească pe Berzin.

Atunci, Andreas întrebase dacă Mart era sigur că vor putea traversa toate culoarele Pagodei şi să scape întregi, ca să poată ieşi dincolo.

Mart răspunsese că nu i se părea ceva relevant. Cineva trebuia să intre în gura lupului. Dacă nu vor avea sorți de izbândă, aparatele de extragere vor putea să-i scoată din rahat pe băieții din echipa ce va monta primul atac, cel de pe versantul opus al muntelui.

— Pricep, zise Andreas şi făcu o pauză, privind la Mart semnificativ. În timpul instrucției de la Quang, noi, foştii legionari, am trăit o experiență inedită. I-am auzit pe băieții din celelalte grupe cum povesteau că înainte de acțiune, boşii

le spuneau care era rata estimată a pierderilor. Cică face parte din regulament să ni se spună în ce proporție crede comandantul că putem să dăm colțul… Tu n-ai făcut niciodată chestia asta cu noi, Mart… Făcu o pauză, după care întrebă: Noi ce cotă avem, Mart?

Mart pufni pe nasul care îi suna ca o trompetă şi se uită la ceas:

— Peste zece minute, dacă e să ne bazăm pe Bainbridge, cele două B52-uri vor primi semnalele de ghidare radar. Să nu întârziem! Simms, Hector, Lennox şi Frank, mergeți vizavi! Peste exact un sfert de oră declanşați atacul. Vreau ca gălbejiții să creadă că-i atacă un întreg batalion. Andy, Louis, Igor şi Giuseppe trecem râul şi intrăm în Pagodă… Te satisface răspunsul, Andy?

— Nu mi se pare că mi-ai răspuns…

— Voi face parte dintre cei care intră în gura lupului… Asta nu-ți spune nimic?

— Ba da! În fond, căpitanul e cel care părăseşte ultimul corabia care se scufundă, nu-i aşa?

Superfortăreţele zburătoare

La ora 10.00, *Bizonul* receptă semnalul radar de direcționare. Tocmai prinsese un post de radio militar de la Bangkok, care difuza muzică douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi asculta înnebunit în căşti un tip care abia dacă ieşise pe piață de o lună, două. Pe tip îl chema Jimi Hendrix.

Bizonul bătu în microfon de câteva ori.

— Mergem la 315 grade băieți… Christo, ai verificat dozele?

— Amfetamină curată, *Bizonule*! Vietcongii or să intre

într-o priză de nu-ți dai seama...

— Nici şmecherii de la Saigon nu-şi dau seama.

Trase de manşă şi puse aparatul pe direcția indicată. Un tip care nu-l văzuse în viața lui trimisese mesaje către trei destinații, două în Vietnamul de Sud şi una în Thailanda. Acolo erau alți tipi de care *Bizonul* nu auzise nicicând – ei determinaseră, separat, care era direcția de unde se emiseseră mesajele, după care, un alt grup de deştepți, unii care purtau războiul din locuri extrem de adăpostite, se apucaseră de calcule şi găsiseră cu o precizie de câteva zeci de metri amplasamentul primului tip de care n-auzise *Bizonul*.

Acum, ultimii îl puneau pe el pe un cap compas, şi tot ei calculau la ce moment precis trebuia să deschidă sasurile bombelor. Un covor de fusuri rotitoare va bascula afară din calele aparatului, astfel încât o arie de 800 pe 2 400 de picioare să fie făcută praf şi pulbere. Dacă primul ins, cel care transmisese mesajele, nu era băiat deştept, va încasa bombele *Bizonului* drept în bot, dar asta nu era o chestie care să-l afecteze prea tare pe comandantul celor două superfortărețe. Cel mai mult îl interesa acum rifful lui Jimi ăla din căşti – cum dracu' de-i ieşeau distorsiunile alea?

Bizonul a decis că se va ocupa de asta după ce va termina misiunea. Avea la bază o chitară electrică pe care o câştigase acum patru luni de la un alt pilot, la pocher. Tipul murise după câteva misiuni, aşa că nu mai era nici un pericol ca să-l mai provoace la vreo partidă şi să-i ia chitara înapoi. Cât despre ăla din junglă – dracu-l pusese să nu se înroleze la aviație, să poarte războiul din cabine presurizate, ascultând muzică nouă, de pe discuri care nu se răciseră încă?

Era avantajos să nu-ți cunoşti camarazii de misiune, stabili *Bizonul*. Fiecare cu treaba lui, fiecare cu riscurile lui. Asta era. Avu chef să schimbe câteva vorbe cu Rick, pilotul aparatului din spate. Comută pe frecvența de lucru şi-l auzi pe amicul său cum înjură.

— Ce dracu' ai, Rick?

— M-a lăsat instalația de climatizare, fir-ar al dracului! Mi-e un frig de înnebunesc!

Bizonul s-a gândit că nu era nimic bizar în treaba asta. La 30 000 de picioare era totdeauna frig. Indiferent de anotimp.

— Păi, sparge-l pe Harry! El e electricul…

— Îl bag în mă-sa pe Harry! E beat mort. Da-l ştii! Merge pe picioarele alea strâmbe ale lui de parcă ar fi la defilare şi nu s-a prins nimeni. Acu' dă din buze pe mai multe voci într-un colț…

— Dă-l dracu' pe Harry! Ia prinde tu Bangkokul la radio şi zi-mi ce părere ai de tipu' care face chitara!

Dick „Allien" Ugarte tocmai se întorcea dintr-o misiune de bombardare a nodului feroviar de la sud de Hanoi. Pierduse două aparate şi îi venea să-şi bage picioarele în toată lumea. Ce mai rămăsese din escadra de F-104 sau „bulumaci", cum li se mai spunea, avea rezervoarele golite pe trei sferturi, dar benzina pe care o mai aveau îi va duce fără probleme până la Au Ngoc. Abia aştepta să lase aparatul pe mâna mecanicilor din hangare şi să se ducă să tragă o bere la bar. N-o să-i pese nici că ploaia transformase drumul de la dormitor la bar într-un şanț cu mâl, n-o să-i pese nici că tejgheaua aia nenorocită era mereu udă sau că sergentul McCormick nu reparase nici acum acoperişul localului şi că o să-i picure stropi în ceafă…

„Allien" Ugarte încheia a 96-a ieşire. Mai avea încă patru şi gata. Adio, Vietnam! Păcat de cei doi piloți doborâți. Dar nu fusese decât greşeala lor şi a colonelului Butler. De ce naiba nu-i lăsase pe tipii ăia să se mai învârtă pe ici, pe colo înainte să-i trimită deasupra Hanoiului?

Vocea controlorului de zbor de la Au Ngoc îl plesni în plin, de parcă tipul ar fi avut ceva personal cu el şi se gândea să-i perforeze timpanele. Dick habar n-avea de ce angajaseră ăştia din USAF un tip cu voce atât de ascuțită ca a lui Spence pe post de controlor de zbor.

— Allien! Cum e vremea pe acolo?

— De căcat! Plouă. La Hanoi a fost o vreme mai civilizată, da' cum am trecut dincoace de Vinh, s-a pornit ploaia.

— Şi aici e la fel… Tipul făcu o pauză şi tuşi de câteva ori. Dick cunoştea bine figura asta. Dacă controlorul de zbor

s-ar fi aflat acum lângă el, l-ar fi băgat cu capul între coarnele manşei şi s-ar fi apucat să facă loopinguri. Auzise că tipul avea rău de mişcare.

— Care e treaba? îl luă el tare.

— Treaba e că trebuie să te alimentezi în sectorul Da Nang. Balena face spume şi ea… Credeau cu toții că facem pauză, aşa, ca să ne acomodăm cu începutul musonului…

Controlorul ar mai fi vorbit, dar Dick i-o tăie scurt:

— Bun. Ne alimentăm la Da Nang. Ce facem după aia?

— După aia, mergeți frumuşel – când spunea chestii din astea vocea tipului devenea mai acută decât a unei soprane de coloratură – în sectorul Nape, în Cambodgea. N-aveți cum să ratați locul… Uite, nici nu-ți dau coordonatele… O să fie acolo un foc de artificii de-o să se vadă până la Hanoi. Tu o să dai ture pe deasupra trecătorii până ce o să te contacteze unu' Simms. Simms ăsta e un radiotelegrafist şi grupa lui se află acolo, în Cambodgea. Pe ei trebuie să-i salte o grupă de HH-uri de la Paravat. Or să te contacteze şi ăia după ce te alimentezi. Simms o să marcheze o arie de extracție. Tu o s-o luminezi şi o să tragi în vietcongi…

— Ciocu' mic! urlă Dick. Unde-i colonelu' ?

Din căşti se auziră şoapte nervoase. Controlorul dori să mai adauge ceva:

— Colonelu' ştia că…

— Dă-l încoa' şi lasă difuzoru' mic! Apăsă pe butonul de fonie interavioane, astfel încât celălalt pilot să audă şi el discuția. Ia faceți urechile mari, gagiilor! Berea din seara asta cică o s-o bem mai târziu decât ne gândisem.

Colonelul Butler oftă în microfon:

— De ce eşti tu aşa de al dracu', Allien?

— Eu? Eu sunt al dracu' ? Ăia de la Hanoi au tras în noi de parcă primiseră ordin să facă un Las Vegas aerian din proiectile şi tu mă trimiți acum înapoi peste ei? De ce nu trimiți pe alții? Credeam că mai am doar patru ieşiri, fir-ar al dracului să fie! Acu' văd că tot cinci sunt, ca înainte să decolez!

— Allien! Acolo sunt cel puțin nouă „foci" şi tu eşti cel mai aproape de ei!

— Ce mă interesează pe mine „focile” tale? Cine dracu’ le-a trimis în Cambodgea? Ce? Suntem în război cu Phnom Penh?

— Dick, las-o moartă, mă auzi? Eşti cel mai aproape de ei!

— Să mai aştepte puțin, până vin alții!

— Nu fi tâmpit! Te duci şi-i scoți de unde sunt! O să primeşti coordonatele şi te duci!

Allien scuipă pe podeaua carlingii.

— Mă duc doar dacă marchezi şi misiunea asta ca ieşire…

— Ce dracu’, Dick? Ştii că regulamentul…

— Mă cac pe regulament! Am bombardat Hanoiul acum un sfert de oră şi am pierdut două aparate care s-au azvârlit direct în fața tunurilor AA! Acum mă trimiți să fac o extragere din Cambodgea, o țară cu care n-am auzit să fim în război. Sunt sau nu sunt două misiuni deosebite?

Preț de câteva secunde, nu se mai auzi nimic. Dick îl şi vedea pe şeful lui cum mesteca la chewing gum şi făcea baloane ca un copil idiot – aşa făcea mereu când îl apucau dracii. Apoi, îl auzi:

— Uite cum facem, Dick! Trec în registru două ieşiri dacă „focile” alea scapă de acolo…

— Îți bați joc de mine? *Noi* o să fim impecabili, ca de obicei… Dar ştiu eu ce imbecili or să fie pe elicoptere? Dacă ăia habar n-au cum se face o extragere?

— Dacă nu ştiu, îi înveți tu, deşteptule! Tu o să dirijezi operațiunea, fir-ai al naibii să fii, şi dacă nu-mi scoți „focile” alea de acolo cum ştii tu mai bine, îți garantez că din secunda aia n-o să mai ai patru sau cinci ieşiri de efectuat, ci *o sută* patru! Pricepi? Şi asta nu pentru că sunt dat dracului şi aşa vreau eu, ci pentru că „focile” alea, pe care nu te interesează cine le-a trimis în Cambodgea, trebuie să dovedească că misiunile terestre sunt capabile să supleeze eficient ieşirile aeriene! Acum înțelegi, idiotule?

Dick nu-l mai auzise niciodată pe colonel să vorbească aşa. Era genul de individ care rezolva totul cu frumosul. Până la urmă, tot ajungeai să faci ce vroia el, iar Allien îl

înfruntase numai şi numai ca să arate că e un tip bățos şi să aibă ce povesti la bar.

Tăcu mâlc, vreme de câteva clipe, apoi compilă tot ce dăduse pe gură bătrânul. Dracu' ştie de-a ce se jucau ăia pe la Saigon!?

— În regulă! Fac volta, *domnule* colonel!

Lennox îi dusese pe versantul opus al văii într-o viteză nebună. Pagoda părea mută; nu era iluminată absolut deloc, iar posturile de gardă, ocupate cu aceleaşi santinele care şopteau periodic, nu simțiseră nimic. Câinii de la ferma improvizată lătrară de câteva ori, dar Lennox îşi retrase oamenii într-o parte.

— Asta e direcția, le indică el cu mâna în neantul negru. Acum, rămâne ca tipii din avioanele mari să țintească bine. Ce părere ai, Simms?

Negrul căscă. Şi, ca şi cum ar fi vrut să le arate că ce făcea el era deasupra oricărei bănuieli, deschise aparatul de radio şi îl închise de patru ori la rând. Apoi, trecu pe recepție. Din căşti se auzi o suită de clicuri fine. Hector se târî până la câțiva iarzi de cărarea ce unea Pagoda de Bulevard. Amplasă câteva mine Claymore în apropierea drumului, apoi meşteri ceva la sistemul de declanşare a focului.

Frank deschise rucsacul şi scoase toate grenadele dinăuntru. Înainte să se despartă de Mart, hotărâseră să abandoneze două LB-uri şi Frank să ia jumătate din grenadele celor care aveau să intre în labirint. Acum, le puse în două grămezi. Pe unele le legă între ele, iar pe celelalte le prepară după o rețetă proprie. Scoteai cuiul, după care fixai mânerul cu leucoplast. Pe vreme umedă, schema nu dădea niciodată greş. Apa sfârşea prin a dizolva lipiciul leucoplastului în câteva minute, după care grenada exploda. Toată şmecheria era să fi făcut suficient de multe probe cu leucoplast, ca să-ți dai seama cam cât de mult putea ține lipiciul.

Se uită la ceas. La ora asta, Mart trebuia să fi atins, pe sub apa învolburată a râului, intrarea subacvatică a Pagodei.

— Lennox! şopti Frank. Începem!

— Imediat… Simms! Eşti gata cu mortierul ăla?

M60 începu să bubuie către vârful Pagodei, Hector lansă o rachetă înspre bateria de artilerie, iar Simms trase rafale scurte către fermă, stârnind un vacarm infernal printre Hmongi şi animale. Dinspre baterie se auziră strigăte nervoase, iar unul dintre tunurile AA de calibru mic începu să plesnească în cadență rapidă, retezând crengile unor palmieri.

Frank azvârli pachetele de grenade către baterie, după care lansă grenadele lipite cu leucoplast. Santinelele îşi reveniseră deja şi, ca întotdeauna, se mişcau extrem de eficient. Momentan nu trăgeau, aşteptând să vadă precis care erau sursele de foc, evitând totodată să fie reperați.

A fost momentul în care Hector a declanşat minele Claymore amplasate lângă drum. Schijele şi cuiele au plesnit peretele de calcar al Pagodei, împroşcând bateria din lateral. Simms a tras un foc de mortier, după care, la un semn al lui Frank, s-au retras cu toții în adâncul pădurii, trăgând foc cu foc.

Tunul AA de calibru mic încetase să tragă. S-a lăsat linişte preț de câteva clipe, după care grenadele preparate de Frank au început să bubuie în spatele santinelelor. Hector lansă o nouă rachetă, iluminând vârful Pagodei.

A fost ca un semnal. Vietcongii au început să tragă din toate gurile de foc disponibile, silind „focile” să se lipească de solul umed. Tunul AA reîncepuse să tragă.

— Prea scurt! comentă Hector şi declanşă restul minelor Claymore. Snopul de schije venind din lateral opri pentru scurt timp focul vietnamezilor. Urmară iar câteva secunde de pauză, după care explodară alte câteva grenade preparate de Frank. Simms o luă la fugă către dreapta, îndepărtându-se de platforma de pământ de la intrarea în Pagodă.

Lennox îl acoperi cu o salvă scurtă de M60 care nu făcu nici o victimă printre vietcongi, dar avu meritul că stârni animalele din fermă. Se răspândiră imediat cu toții; vietnamezii se porniseră iar să tragă, iar tunul culcă la pământ manghierul de care se sprijinise Lennox când trăsese. Apoi se auzi plesnetul sec al mortierului lui Simms.

Din celălalt capăt al rândului lor, Hector trase o rachetă roşie către bateria de artilerie, iar Lennox apucă să lanseze o rafală către vârful Pagodei, brusc iluminată de traiectoria strălucitoare.

Vietnamezii au răspuns, oarecum debusolați, trăgând la întâmplare. Hector ridică din umeri şi suflă:

— De acum, n-or să mai tragă! Or să trimită oameni să vadă ce se întâmplă.

Frank se uită la ceas.

— Păi, începu el, n-ar fi rău. Ar cam trebui să ne trezim cu bebeluşii care coboară din văzduh.

Se lăsă iarăşi liniştea. Ecourile focurilor de armă se estompară, făcând loc şiroitului persistent al ploii. Băieții spuneau tot timpul că pentru vietnamezi nimic nu poate fi mai cumplit decât bombardamentul unei escadre de B52. Totul începe cu zgomotele uzuale: conversații, cotcodăcitul găinilor, tăiatul lemnelor, sau joaca copiilor. Apoi, totul era întrerupt de un şir de zgomote prelungi, asemănătoare unor cearşafuri uscate sfâşiate brusc. Era momentul în care se făcea linişte deplină, în care toată lumea intra în aşteptare, nedumerită; animalele chiar încremeneau, ca şi cum ar fi presimțit un cataclism teluric.

Apoi începeau exploziile. Deflagrații asurzitoare, gheizere de pământ amestecat cu nisip, copaci smulşi din rădăcină, acoperişuri spulberate, bârne de lemn frânte, pereți pulverizați în fragmente incandescente, oameni sfârtecați. De acum, o luau cu toții la fugă care încotro şi începea loteria. Cine scăpa de primul covor de bombe alerga la întâmplare şi, dacă avea norocul să scape şi de a doua descărcare de bombe, avea răgazul să se gândească ce are de făcut ca să scape de următorul covor de proiectile. Regula era ca cea de-a treia descărcare să se afle în prelungirea primelor două. Dacă primele două nu te ucideau sau nu-ți pisau mintea în asemenea hal, încât să nu mai ştii ce aveai de făcut, tot ce-ți rămânea de ales era să alergi din calea bombelor care nu întârziau niciodată să cadă…

Vietnamezii ieşiți din Pagodă se răspândiseră deja prin pădure, iar ordinele strigate de undeva din spate, de la

adăpost, îi îndemnau să scotocească printre pâlcurile palmierilor subțiri. Frank se mai uită o dată la ceas şi-i făcu semn lui Lennox, care fluieră de două ori, scurt, ca un cocoşel de munte, şi se afundă în pădure, către gropile săpate din timp de Anh şi Dak Pak, dincolo de creasta împădurită.

În acel moment se auziră primele zgomote prelungi, aidoma unor cearşafuri sfâşiate.

Mart se repezi printre rădăcinile aduse de curent chiar în momentul în care se auziră primele focuri în spatele Pagodei. Când prima rachetă trasă de Hector lăsă o dâră sângerie pe cer, apucaseră deja să se cufunde cu toții în volbura râului. Se lăsară duşi de curent către peretele vertical al Pagodei ce se cufunda în apele murdare.

— Imersie! ordonă Mart, fără să-şi mai ia nici un fel de precauție. Vacarmul care se auzea din cealaltă parte era infernal; santinelele de pe vârful Pagodei erau, în mod sigur, ocupate cu alte chestii.

— E curentul prea puternic! se auzi vocea lui Louis. Ne trebuie un punct fix!

— Riscăm o lanternă? întrebă Igor.

Rafalele se auzeau din ce în ce mai puternic. Mart se strădui să privească de-o parte şi de alta; i se păru că distinge o umbră fixă undeva în amonte, la aproximativ douăzeci de picioare.

— Asigur! anunță el şi azvârli gheara de pisică. Se auzi zgomotul unei izbituri în lemn. Mart trase de coardă, gheara alunecă printre crengi, apoi se prinse de o scorbură.

— Punct fix! murmură el şi agăță LB-ul dezumflat, care semăna cu un cartof mare, plutitor, vopsit în culori de camuflaj. Găseşti intrarea aia, Louis?

Saint Tropez se scufundă în curent ca un marsuin. O nouă rachetă brăzdă cerul ploios cu o dâră luminoasă, iar câteva mine Claymore plesniră la rând. Mart înregistră, detaşat, strigătele unor răniți. Andreas se agățase de LB şi meşterea ceva la încărcăturile de plastic. Chiar atunci, cablul cedă şi LB-ul dispăru, dus de curent în aval, iar cei patru

începură să înoate nebuneşte în contracurent; Giuseppe reuşi să azvârle şi el o gheară de pisică înspre rădăcinile aglomerate.

— Să prindă cineva LB-ul ăla! strigă Igor. Or să-l vadă vietcongii!

— Nu se uită nici dracu' încoa' ! lansă Giuseppe. Dă-o-n mă-sa de barcă! Vezi mai bine de Louis! Se amarase de LB! Unde-i Andreas?

— Aici! Mi-am dat drumul imediat! Vedeți de Saint Tropez!

Igor plonjă în apele zgomotoase în timp ce Mart fixa cel de-al doilea LB cu încă o coardă. De sus începuseră să se audă deja bufniturile repetate ale unui tun AA.

— Se încinge! spuse Giuseppe.

— Se încinge al dracu' ! comentă şi Andreas şi le făcu semn către pădurea prin care şerpuia Bulevardul. Luminile îndepărtate ale unor lanterne jucau printre copaci: părea să fie cel puțin un pluton care alerga în ajutorul celor de la Pagodă.

— Louis s-a desprins la timp! apăru deodată Igor din apă. Umblă după intrarea aia nenorocită!

Focurile încetaseră. Acum se uitau cu toții către razele lanternelor ce se apropiau prin pădure.

— O să-i prindă din două părți! gândi Giuseppe cu voce tare.

— N-apucă! clătină Mart din cap, uitându-se la ceas. Trebuie să pice şi flotila aia din moment în moment!

— În mă-sa! Oare au pus ăia la Saigon totul cap la cap?

— Acum nu mai are nici o importanță, zise Andreas. Suntem pe țeavă.

Focul de dincolo de Pagodă se reluă, eu intensitate sporită. Brusc, Louis îşi făcu apariția dintre două stânci lunecoase, spălate de două pături de apă mâloasă.

— Am găsit intrarea! Am marcat drumul cu o coardă!

— Fixeaz-o la LB! ordonă Mart şi dădu să se scufunde. Chiar atunci, un reflector ilumină apele râului şi o multitudine de jerbe minuscule perforară curentul.

— Se duce dracului toată jucăria! scrâşni Andreas.

— În nici un caz! suflă Mart. Imersiune! mai zise el înainte să-i facă atenți la zgomotul care se auzea de undeva din înalt, suprapus peste sfârâitul sacadat al ploii.

Bizonul încerca să țină ritmul la o piesă cu Alvin Lee. I se părea o chestie imposibilă. Oricum, în ce-l privea, n-o să fie niciodată în state să facă ce făcea Alvin. Mai demult, își imaginase că Alvin e înregistrat cu o anumită viteză şi că la redare, e dat mai repede. Avusese timp însă să-l audă live şi se convinsese: pur şi simplu, tipul era extrem de rapid cu chitara.

— La fel cum sunt şi eu când am probleme la manşă, se consolase el.

— Îl auzi, *Bizonule*? întrebă pe fonia interavioane Rick.

— Îl aud, fir-ar el să fie! Harry s-a trezit?

— Harry? Mă întreb dacă e doar beat! Prea e cui, pricepi? S-a dus cu tipa aia birmaneză la Saigon şi cred că au băgat în ei şi ceva zăpadă...

Făcu o pauză. În căşti, se auzeau ordinele date de la bază. Băieții deştepți din adăposturile de la Saigon programaseră totul, dar li se părea că războiul n-ar mai avea sens dacă îi lăsau de capul lor pe piloți să zboare spre ținte şi pe bombardieri să supravegheze sasurile cu doze care oricum se deschideau conform programării. Practic, tipii de la Saigon ar fi putut să pună de una mică după ce lansau fasciculul radar şi dădeau coordonatele locului şi ale momentului în care trebuia să se deschidă calele cu bombe.

Practic, ar fi putut cu toții să treacă dispozitivele pe automat şi să-şi vadă fiecare de treabă. *Bizonul* putea să asculte muzică sau să comenteze meciurile de fotbal cu Rick. Harry, când era treaz, discuta cu Edwards, bombardierul *Bizonului*, şi îşi rotunjeau veniturile punând la cale afaceri noi. Tipii de la Saigon răsfoiau reviste pornografice clandestine chiar şi în Japonia, ceea ce era cu adevărat ceva *foarte* tare...

Numai că aveau poftă să fie siguri că iau parte la război. Auziseră şi văzuseră în filme documentare ce însemna un covor de napalm sau de „amfetamine”, cum le zicea Christo.

Erau lucruri tare îndepărtate însă. Extrem de îndepărtate.

— *Bizonule*! se auzi vocea liniştită a unei controloare de trafic de la Saigon. Verifică ceasurile, te rog. Peste zece secunde ai lansare!

O singură privire furată cu coada ochiului. Cum se numea locul ăla de dedesubt? Nape, parcă. Eh, peste zece secunde plus 30 000 de picioare cădere liberă, Nape o să fie un infern.

— Sunt în grafic, iubito! Tot nu mi-ai spus… N-ai vrea să ne întâlnim odată la *Villa Hautbois*, la Saigon?

— Cinci secunde, *Bizonule*!

— Cinci secunde, frumoaso! Spune măcar dacă eşti blondă sau brunetă!

— *Go*! se auzi vocea ei calmă şi languroasă, de parcă ar fi ordonat unei salve de spermatozoizi să se descarce acolo unde le era locul de drept.

— Asta e! *Go*! aprobă Christo. De câte ori e tipa asta la turnul de control, am senzația că vietnamezii se simt minunat când încasează dozele!

— Zi, frumoaso! Blondă? mai încercă *Bizonul*.

Nu-i răspunse. Intrase în frecvența lui Rick, care se afla în spatele *Bizonului*. Conform calculelor, covorul lui de bombe trebuia să întârzie numai cu puțin şi să nu se încalece cu al *Bizonului*. Sex auditiv intra bombam, se lăudase Harry odată cu latina învățată la şcoală, la Boston.

Habar n-aveau nici unul că tipa avea 43 de ani, că era grasă ca un dovleac şi că de fiecare dată după încheierea misiunilor se ducea acasă unde o aştepta servitoarea ei vietnameză în aşternuturi apretate şi mirosind a fiori de portocale.

Oricum ar fi fost, luau parte la un război minunat. Mai ales pe timp de muson. Nici un tun AA nu bătea până la ei. Niciodată.

— Avem spoturile lor pe radar, spuse Sh'en. Choi spune că trebuie să fie o operație de anvergură. Cel puțin un detaşament atacă dinspre munte. Iar cele două B52-uri vor trece chiar pe deasupra noastră. Nu există nici un obiectiv pe

direcția asta în afara noastră.

— Şi? se interesă Greierele.

— Eu zic să lansăm un snop de rachete. Am făcut împreună probele în tunurile de 52. Am tras cu ele. Parcă poți să ştii?

Greierele rămase pe gânduri. Făcu nişte calcule. Producția lor aici era chiar infimă. Până acum, nu reuşiseră să rezolve decât problema unei linii de montaj coerente, care se tot strica. Iar Marele Stat-Major de la Hanoi trebuia să importe pe mai departe SA 7 de la Habarovsk.

— Ce temperatură avem afară?

— Optsprezece grade, răspunse Sh'en. Dar la 10 000 de metri înălțime, motoarele B52-urilor sunt singura sursă de căldură.

Greierele dădu din cap. Teoretic, n-avea motive să nu lanseze câteva rachete.

— Bine! Le lansăm. Făcu o pauză şi o opri pe Sh'en, care ieşea din încăperea lui. Urc şi eu imediat la compartimentul radar.

— Perfect! înflori ea într-un surâs şi ieşi.

Greierele îşi strânse buzele într-un fel de zâmbet politicos. Apoi se aşeză pe scaun şi se uită la ceas. Diferența de fus orar între Nape şi Habarovsk era de şase ore. Acasă era încă seară. Ce naiba făcea Nataşa la ora asta? Probabil că stătea întinsă în pat şi citea. Medicul îi prescrisese să se odihnească. Poate că din cauza faptului că el era departe, ea devenise foarte nervoasă şi avusese probleme cu sarcina. Cel puțin, aşa îi scrisese în ultima scrisoare, datată 12 august. Mda. Nu mai era mult şi va trebui să se pregătească de naştere.

Vladimir spera din tot sufletul ca scrisoarea aceea, în care ea îi va spune că a născut, să facă mai puțin timp. Poate că secretarii de partid sau şmecherii de la KGB vor fi mai expeditivi.

Şi dacă nu vor fi? Dacă Nataşa va avea probleme? Atunci, Greierele era sigur, ei vor acoperi cu cerneală neagră rândurile în care ea îi va descrie ce se va fi petrecut cu…

Se decise să abandoneze şirul acestor gânduri. Ar fi putut

să scrie o scrisoare acasă acum. Mda, mai bine să-i scrie Nataşei o scrisoare. Oricum, nu era artilerist şi n-avea ce să-i învețe pe tipii de la compartimentul radar. Ei vor orienta gurile de foc şi vor alege momentul optim al lansării rachetelor. Iar dacă se întâmpla ceva, nu vor întârzia să-i dea telefon să-l anunțe.

Se decise să rămână în cameră, aşa că puse mâna pe receptor şi formă numărul de interior de la compartimentul radar.

— Ai *balena* la 2 mile în fața ta, la un azimut de… începu controlorul de zbor de la Au Ngoc.

— Îi văd luminile, Spence, aşa că mai taci din gură. Nu e o balenă… e o vacă babană, tocma' bună de muls de un idiot ca mine. M-ați dus cu preşu', şi tu, şi colonelu'.

Trase de manşă şi puse botul „bulumacului" pe luminile de poziție ale avionului-mamă. Meserie bună! Te ridicai în aer şi făceai cercuri într-o arie prestabilită, departe de antiaeriană. Allien se gândi însă imediat că n-ar fi fost în stare de aşa ceva. Probabil că a trece de pe un „bulumac" de vânătoare-bombardament pe o balenă din asta semăna cu a trece din forțele operative ale poliției pe post de tip care dirija circulația prin intersecții. Taică-său fusese polițist la San Francisco şi pățise chestia asta. Împuşcase un coleg, din greşeală, în timpul unei misiuni. Tot restul vieții, dirijase circulația în intersecția dintre El Paso şi Venables.

— Dick Allien? se auzi o voce în căşti. Slavă Domnului! Nu era castratul ăla de Spence!

— Eu sunt! Tu pilotezi vaca aia?

— Îhî! Vii în coada mea la 27 000 de picioare şi după aia mă asculți frumuşel, în regulă?

— În regulă!

Dick luă altitudine. Cât naiba o să le ia să facă plinul? Erau doi „bulumaci", deci probabil două ture. Cam zece minute. Allien se uită la ceasul din bord şi se strâmbă. Zece minute erau prea mult. Comută pe fonia interavioane.

— O să mă adap eu primul! Vreau să băgăm cărbuni! Suntem în întârziere deja. Dacă e să mă iau după idiotul de

Spence, în zece minute or să înceapă ăia din B52 să piseze locul. 'Nțeics?

— O.K., Allien! Ia-o-n bot! îi strigă Wilbur, partenerul de dreapta.

Bun. Ajunsese la plafonul de 27 000 de picioare şi avea în fața botului luminile din coada balenei.

— Îți văd curul, balenă!

— Vrei să-l pupi, Allien? Dick lansă un *mmm* excitat în microfon, iar pilotul de pe avionul-rezervor strigă: Vino după mine, dacă mă placi!

Amorsă imediat coborârea oblică, ce părea mai degrabă un semipicaj. Diferența de greutate şi de putere făcea ca o alimentare rapidă să nu poată avea loc decât în coborâre, astfel încât uriaşul avion-rezervor să aibă posibilitatea să se mențină în fața „bulumacului".

Dick aprinse luminile din bot, iar din coada balenei se ivi pâlnia din sârmă lucioasă a furtunului de cuplare.

— Mă vezi, Allien?

— Te văd perfect!

Pâlnia se apropia de botul lui, trepidând în vâltoarea curenților de aer. Dick simți cum „bulumacul" avea tendința să se cam grăbească şi săltă flapsurile.

— Ce dracu' faci, Allien? Tremuri ca naiba! se auzi o nouă voce, unduioasă şi gravă, în acelaşi timp. Un negru. Tipul care făcea alimentarea era un negru. Lui Dick îi plăcea să-şi imagineze câte ceva despre tipii cu care vorbea în misiune. N-apuca să-i vadă în carne şi oase decât foarte rar. I se părea însă o chestie haioasă să-şi inventeze o galerie de camarazi la care să se poată gândi atunci când îl apuca plictisul în timpul zborului de întoarcere din misiuni.

Pe ăsta nu-l cunoştea, dar era un maestru. Pâlnia se fixase deja pe gura de primire şi primii galoni zburau deja prin furtun în rezervoarele sale. Reflex, controlă altimetrul. 18 000 de picioare. Era bine. Oare negrul ăsta era din sud sau era de la Chicago?

Ce importanță avea? Dick mai trebuia să efectueze patru ieşiri, în cel mai rău caz. Doar trei, dacă scotea „focile" alea din căcat. Putea să-l ignore pe tipul ăsta care îl încărca.

Pe la 8 000 de picioare, tipul îl anunță că terminase treaba şi decuplă furtunul, care se prăvăli în gol. Dick trase de manşă şi apucă să vadă redresarea lentă a balenei, undeva dedesubt, în stânga lui. Luminile de poziție ale avionului-pompă de benzină se suprapuneau peste pâlpâirile îndepărtate ale portului Da Nang.

Puteai să-ți pui mâinile la urechi că tot nu ajuta la nimic. Pe deasupra adăposturilor săpate de cei doi Hmongi zburau fragmente de palmieri pulverizate şi aşchii de piatră. Suflul culca iarba la pământ, dar nimic nu se compara cu zgomotul.

Hector răcni la un moment dat, încercând să se facă auzit de Frank; i se păruse, că undeva în dreapta lor vede umbra unui vietcong care se strecura printre copaci.

Pe un asemenea potop apocaliptic însă, nici chiar un vietcong dement nu se gândea că ar putea să se strecoare pe undeva. Dar cine încasase asemenea bombardamente zicea că sub „doze" aveai tot soiul de vedenii bizare.

Simms rămăsese stană de piatră, cu capul ascuns între mâini. Încerca să-şi alunge din minte gândul care îl urmărea de câteva secunde, din ce în ce mai insistent: ia-o la fugă, ia-o la fugă! Se întreba dacă emisese suficient de multă vreme şi dacă ăia de la Saigon efectuaseră calculele corect.

Erau aceleaşi gânduri care, fragmentar, îi treceau şi lui Frank prin cap. El găsise însă un remediu care îl ținea pe loc: îşi repeta că o creastă e cel mai vizibil lucru pe un radar şi că, din cauza asta, piloții nu o vor depăşi.

Pământul umed părea că intră şi el în vibrație, iar marginile gropilor săpate de Hmongi se surpară brusc. La un moment dat, un şarpe se strecură ca un fulger negru peste picioarele lui Lennox, dar acesta nici nu-l luă în seamă. Una dintre explozii le depăşi însă pe toate celelalte în intensitate, fiind imediat urmată de un vacarm de fiare îndoite şi de o rafală de plesnete ce păreau să cuprindă întreaga pantă a muntelui. Se făcu lumină ca ziua şi un zid de flăcări se ridică chiar de lângă peretele Pagodei.

— Trag! Vietcongii trag! răcni Lennox, uluit, dar nu-l auzi nimeni.

Un şir de rachete țâşni cumva oblic, către nord-vest, lăsând dîre ca o beteală strălucitoare în urma lor.

Apoi, infernul exploziilor reîncepu şi, de data asta, îşi băgară cu toții capul între umeri, convinşi fiind că n-aveau cum să scape cu viață din iadul pe care îl declanşaseră chiar ei.

În Pagodă

Louis fixă una dintre încărcăturile detonante pe sasul dreptunghiular din metal care bloca intrarea în labirintul inferior. Zgâlțâiturile bombardamentului se transmiteau până la ei sub forma unor vibrații ce agitau curentul râului, făcând să se cutremure discret pereții Pagodei.

În fundal, un zgomot surd. Din când în când, auzeau plesnetul unor obiecte grele care bufneau pe suprafața râului, căzând de la înălțime.

Louis se trase într-o parte, iar ceilalți patru se lipiră de peretele Pagodei, în amonte.

Explozia lor aproape că nici nu se auzi – o simțiră doar ca pe o vibrație mult mai apropiată şi încasară din apă o undă de şoc suplimentară. Urmă o zguduială cumplită care îi făcură să scape din mână cablul de care se țineau, iar un obiect uriaş izbi apa prăvălindu-se din înalt şi se rostogoli pe lângă ei gata-gata să-i atingă.

Nu mai aveau timp de pierdut. Se traseră spre intrare şi simțiră curentul care îi aspira pe culoarul inundat. Ştiau că galeria avansa orizontal cam patruzeci de iarzi, după care făcea un cot în jos, la patruzeci şi cinci de grade, pentru a capta un puț de apă, după care urca iarăşi, ceva mai sus decât nivelul inițial, ajungând într-un salon circular din care se deschideau alte câteva culoare.

Numai unul dintre ele era prevăzut cu coridoare secundare ce se închideau în fund de sac – încăperile pe care trebuia să le scotocească.

Înotară, ajutați de apa care continua să intre în labirint, izbind-se de pereții apropiați. Tuburile cu oxigen ale lui Mart se agățară într-un ieşind, iar gazul țâşni afară într-un jet lucind argintiu în bătaia lanternelor. Saint Tropez era cel mai aproape de el şi se repezi să-i desfacă harnaşamentul, când se simți apucat de picior.

Era Igor care lumina în urmă, către uşa de metal desprinsă pe jumătate din canaturile de oțel. Un trunchi de copac se prinsese în ea ca o pană şi zvâcnea, bătut de curent, amenințând să desfacă totul şi să fie absorbit către ei.

Louis scoase cuțitul şi tăie curelele ce rețineau rezervoarele de oxigen ale lui Mart, apoi îşi continuară avansarea. Coborâră de-a lungul cotului, lovind cu spatele de tavanul galeriei când, o nouă zgâlțâitură îi făcu să vibreze. Se auzi un zăngănit metalic în urma lor, iar Igor, care lumina în urmă, văzu poarta de metal înțepenindu-se în cotul galeriei. Încă o bufnitură îi izbi de pereți, iar tavanul de piatră se surpă, aidoma unei jerbe filmate cu încetinitorul, blocându-i chiar în dreptul puțului captat.

Andreas îşi scoase muştiucul tuburilor de la gură şi îl înfipse între buzele lui Mart care trase cu nesaț oxigenul în piept. Saint Tropez scoase lopata fixată în spate, la centură, şi o repezi în pietroaiele adunate în mijlocul galeriei. Simți apropierea unei umbre şi se feri în ultimul moment: Igor scăpase din mână unul dintre LB-uri care, dus de curent, plesni grămada de pietre. Andreas se repezi şi el cu lopata în bolovăniş, dar Louis clatină din cap. Nu vor reuşi să treacă de baraj.

Bubuitura care urmă se auzi de parcă în craniul fiecăruia cineva ar fi detonat un baston de dinamită, iar culoarul se blocă de tot. Andreas luă tuburile de oxigen de la gura lui Mart, azvârli lopata la o parte şi plantă două încărcături cu plastic printre pietrele căzute în galerie. Se traseră cu toții în spate, iar Andy declanşă explozia.

Apa din galerie se umplu de praf, iar razele lanternelor părură să înoate într-o ceață alburie preț de câteva clipe, până ce se stârni un vârtej, aspirându-i o dată cu mâlul. Pietrele se dislocaseră în sfârşit, iar ei începură să urce până ce culoarul deveni iarăşi orizontal.

Înotară şi, la un moment dat, lanternele iluminară o încăpere mare. Andy le făcu semn în sus: se vedea suprafața apei.

— Isuse! exclamă Giuseppe când scoase capul din apă. Credeam că nu mai ajungem.

— N-am ajuns încă nicăieri, se strâmbă Mart şi pufni, privind de jur-împrejur în căutarea galeriei care ducea către încăperi. Nici nu mai ştiu cum dracu' vine toată chestia asta…

Louis întinse mâna către o alveolă ce ieşea din apă pe jumătate. Zgomotul unui nou şir de explozii se rostogoli prin grosimea pereților de piatră, obligându-i să răcnească ca să se audă între ei.

— Louis! Eşti point man! stabili Mart. Se întoarse spre Igor şi-i arătă LB-ul. Îl desfaci! Avem de mers o grămadă prin culoarul ăsta şi o să ne fie mai uşor cu barca!

Igor se execută, în timp ce Louis se apropia de alveolă, iluminând-o.

Şi în acel moment, vacarmul încetă brusc, ca şi cum cineva le-ar fi vârât tuturor dopuri de ceară în urechi. Mai simțeau doar cum le pulsează timpanele. Abia când au pornit prin galerie, au început să audă din nou clipocitul apei care şiroia.

Vladimir se opri din scris după primele explozii. Câteva clipe, privi la lampa din tavan care se clătina uşor ca în timpul unui cutremur. Prinsese aşa ceva la Taşkent, cu un an în urmă. Niciodată nu fusese la fel de înfricoşat ca atunci. Era la o masă festivă, cu întregul comandament militar al regiunii şi primul lucru pe care îl făcuse fusese să se ridice în picioare.

Când apucă să înregistreze ce făceau ceilalți – reflex, unii ofițeri se aruncaseră sub masă, în timp ce alții se uitau

înfricoşați în căutarea unui adăpost, iar alții o luaseră la fugă, pur şi simplu – Vladimir decisese să rămână pe loc. Oricum, n-avea cum să părăsească clădirea şi n-ar fi vrut să fie văzut cumva de cineva cum o ia la fugă.

Aşteptase încheierea cutremurului neclintit, ca şi cum s-ar fi aflat pe o pereche de schiuri ce-l duceau singure pe o pantă extrem de accidentată.

Lampa din tavan se stinse, iar de undeva din profunzimile Pagodei se auzi un bufnet surd, urmat de zgomotul unui şuvoi de apă. Vladimir se îndreptă către telefon şi blestemă în gând ideea pe care o avusese să se lase de fumat. N-avea nici un fel de brichetă la el, aşa că avu nevoie de câteva secunde bune până ce reuşi să formeze, pe pipăite, numărul lui Choi.

Nu-i răspunse nimeni.

Exploziile se auzeau din ce în ce mai puternic, clătinând pereții, iar Vladimir simți un şuvoi de nisip cum i se scurge pe păr. Începu să tuşească şi se apropie de uşă, când auzi vocile unor militari ce alergau pe culoar. Unul dintre ei intră în cameră şi-l lumină cu lanterna.

— *Ta-varişci, paik-diom-mu!*

N-a fost nevoie să zică de două ori. Greierele ieşi pe culoar, înconjurat de vietnamezii ăia micuți. Se întrebă dacă Sh'en reuşise să lanseze rachetele alea, fir-ar ale naibii să fie! Galeria se clătina, iar zgomotul devenise asurzitor.

O luară la fugă pe culoarul care începuse să se umple cu apă. Luminile de avarie de la colțurile galeriei pâlpâiau slab, iar un şir de explozii le făcu să se stingă de tot.

Scârbele! îi trecu lui Vladimir prin cap. B52 însemna zbor la 10 000 de metri înălțime. În URSS, pilotul trebuia să se gândească extrem de atent dacă efectua o astfel de ieşire. În definitiv, avioane spion U2 fuseseră doborâte cu rachete la înălțimi mult mai mari. Aici însă, piloții de pe B52 efectuau un simplu galop de sănătate.

Lui Vladimir i se urcă sângele la cap când văzu cum unul dintre pereți se surpă. O bubuitură făcu să tresară solul sub picioarele lor, iar vietcongii se retraseră instinctiv când un jet de apă țâşni dintr-unul din pereții laterali. Iar zgomotele care

urmară le-au dat tuturor senzația că Pagoda se dezghioacă.

— De ce nu trag şi ai noştri? De ce nu trag odată? scrâşni Vladimir şi regretă că nu urcase mai devreme în sala radarelor.

Nu pentru că i-ar fi fost frică. Dar ar fi vrut să riposteze cumva şi să se asigure că măcar *un* B52 cade după tot ce li se întâmpla aici, jos.

— Nu are ce să se întâmple, tovarăşe colonel! explică Sh'en, răcnind, ca să se poată auzi în vacarmul din sala radarelor. Nu e decât o problemă de câteva secunde. Şi nu ne costă nimic.

Choi se uită către Miah. Ea îi făcu semn că aprobă. Stabiliseră tacit un cod de semnale prin care se consultau când erau şi ceilalți de față. Deşi comuniştii de la Hanoi se lăudau că luptă pentru emanciparea femeilor, pe care le „promovau" pasămite în posturi de răspundere, situația de pe teren era întotdeauna diferită față de ce prevedeau documentele de partid. De când se ştiau vietnamezii, femeile avuseseră un teritoriu specific în care acționau. În nici un caz, nu erau chemate să ia decizii.

— Bine, Sh'en! stabili Choi. Dă-i drumul!

Sh'en ridică telefonul şi formă numărul de la bateria de artilerie.

— Dați-i drumul! Se răsuci către operatorii radar: Cei de sus ne cer coordonatele.

Sergentul din fața ecranului verde dădu scurt din cap. Acum trei luni, când primise, din partea comitetului regional de partid Hanoi, hârtia prin care era solicitat să ia parte la lupta împotriva invadatorului, sergentul în rezervă Van Ngung se frecase la ochi şi stătuse în cumpănă dacă să se ducă sau nu la biroul local al Viet Congului. Poate că cineva îşi bătea joc de el. Sau poate că cineva se juca cu el. Fusese considerat totdeauna drept o persoană nesigură de reprezentanții locali *Lao Dong* şi fusese îndepărtat din sala de studiu, trimis la reeducare. *Lao Dong* avea o grămadă de specialişti în radare, mult mai siguri decât el!

Nu era aşa. Sau, cel puțin, nu aşa considerase colonelul

rus care aterizase la Hanoi.

— Peste zece secunde, la 283 de grade, sub un unghi de 65 de grade!

Sh'en transmise coordonatele.

— Au zis că aşteaptă.

— Fac foarte bine că aşteaptă! zise Van şi se chiorî în ecran. Choi se apropie şi privi şi el peste umărul sergentului. De la bun început îl enervaseră ramele ochelarilor lui Van. Erau înguste şi lucioase, aşa cum mai văzuse Choi doar la un locotenent francez cu care obişnuia să iasă fosta lui logodnică.

Un şir de bubuituri îi făcu pe toţi să se clatine, iar luminile pâlpâiră; ecranul păru că se stinge, culoarea virându-i treptat către verde-închis.

— Doamne! Nu acum! scrâşni Van.

— Întreabă de sus cât mai aşteaptă. Au pus gurile de foc la 283 de grade sub un unghi de 65 de grade, spuse Sh'en.

— Să aştepte! ridică Van glasul, în timp ce cu un creion cerat trase o linie îngustă pe ecran. Spoturile luminoase se apropiau treptat de ea. Lui Van îi trecu prin cap că rachetele SA vor zbura orbeşte până ce vor trece de plafonul jos de nori, plasat între 300 şi 800 de metri, că-şi vor continua traiectoria fără să fie activate preţ de încă 6-7 000 de metri, după care vor înregistra dâra de căldură a B52-urilor.

— Acum! zise el calm, când primul spot atinse urma făcută cu creionul de ceară.

Sh'en retransmise semnalul, iar sala radarelor se zgâlţâi instantaneu în câteva sacade profunde. Abia atunci, Choi îşi dădu seama că din încăpere lipsea colonelul Berzin.

— Hei! se uită el la Miah. Nu trebuia să fie şi Greierele aici?

Bizonul se simţea mai uşor cu patru tone şi jumătate – cel puţin aşa îi plăcea să spună de câte ori ieşea în oraş şi povestea cum decurseseră misiunile sale. Îi mai plăcea să spună că totul mergea atât de uns, încât obişnuia să-şi facă unghiile în timp ce bombardierul descărca dozele – de fapt, sugera *Bizonul*, războiul era o chestie care lui personal i se

întâmpla printre altele. Un fel de accident care revenea periodic în existența lui, împiedicându-l să-şi petreacă tot timpul prin barurile din Saigon, sau în permisiile mai lungi în care dădea fuga până la Bangkok sau Singapore.

Realitatea era însă că, în tot timpul cât Christo deschidea calele, conform indicațiilor primite de la şmecherii ăia inteligenți care calculau pe sub pământ pe undeva, naiba ştie unde, brusc. *Bizonul* începea să transpire, urechile începeau să-i înregistreze totul, iar capul i se umplea de datele pe care şi le transmiteau ca pe nişte răvaşe grăbite Christo şi deştepții ăia de la distanță.

Se mai lăuda că lasă tot timpul să meargă muzica. Aşa făcuse şi acum. Dar nu mai era în stare să spună unde anume rămăsese cu ascultatul, ba, vreme de câteva secunde după ce Christo îl anunța că terminaseră, nici n-o mai auzea. Revenea treptat în spectrul atenției sale, lent, ca un soare la răsărit, ieşind din Marea Chinei de Sud.

— Alvin Lee! Asta asculta! Ideal ar fi fost să reia conversația cu Rick, dar în secundele astea, Rick era încă prea preocupat de bombardamentul lui personal. Nape. Aşa se chema locul de dedesubt, pe care nici unul dintre ei nu-l vedea, o trecătoare sau aşa ceva, în care se afla o grupă SEAL. *Bizonul* ar fi stat de vorbă şi cu Christo, despre muzică, numai că bombardierul lui era complet afon. El asculta dracului numai piese serioase care durau peste 20 de minute şi care făceau parte din muzica simfonică, după cum îl lua Rick la mişto. Se întrebau cu toții cum naiba ajunsese bombardier pe un B52 unul care asculta muzică simfonică şi care se lăudase că fusese de nu ştiu câte ori la Metropolitan?

Bun. Rick terminase şi el. *Bizonul* comută pe fonia interavioane şi lăsă aparatul în voia pilotului automat, care îl ducea undeva spre nord-vest. Alvin Lee încă nu-şi terminase solo-ul demențial de la Radio Bangkok, iar *Bizonul* simțea cum sângele îi pulsează din nou prin venele reci.

— Ce zici? întrebă el.

Rick era şi el din acelaşi aluat. N-ar fi recunoscut nici mort că, o dată cu trecerea timpului, era din ce în ce mai crispat când trecea pe deasupra țintei. Oare *cum* dracu' arăta

pământul după trecerea lor? Pe Rick, în astfel de situații, îl obsedau banii. Uite, chiar şi acum… Jos erau o grămadă de băieți SEAL. Probabil ca fiecare dintre ei, dacă s-ar fi întâlnit într-un bar cu echipajele complete ale celor două superfortărețe zburătoare, i-ar fi snopit în bătaie fără mult efort. Numai că iată, tipii ăştia valabili aveau nevoie de nişte aiuriți ca ei, care pilotau scule de milioane de dolari şi care lansau doze de mii de dolari din cale, ca să iasă din rahat.

Nişte tipi adevărați nu erau în stare să facă prăpădul pe care îl făceau ei, numai pentru că echipamentul lor făcea cel mult 2 000-2 500 de dolari, iar antrenamentul lor, de asemenea, era cu mult mai ieftin.

Problema care îl măcina pe Rick era, în acest caz, *cât costa un om*?

— Hei, Rick, ai amuțit? Ce zici?

Înaintea răspunsului se auzi sunetul chitării lui Alvin Lee, dat mai tare. *Bizonul* se uită pe graficul de zbor. În mă-sa! Ar fi trebuit să întoarcă deja. Chiar vroia să-i spună asta lui Rick când, în sfârşit, se auzi glasul lui:

— Ce zici, *Bizonule*? O să scoatem şi noi din chitară sunete din astea?

— După ce se termină rahatul ăsta… Să avem mai mult timp la dispoziție…

Din carlinga lui Rick se auziră nişte pufnituri umede, ritmice – era felul în care fredona Rick, acompaniindu-l pe Alvin Lee.

— Mda. Să avem mai mult timp la dispoziție… Ce părere ai? schimbă el vorba. Nu ne întoarcem?

— Mergem pe benzina lor, nu pe a noastră! răspunse *Bizonul*, străduindu-se să pară plictisit.

Se pregătea să dea totuşi ordinul de schimbare a cursului dar, chiar atunci, Alvin Lee se lansase în nişte sunete distorsionate care îi făcură pielea de găină. Chiui de bucurie şi-i spuse lui Rick să fie atent la figurile pe care le făcea chitaristul pe griff. S-a gândit că, zece-cinşpe secunde în plus de zbor nu însemnau decât câteva sute de litri de benzină pierdute de USAF, pierdere minoră, dacă te gândeai că misiunea fusese dusă la bun sfârşit.

Ce nu ştia *Bizonul* însă, era că, sincron cu solo-ul de chitară al lui Alvin Lee, şase rachete SA trecuseră de înălțimea de 7 000 de metri, iar capetele lor termosensibile înregistraseră prezența motoarelor încinse ale superfortărețelor. Din acest moment, ar fi putut să dea ordin oricând să se întoarcă: pentru ei, era prea târziu.

Primul lucru pe care l-a simțit Lennox când a ridicat capul dintre brațe, a fost trupul lui Dak Pak – părea o cârpă uriaşă, înfăşurată în jurul unui trunchi azvârlit de explozie deasupra adăpostului. Lennox îl împunse cu pumnul în coaste, dar Dak Pak nu reacționă.

Nici n-avea cum s-o mai facă. Hector se ridică şi el, privind buimac spre Pagodă, iar flăcările ce mistuiau copacii uzi se reflectau pe figura lui uluită. Îi curgea sânge din amândouă urechile. Lennox se întrebă dacă Hector mai auzea ceva, dar până să-l strige ca să verifice chestia asta, şi-a dat seama că nici el nu mai aude nimic.

Limbile de foc ce se ridicau din junglă, iscând turbioane de fum negru ce spiralau în ploaie, ar fi trebuit să se audă cumva. Pocnetele lemnului, vuietul flăcărilor, şi aşa mai departe.

Lennox însă nu mai auzea nimic. Duse mâna la ureche şi simți dârele de sânge.

Frank se târî spre ei şi-şi dădu drumul în adăpost. Lennox îl văzu cum dă din buze, dar nu înregistră nimic. Ridică din umeri şi făcu semn către urechi. Frank înțelese şi tăcu, dar continua să se uite într-o parte şi în alta cu ochii holbați.

Simms se aplecase asupra aparatului de emisie-recepție. Părea să nu fi fost atins, dar asta nu însemna mare lucru. Cum să-l foloseşti dacă erai surd? Anh se ridică în picioare, clătinându-se, fără să mai țină seama de nici o măsură de precauție.

De fapt, în secundele acelea, precauțiile nici nu mai erau necesare. Oricâți vietcongi ar fi pornit din Pagodă în urmărirea lor, probabil că acum erau fărâmițe mici, mici de tot. Şi, împreună cu ei, Hmongii luați prizonieri şi animalele.

Frank simți cum, treptat, învăluit într-un păcănit de fond amestecat cu un țiuit ascuțit, îi revine auzul. Se ridică şi el şi privi către Pagoda Musonului. Oare bombardamentul nu făcuse praf şi stânca, laolaltă cu pădurea din jur?

Nu. Stânca ciudată, de forma unui obuz, rămăsese la locul ei. Dispăruseră în schimb punctele de veghe de pe vârf şi bateria de artilerie antiaeriană, de parcă cineva ar fi trecut cu un şmirghel imens pe deasupra stâncii, ştergând totul de pe suprafața ei.

— Ce facem acum? îl auzi pe Hector strigându-i în ureche.

Frank se uită de jur-împrejur. Zări un vietcong suspendat de un picior într-un fromager despicat în două, de sus până jos. Tipul semăna cu un acrobat de la circ, care se pregătea să se lanseze într-un vârtej amețitor, numai că treaba asta n-avea cum să se mai întâmple. Straniu! Când murise, vietcongul se încleştase cu amândouă mâinile de AK-ul său pe care îl ținea şi acum, atârnând, ca pe o bară acrobatică.

— Aşteptăm! decise Frank şi le făcu semn să ocupe pozițiile de pe creastă.

În timp ce Lennox punea M60-ul pe afet, dinspre Pagodă se auziră nişte pocnete surde.

— Unde naiba sunt tipii ăia care trebuie să ne asigure extracția? întrebă Hector, nervos.

— Pe acolo pe undeva, răspunse Simms, cât se poate de serios, întinzând o mână către est, undeva deasupra Bulevardului Ho Şi Min.

— Ce dracu', Spence? Ți-au făcut ăştia v'o operație şi ți-au pus coaiele la loc? răcni Dick în microfon.

Auzi o tuse încurcată în căşti.

— Sunt controlor de trafic Jaspers. *Emma* Jaspers, sublinie ea. Nu te-a anunțat Au Ngoc că te preia Saigonul?

Dick pufni în râs.

— Slavă Domnului că mi l-au scos pe Spence din căşti! Mă agită teribil vocea lui… În plus, cred că o să-mi dau silința acum, când ştiu că se uită la mine o femeie.

— Splendid, Allien! Splendid! îl luă Emma peste picior. Vezi pe 455! Încearcă să dai de unul Simms, Bob… E radiotelegrafistul băieților de la Nape.

— Simms, spui… Pe 455… Ia să vedem!

Dick baleie scala şi lansă semnalele standard de apropiere pe 455. Nici un răspuns. Mai încercă o dată. Nimic.

— Auzi, Emma? Unde naiba mă trimiteți voi? Mai e careva viu acolo, la Nape?

— Asta ne întrebăm şi noi. Au trecut nişte B52-uri pe deasupra. De atunci, nu mai prindem nimic…

Dick simți cum se înăbuşă.

— Voi mă trimiteți să extrag nişte tipi peste care au dat superfortărețele?

— Exact! De fapt, chiar ei le-au chemat!

— Ah…, făcu Allien, interzis, şi se uită în bord. Zise, mai mult ca să se afle în treabă: În trei minute o să fiu şi eu peste ei…

— Nu vezi nimic? Chiar în fața ta… la ora 8…

— Plafonul de nori e foarte jos, răspunse Dick după câteva secunde. Nu văd nimic.

Nu primi nici un răspuns. Din căşti se auzea o hărmălaie din ce în ce mai nervoasă. Vocea unui tip domina tărăboiul, iar alte voci, defensive, tot repetau: „Dar era un lucru ştiut… era ştiut… Pentru asta s-au dus focile acolo…”

— Hei! De mine ați uitat? răcni Dick în microfon, simțind deja că cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă după ce bombardase nodul feroviar, ar fi fost să-şi scoată căştile şi să dea nişte şurubelnițe prin instalația radio, astfel încât să nu-l mai fi contactat nimeni. Era sigur că situația se împuțea.

— Allien? vocea Emmei coborâse cu o octavă, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l invite în aşternutul ei.

— Care e treaba, Emma?

— Mă tem că trebuie să-ți dau veşti proaste… Făcu o pauză, dar Dick n-o ajută în nici un fel; tăcea mâlc. Tipii de acolo de la Nape, vietcongii… eh, au rachete SA în dotare şi ne-au doborât cele două B-uri exact… Emma răsuflă adânc şi reluă:… Exact acum cinşpe secunde. Asta e, Allien!

— Asta e, Emma! o îngână el. La tine cum e? E cald, bine? E linişte? Băieții te aşteaptă cu vreo cafea pe culoar, ceva? se ambală Dick.

— Nu face lucrurile mai rele decât sunt deja! i-o reteză Emma şi dădu mai tare volumul, iar în căştile lui Dick se auzi cât se poate de clar scandalul de la ea.

— Bine, Emma! zise el şi, deodată, i se păru că norii ce alergau sub el devin uşor mai roşietici.

Mda. Nişte foci de extras dintre vietcongi înarmați cu SA-uri. Două superfortărețe doborâte. Zonă situată teoretic în afara teritoriilor aflate în război. Nişte elicoptere trebuia să vină şi ele de pe undeva ca să-i salte pe tipii de la SEAL.

Iar el, Dick Allien, avea să asigure zona.

— Cred că am ajuns pe țintă, Emma… zise el în microfon.

În căşti se auzi vocea ei gravă: anunța că locotenentul Ugarte ajunsese în zona de extragere. Fără să mai fie atent la palavrele lor, Dick căută iarăşi pe 455. Spre surpriza lui, găsi un emițător deschis din care se auzea sfârâitul unor flăcări şi pocnetele seci ale unor lemne arzând. Pentru o fracțiune de secundă, Ugarte şi-a amintit de prima excursie pe care o făcuse la munte. Dormise atunci într-o cabană, iar tatăl lui făcuse focul în sobă. Pe vremea aia, Dick era tare mic şi nici nu-şi imagina că lemnele ar putea să folosească la aşa ceva.

Îi plăcuse foarte mult mirosul şi zgomotul focului din cămin.

— Îl caut pe unu' Simms! răcni el în microfon. Îi răspunse un păcănit, ca un ritm de *be bop* făcut cu butonul ce deschidea aparatul. Hai că am dat de ei! comută el pe frecvența Saigonului. Coborâm! strigă el spre Wilbur, după care întoarse „bulumacul” pe o aripă.

Mart le făcu semn să aştepte lângă intrarea ce dădea în culoarul din care se auzeau vietnamezii. Se aşezaseră în şir, lipiţi de perete şi trăgeau cu urechea la discuţia agitată. Andreas îşi încordă auzul.

— Tipii spun că s-ar fi putut să tragă cu rachete după B52-uri… şopti el.

— Cum naiba să le atingă, tocmai de aici? întrebă Giuseppe.

— Ar fi putut să le atingă, zise Mart. Voi n-aţi văzut rachete cu cap termic… Le-am văzut în poligon, pe insula Parris. Te rad fără să poţi scăpa… Nişte piloţi ziceau că au găsit o manevră care merge pe zilele însorite, să urci drept spre soare şi pe urmă să opreşti motorul şi să intri în picaj, dar e foarte riscant…

— La întrerupt zgomotul de fiare ruginite ale unui lift care cobora. Scoase capul şi privi de-a lungul galeriei. Abia dacă se vedea ceva. Becurile de avarie răspândeau o lumină vagă, verzuie. Căscă ochii, nevenindu-i să creadă. Printre vietcongii mărunţi, o siluetă înaltă, un tip blond cu ochelari, care se trăsese puţin mai la o parte, privind în sus către casa liftului.

Mart le făcu semn să se apropie.

— E aici! Îl văd! Greierele e aici!

Nu mai era timp de pierdut. Aprinse lanterna şi desenă rapid pe nisipul de pe jos planul galeriei: casa liftului, locul în care se aglomeraseră vietcongii şi poziţia precisă în care se afla colonelul rus. Undeva în faţa lor şi în dreapta se deschidea una dintre încăperile pe care aveau de gând să le scotocească. Giuseppe şi Louis vor face salt înainte până se vor putea adăposti acolo. Mart şi Andy vor rămâne pe loc, iar Igor trebuia s-o ia înapoi, spre galeriile din care veniseră.

— Nu mai ieşim pe sus? întrebă Borjovski.

— Pricepi mai greu, Igor, rânji Louis.

— Tu o să ai grijă de LB şi o să ne acoperi când o să venim cu rusul, pricepi?

Igor dădu din cap că da. Saint Tropez sări primul în

galeria cealaltă, urmat imediat de Giuseppe. Unul dintre vietnamezi îi auzi şi se răsuci brusc. Andy trase, iar congul se învârti în aer ca o sfârlează. Reflex, ceilalți se aruncară la pământ, dar Mart mătură podeaua de nisip cu o rafală. Doi dintre ei ripostară deja, dar Louis şi Giuseppe lansară un snop de gloanțe către capătul culoarului.

Se auzi un bufnet sec şi uşile liftului se deschiseră. Un potop de răcnete în vietnameză umplu labirintul, iar cei mai apropiați de Greiere se şi repeziră să-l acopere şi să se retragă cu el către lift.

Giuseppe se propti cu spatele de perete şi ochi pe îndelete tabloul de comandă din cabina liftului. Zidul de calcar din jurul lui plesni în câteva locuri, însă Giuseppe nu se grăbi. Trase o rafală, iar în lift se aprinse o flamă, urmată brusc de o bufnitură.

Întreg culoarul se cufundă în întuneric.

— Andy! strigă Mart.

— Ştiu! veni răspunsul şi, înainte ca focul ultimei rafale să se stingă, Andreas lansă o rachetă care se înfipse în peretele cabinei de lift. Louis trase iarăşi, iar vietnamezii care încercau să se ducă cu Greiere cu tot către lift plonjară la loc în nisipul de pe jos.

— Vor să-l mişte manual! înțelese Mart şi scoase din rucsac grenadele lacrimogene.

Andy, Louis şi Giuseppe traseră în acelaşi timp, blocând orice reacție a vietnamezilor. Grenadele cafenii plutiră printre pereții înguşti ai galeriei şi aterizară chiar la intrarea în lift. Plesniră ca nişte pungi de plastic pline cu aer pe care le trânteşti de un perete. Mart a pus carabina la ochi şi a preluat tirul. Ceilalți îşi puseră măştile de gaze şi se repeziră târâş de-a lungul galeriei.

Vietcongii tuşeau ca dracu'. Doi dintre ei însă, strănutând şi lăcrimând, se chinuiau să-l tragă pe Vladimir după ei în lift.

Louis se azvârli asupra lor, sărind peste trupurile încovrigate pe jos. Unul dintre vietnamezi încercă să-l izbească în față cu patul puştii, dar era mai mult un gest de formă: abia dacă se mai putea ține pe picioare. Louis îl culcă

jos cu un pumn. Celălalt se forța să armeze carabina şi trase o rafală care nu avea cum să nimerească pe nimeni: nu mai reuşea să ridice țeava în sus.

Louis îl încărcă în spate pe Greiere şi o luă la fugă înapoi. Giuseppe rămăsese ghemuit în fața intrării în galeria secundară, continuând să tragă către lift. De cum Saint Tropez dădu colțul, lansă o grenadă şi traversă dintr-un salt culoarul. Deja, ceilalți se năpusteau în fugă spre LB-ul păzit de Igor.

— Grenadă! anunță Giuseppe, reamintindu-şi reflex de unul dintre obiceiurile de acum mai bine de cincisprezece ani.

Aruncă nu una, ci patru grenade la rând care aterizară printre trupurile ghemuite ale vietcongilor. Trase apoi o rachetă, iluminând liftul şi mai aruncă o grenadă deasupra cabinei, printre cablurile de oțel; apoi se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalți.

— Nu cred că or să vină aşa de curând! le strecură Giuseppe şi sări în barcă.

— N-or să vină prea curând cu liftul! Dar mai au şi alte căi de acces până aici, spuse Mart. Făcu semn lui Louis şi Andreas să înoate pe lângă barcă, apoi se apropie de fața rusului şi-i întinse muştiucul unor butelii cu oxigen. Poftim! O să trebuiască să te obişnuieşti să umbli cu el!

Vladimir se şterse cu mâneca la ochi, neînțelegând ce are de făcut. Apoi Mart repetă gesturile. Ajunseseră deja pe unul dintre culoarele profunde şi, oricum, nu mai vedea nimic. Tipii ăştia aveau legătură cu bombardamentul de mai devreme? Scoase tubul din gură, gata să-i întrebe, dar simți cum tusea îl năpădeşte din nou. Momentan, cei care înotau pe lângă barcă o direcționau către o altă galerie.

— Capul! îl făcu atent Mart şi-l apăsă pe ceafă înainte ca Vladimir să-şi dea seama ce se petrece.

— De unde naiba creşte nivelul apei? întrebă Giuseppe.

— Habar n-am! Trebuia să se oprească de mult…

Se angajară pe culoarul îngust, simțind tavanul la doar câțiva zeci de centimetri deasupra capetelor.

— Or… s-o oprească… cât de curând, spuse Vladimir,

împleticindu-se în cuvinte. Dacă… dacă văd că… că nu ajung eu sus. Or s-o oprească! Pompele! arătă el generic, de jur-împrejur.

— În regulă. Am înțeles, spuse Mart şi se întoarse către Louis. Probabil că o să ne aştepte un tir de artificii spectaculos la ieşirea dinspre râu.

Ajunseră în sala emisferică din care pornea coridorul ce ducea afară. Scoaseră din nou buteliile cu oxigen din rucsacuri şi le puseră pe față; Vladimir se trezi înşfăcat, mânuit ca o minge de rugby încoace şi încolo şi, înainte să-şi dea seama ce se petrece, simți buteliile de oxigen în spate şi tubul în gură. Un blond înalt îi punea vizorul pe ochi, în timp ce tipul care părea şeful lor, unul cu un nas extrem de mare, îi făcea semn să se ia după el.

Vladimir imită gestul pe care îl văzuse la cinematograf când era mic şi se afundă în apă. Cineva îl apucă imediat de braț şi-l conduse către o intrare iluminată de razele lanternelor. Dădu din picioare, lent, aşa cum făceau şi ceilalți, dar simți că aerul care îi intra în plămâni se încingea cu fiecare respirație. Când intrară în culoarul scufundat, Vladimir nu mai rezistă şi dădu să-şi scoată tuburile de aer.

Tipul care îl ținea de mână îl zgâlțâi brusc, dar un altul se apropie de ei şi umblă la unul dintre cadranele fixate de harnaşamente. Pe Vladimir îl cuprinse amețeala şi se lăsă dus mai departe fără să mai mişte. Avea impresia ca cineva îi umple forțat cu pompa fiecare muşchi. Îl traseră pe deasupra unei grămezi de pietre prăvălite din tavan, după care leşină.

Îl trezi un curent de apă rece care părea gata să-l smulgă din mâinile celor care îl țineau. Vladimir se întrebă dacă Sh’en reuşise să doboare *măcar* unul dintre avioanele care îi bombardaseră. Câtă lume murise?

Câtă lume murise pentru ca tipii ăştia care se mişcau prin apă ca la ei acasă să poată pune mâna pe el?

Sunt idioți, îşi spuse. Mă iau pe mine de aici, dar *Lao Dong* o să-l judece, sau o să-l închidă direct pe Choi, dacă nu cumva îl vor împuşca fără nici o formalitate, împreună cu Miah, după care vor face un schimb amabil de scrisori cu Kremlinul şi un alt specialist în rachete o să fie trimis în

locul său.

Îşi revenise de tot şi deschise ochii cât de larg putea. Probabil că se afla în râul care scălda peretele sudic al Pagodei. Era o beznă să-ți bagi degetele în ochi. Simți cum unul dintre indivizi se luptă cu un obiect greu. Barca, se gândi Vladimir. Vor să umfle barca!

Era într-adevăr LB-ul, care se lăbărță ca o meduză lângă ei, ridicându-se automat la suprafață, antrenându-i în mişcarea ei. Greierele simți cum este târât de curent, izbindu-se de trunchiuri de copac şi de crengi ce se răsuceau în volbura râului.

— În barcă! ordonă Năsosul, eliberându-l pe Berzin din harnaşamente.

Brusc însă, o lumină orbitoare îi inundă, venind de undeva de deasupra Pagodei, iar Mart căscă ochii şi se cufundă imediat în curentul mâlos, trăgându-l pe Vladimir după el.

Senzația pe care a avut-o Frank a fost că poarta care dădea spre platforma de pământ din stânga lor a zburat din țâțâni, azvârlită de o explozie.

O grupă de vietcongi s-a năpustit afară şi înainte ca „focile” să apuce să tragă în ei, de undeva din Pagodă s-a deschis un foc infernal.

Plonjară imediat înapoi în adăposturile improvizate. Rafalele de acum erau însă o joacă față de bombardamentul încasat mai devreme. Hector se pregăti să azvârle o grenadă, dar Frank îi puse o mână pe umăr, oprindu-l.

Focul continua, iar din sunetele rafalelor, Frank îşi dădu seama că vietcongii trăgeau în special în *cealaltă* parte a Pagodei.

— Poate că tipii ne cred morți, zise el. Poate că îşi imaginează că B52-urile ne-au făcut una cu pământul împreună cu colegii lor. Simms!

Negrul zâmbi şi alternă de câteva ori clicurile pe 455. Frank ridică privirea încet-încet şi văzu ce se întâmplă în jurul Pagodei. Vietcongii scoseseră dinăuntru câteva reflectoare cu care iluminau râul. În penumbra dintre

resturile fermei şi pereții oblici ai Pagodei, gurile de foc care trăseseră spre ei continuau să înțepe amenințător aerul ploios. De undeva de pe stâncă, un grup de trăgători împroşca râul cu rafale scurte.

— Să vezi că l-au găsit pe Greiere şi au ieşit cu el pe dincolo! zise Frank şi se lăsă să cadă înapoi în adăpost.

— Ce naiba facem? întrebă Lennox.

Frank îl privi lung pe Simms, dar nu mai fu nevoie de nici un cuvânt sau gest. Din receptor se auzi o voce enervată de hispano-american:

— Ce mama naibii faci acolo, Simms? De ce nu răspunzi?

— Ce mama naibii faci acolo, Simms? De ce nu răspunzi?

Dick perforase pătura de nori şi se angajase pe un culoar de zbor ce urmărea aproximativ cursul râului, printre cele două creste.

— Simms s-o fi dus să tragă un pui de somn, se auzi vocea lui August, comandantul escadrilei de HH de la Paravat.

— Dacă e somn, e un somn decisiv! exclamă Dick, apropiindu-se de flăcările ce se ridicau din jungla situată la nord de Pagodă. Isuse! Rămâi dosit August, să marchez zona! Wilbur! Hai să le băgăm lumină!

Dick trase de manşă, iar „bulumacul” îl ascultă, cabrându-se. După ce traversă stratul de nori, în căşti se auzi o nouă voce:

— Sunt Simms, ăla de doarme decisiv! Te-am văzut, tipule. Da' acu' ai dispărut în cer.

— De unde naiba vorbeşti, gagiule?

— Sunt chiar pe creasta de deasupra focului. Cum îți zice?

— Dick Allien Ugarte. Am adus patru râşnițe cu mine ca să vă scot din rahat. Sunteți cu toții?

— Suntem două găşti, Allien! Unii sunt în râu, fir-ar al dracului să fie!

Dick nu-i răspunse imediat. Trecu pe fonia interavioane şi-i transmise lui Wilbur să lanseze paraşutele de iluminare, apoi intră în picaj.

— Mă mai chinui să-i scot p' ăia din baltă, sau s-a ales praful de ei?

— Păi, ținta e acolo, Dick! E chiar în râu…

— O.K.!

Cobora din nou prin plafonul de nori, iar imaginile de dedesubt îi izbiră retina brusc: râul, către sud, Pagoda, sub el, ca un obuz uriaş îndreptat către carlingă, jungla incendiată către nord şi, dincolo de ea, creasta de pe care vorbea Simms.

— Zi ceva, Simms!

— Îndreaptă avionu' ăla că o să pici în bot!

Dick trase o rachetă care se pierdu sfârâind umed undeva pe creastă. Wilbur îl imită imediat, apoi cei doi îndreptară aparatele, despărțindu-se în evantai de-o parte şi de alta a cursului râului.

— Nu ne-ai nimerit, Allien! strigă Simms. Rachetele ți-au căzut la vreo sută de iarzi în dreapta mea!

— În regulă. De pe linia pe care sunteți, coborâți de cealaltă parte a muntelui cam cincizeci de picioare şi nu mişcați! Comută pe fonia interavioane: Tu ai auzit, August?

— Te-am auzit, Dick. Trimit o râşniță să-i salte.

— Perfect. Vezi, nu care cumva să treci pe deasupra crestei că tipii ăia galbeni au rachete termoghidate şi prafu' se alege de voi!

— Mersi de sfat. Vezi ce faci *tu*!

Dick o luase înspre Bulevardul Ho Şi Min, în avalul râului. Dacă avea s-o țină aşa, o să ajungă încă o dată în Vietnamul de Nord în noaptea asta. Trase de manşă şi întoarse avionul pe spate, ca la demonstrație, şi o luă în susul râului, examinând sectorul prin plexiglasul carlingii. Brusc, o rachetă țâşni de undeva de pe malul opus Pagodei. Un verde-electric. Inconfundabil pentru cei care efectuau extrageri de personal.

— Mă auzi, August?

— Cinci pe cinci, Allien.

— Am depistat şi pachetu' al doilea. O să-l marchez imediat. Wilbur! Ne întâlnim în stratosferă!

Ridică din nou „bulumacul", chiar în clipa în care o

baterie AA începu să-l urmărească cu foc dens de undeva de lângă Pagodă. Brusc văzduhul ploios se inflamă: paraşutele de care erau suspendate bastoanele luminescente lansate de Dick şi Wilbur ajunseseră deasupra Pagodei şi se deschiseseră.

Se vedea totul ca în palmă. Pentru doar câteva secunde, doar. Dick traversă din nou norii, cufundându-se în beznă.

— Ai dat peste amândouă grupurile? se auzi vocea Emmei în căşti.

— Am dat peste amândouă grupurile. Dar locul e plin de vietcongi. Şi, dacă mai au şi rachetele alea nenorocite, treaba se împute şi mai şi…

— Te descurci tu, Allien!

Mda. Mă descurc eu, mă descurc. Grupele noastre le-am văzut. Care o fi treaba cu gălbejiții? se întrebă Allien.

Îndreptă avionul şi se apropie razant de pătura de nori. O să treacă pe deasupra Pagodei şi o să lanseze un nou vraf de bastoane luminescente, în timp ce Wilbur o să aştepte câteva secunde, înainte să facă şi el o trecere. Trebuia să vadă odată pentru totdeauna cu câte grupe de vietcongi aveau de-a face.

— De apărut, au apărut, comentă Mart. Să vedem acum cum or să ne scoată din rahat.

Ajunseseră pe malul opus Pagodei, iluminate acum mai tare decât un supermarket în seara de Crăciun. Îl traseră pe Vladimir pe uscat, după care Mart le dădu pozițiile defensive. Unul dintre avioane tocmai trecuse pe deasupra lor, apoi dispăruse dincolo de nori.

— Vietcongii! Se apropie de râu! spuse Giuseppe şi întinse mâna către celălalt mal.

— Să intrăm în pădure…

— Sunt mulți. N-avem cum să fugim de ei, remarcă Andreas. Cel mai bine ar fi să lansăm barca la apă şi să ne lăsăm duşi de curent. De pe uscat, n-au cum să meargă la fel de repede ca noi.

— Ne ducem direct către Bulevard, obiectă Igor.

Mart se încruntă, pufni de vreo două ori şi dădu din cap:

— Andy are dreptate. Singura soluție e râul. O să

îndreptăm elicopterele după noi cu rachete. Hai, acum!

Se apropiară de țărm în dreptul unor tufe dese şi a unui soi de copac asemănător salciei, care cobora mult deasupra apei. Vietcongii se auzeau din ce în ce mai puternic de pe celălalt mal, iar Louis remarcă point man-ul lor prin frunzişul bogat şi umed. Se afla pe undeva pe la jumătatea distanței dintre platforma de pământ şi țărm.

— Pilotul ăla e idiot! scrâşni Giuseppe când se aprinseră bastoanele luminescente suspendate de paraşute. Se vede naibii totul ca-n palmă! Cum naiba mai ieşim pe râu?

Motoarele avionului se auziră vuind de undeva dindărătul Pagodei, apoi ecourile izbiră pereții văii, iar grupa lui Mart se aruncă la pământ ca şi cum s-ar fi aşteptat la o prăbuşire chiar în apropierea lor. Rafalele țâşniră din aparat măturând malul opus pe o lungime mai mare decât a unui stadion de fotbal. La numai câteva secunde, cel de-al doilea avion se prăvăli în picaj dintre nori şi redresă aproape la rasul apei. Tunurile Gatling de bord bubuiră ritmic săpând un siaj de foc de-a curmezişul junglei, până sub Pagodă.

— Acum! strigă Mart şi lansară barca la apă.

Louis îl săltă pe colonelul rus şi-i dădu un brânci până în LB. Giuseppe şi Andreas săriră în apă şi se agățară de coarda de plastic prinsă de marginea bordajului. Câteva focuri răzlețe se auziră de pe malul opus; gheizere de apă mâloasă izbucniră de pe suprafața apei. Igor răspunse imediat, dar un glonț îl lovi în umăr, făcându-l să tresară ca trezit din somn.

Au vâslit către mijlocul râului, unde curentul era mai puternic, şi prinseră viteză. Mart puse carabina la ochi şi lansă îndărăt câteva rafale scurte.

— Aruncă naibii o rachetă! se auzi vocea lui Giuseppe, din apă. Ne ducem drept spre Bulevard…

Chiar atunci, un nou set de rafale izbucni de undeva din junglă, numai că cei care trăgeau erau prea departe, gloanțele lor sfârtecând suprafața apei cu mult în spatele bărcii. Mart trase aer adânc în piept. Deja barca depăşise zona pe care pilotul aparatului o iluminase atât de intens, iar micul lor grup dispărea la adăpostul întunericului.

— Trage odată, Mart!

Racheta țâşni în ploaie sfârâind şi se stinse după primii iarzi. Greierele se apropie de Mart şi întinse mâna către celelalte rezerve de rachete luminescente.

— Apa! Ți le-a terminat!

Lui Borjovski i s-a părut că Vladimir zâmbise.

— Hei, *tavarişci*!

— Apa! Sacul rachetelor n-a fost etanş, explică Greierele. N-aveți trasoare?

Mart îl privi dintr-o parte. Tipul ăsta îşi bătea joc de ei, sau ce? Împins de un imbold inexplicabil, schimbă sectorul din M16 cu unul ce conținea trasoare, după care îl întinse colonelului:

— Indică tu poziția!

— Hei! Ce naiba faci, Mart? răcni Louis.

Colonelul Berzin privea la Mart, mai nedumerit decât toți. Apoi, luă carabina din mâna locotenentului, o îndreptă în înalt şi trase o rafală care se pierdu în perdelele de apă. Două rachete verzi zburară aproape instantaneu prin perdeaua noroasă, semn că piloții de pe F-104 înregistraseră semnalul.

— Perfect! O să tragem din minut în minut. Tipii or să-şi dea seama că mergem în aval...

Berzin zâmbi amar şi spuse:

— Am făcut chestia asta pentru că sunt rațional. Deocamdată, n-am cum să scap cu viață decât alături de voi...

— În regulă, dom' colonel... eşti un tip simpatic, zise Igor şi-i făcu cu ochiul. Ce mai e pe acasă?

Greierele se încruntă, neînțelegând. Peste râu se lăsase o linişte nefirească; doar vuietul avioanelor se auzea de undeva din spatele crestei, amestecându-se discret cu clipocitul apei.

— Acasă? întrebă Berzin.

— *Slava Krasnaia Armîi! Slava Brejneva!* Greierele făcu ochii mari, crezând că Igor îşi bate joc de el. *Stolko stoi Kaşbeka*?

— *Gdetî ji vioş?*

— Kiev! Am fost atlet la Spartak Kiev...

— Hei! Lăsați-o baltă! îi repezi Giuseppe. Vă bag în mă-sa! Nu 'nțeleg nimic. Te bag...

N-a mai apucat să termine fraza. De undeva din aval, de pe țărm, un şir de rafale percută aerul, plesnind barca. Se auzi un strigăt. Giuseppe se apucă strâns de coarda de pe marginea bărcii şi un jet de sânge împroşcă bordajul de cauciuc al LB-ului. Lui Mart îi fu de-ajuns o privire ca să-şi dea seama că glonțul îl plesnise pe Galba în maxilar.

— Saltă-l şi hai pe mal! strigă el.

Berzin se aplecă primul şi, împreună cu Louis, îl trase pe Giuseppe în barcă, în timp ce Mart, Andreas şi Igor îndreptau LB-ul către țărm, sub o ploaie de gloanțe. Ambarcația se izbi de un trunchi prăvălit în apă, se răsuci şi dispăru sub o perdea de frunze late, cu margini tăioase. Berzin tresări şi îşi privi antebrațul: una dintre frunze îi despicase pielea pe o lungime de câțiva centimetri, ca şi cum cineva l-ar fi tăiat cu o lamă de brici.

Se auzi bufnetul surd al unui mortier.

— Isuse! Nu ne lasă să respirăm! strigă Louis în timp ce sărea pe mal şi lega barca de cel mai apropiat copac.

— Plonjăm! răcni Mart şi-l trase pe Berzin de mână. Tropăiră prin apa care le ajungea până la jumătatea coapselor şi se azvârliră în mâl în acelaşi moment în care, undeva în stânga lor, o deflagrație umedă reteză o tufă de ferigi.

— Paştele mă-sii! exclamă Louis, clătinând din cap ca şi cum i-ar fi intrat apă în urechi.

— Ce-i? întrebă Andreas, nedumerit.

Louis continuă să clatine din cap. Duse mâna la tâmplă şi păru să se scarpine, după care întinse palma deschisă către ceilalți. Ținea în mână un fragment de metal.

— Mai bine ați purta căşti, remarcă Berzin, dar nu-l băgă nimeni în seamă. Louis strigă scurt şi întinse brațul către un pâlc de manghieri aglomerați pe celălalt țărm.

— Vietcongii! anunță el scurt.

Dintre copacii de deasupra manghierilor se văzură câteva lumini pâlpâitoare care se stinseră la fel de repede cum apăruseră. Dinspre Pagodă se auziră ordine strigate scurt; un set de semnale luminoase traversă pădurea, iar din față, cineva aprinse o lanternă de trei ori la rând.

— Sunt pe noi, constată Andreas calm. Îi aşteptăm pe mal sau ne retragem?

Mart îl apucă pe Berzin de umăr şi-i făcu semn cu bărbia lui Giuseppe. Apucase să-şi desfacă trusa de prim ajutor şi-şi trecuse o faşă pe sub bărbie, înnodând-o în spatele cefei, iar Louis i-o vopsea acum cu vacs cafeniu. Nu era sănătos să te plimbi noaptea prin junglă cu petice albe pe tine, mai ales pe cap.

— O să ne retragem, spuse Mart într-un târziu. Nu mai mult de patruzeci-cincizeci de picioare. Lăsăm mine Claymore pe loc. Giuseppe! Te duci cu Greierele cât mai departe de circul ăsta. Ne acoperi.

Giuseppe dădu din cap şi-l luă pe Berzin de cot. Scotoci prin lada cu armament a LB-ului şi scoase dinăuntru un lansator de grenade uşor, după care dispăru în pădure.

— Evantai! mai spuse Mart, şi se răspândiră cu toții în frunzişul des.

Chiar atunci, o salvă răpăitoare incendie țărmul opus, iar crengile şi frunzele din jur prinseră să se scuture, ca izbite de grindină.

— Am probleme jos, August! răcni Dick în microfon. A mai apărut o grupă de gălbejiți. N-o să faci față de unul singur ca să scoți pachetul.

— Ai idee câți sunt?

— Două grupe. Unii vin dinspre Pagodă, ăilalți, dinspre Bulevard. Deocamdată trag de pe un țărm pe altul.

— Tu n-ai cum să-i ții în loc?

— Râul e prea îngust. Între două treceri de-ale mele şi de-ale lui Wilbur, tipii pot să treacă apa…

— Bun! Am să chem Paravat! Ne trebuie cel puțin două elicoptere de asalt.

Dick Allien Ugarte închise microfonul şi se ridică şi mai sus. Era sigur că nu va trece mult şi Emma aia de la Saigon o să înceapă să-l ia la întrebări. Aruncă o privire prin fereastra carlingii. Sub el, norii erau portocalii.

— Allien? răsună în căşti vocea languroasă.

— Ce mai faci, Emma?

— Tocmai beau un ceai chinezesc. Îți place ceaiul chinezesc?

— N-am încercat niciodată. Am auzit că face rău la stomac.

— Ahh, face rău la stomac, exclamă ea surprinsă. Care mai e treaba? August a scos ceva de acolo?

— Are două elicoptere pe creastă, în spatele Pagodei. Ăia de acolo or să se scoată. Problema e cu cei de-au luat-o în jos pe râu. Au o grămadă de vietnamezi în curul lor…

— De ce *dracu'* i-a scos August mai întâi p' ăia de pe creastă? strigă ea, iar Dick se întrebă dacă nu cumva controlorii de trafic erau selecționați pe baza unui indice de înălțime a sunetului. Emma devenise la fel de stridentă ca Spence.

— Ştii ceva, Emma? De ce nu-ți muți fundul ăla țapăn încoa' ca să stabileşti tu pe cine e mai bine să extragem şi cum?

În căşti se auzi un sughiț. Dick alese să perforeze stratul de nori la câteva mile vest de Pagodă, deasupra râului. Aşa, o să aibă timp să-şi facă o idee de ansamblu asupra situației.

— Mă vezi, Wilbur?

— Te văd. Allien!

— Defilăm puțin, eşti de acord?

— Cum zici tu, Allien. Ce facem cu SA-urile?

— N-au de unde să le lanseze decât de la bateria din spatele Pagodei. Eu o să las o încărcătură de „fusuri" începând cu bateria, iar tu o să-i dai drumul ceva mai jos, aproape de țărm, să-i ținem în loc pe deştepții ăia până ce vin elicopterele lui August.

— Roger!

— Bun. Coborâm, Wilbur!

Trase de manşă şi întoarse aparatul către Pagodă. Norii se dizolvară în fața plexiglasului ca un morman de vată sfâşiindu-se, iar crestele au părut că-l primesc în coborârea oblică precum o pistă de bob.

În față, Pagoda era încă iluminată de paraşutele luminescente pe care le lansase. În spatele ei, bateria trăgea foc după foc către creasta de pe care emitea Simms. Undeva

în spatele crestei, se vedeau luminile de poziție ale elicopterelor lui August. Dincolo de jungla incendiată, flăcările de la gura țevilor se aprindeau după un tipar aleatoriu, ca blițurile de pe un stadion. Vizavi, focuri răzlețe, trase de cei care aveau pachetul ăla nenorocit. Un rus amețit, din câte înțelesese Dick. Ce naiba căuta un rus în Laos?

— Simms! strigă în microfon. Vezi că vin să te extragă băieții lui August!

— Să vină odată! Nici vietcongii nu mai au mult şi ajung pe creastă.

— Eh, mai vedem noi!

Deja ajunsese la câteva sute de iarzi de vârful Pagodei. Mai aşteptă câteva clipe şi deschise calele. Fusurile căzură, rostogolindu-se, ca nişte popice, iar Dick profită ca să vireze brusc către albia râului. Deflagrațiile ce izbucniră în spate iluminară întreaga vale. Allien trase de manşă şi ridică „bulumacul” drept în sus. Brusc, se trezi în mijlocul unei jerbe de trasoare care dispărură în scurt timp. Wilbur largase şi el fusurile care făceau prăpăd în junglă şi acum se ridica în urma lui.

— Allien? Sunt August! Elicopterele de asalt sunt aici în cinci minute. Crezi că-i ținem pe loc pe vietcongi?

— Dracu’ ştie! Stai să-i marchez!

Ajunsese iarăşi deasupra norilor şi se pregătea să revină în picaj când, în căşti se auzi vocea lui Simins:

— Isuse, Allien! Nu mai vedem nimic! Cu ce dracu’ ai dat?

— E insecticid, Simms! N-ai auzit până acum că vietcongii ăştia sunt un fel de gândaci?

— E un insecticid prost, Allien. Tipii ne-au reperat şi trag acum după noi.

— O să vă ajute August… August? Ai auzit?

— Am două HH-uri care vin pe ei. Mai fă o trecere pe deasupra lor!

— Să marchez grupele de pe mal şi după aia vin să te ajut… Simms!

— Da, Allien! Băgați cărbuni că avem o grupă de vietcongi în coasta dreaptă.

— Coboară creasta, Simms! Am nevoie de loc ca să mă mişc.

De data asta începu picajul. Nimeri deasupra grupelor de vietcongi răzleţite în pădure şi trase câteva rachete fumigene care brăzdară solul. Redresă în ultima clipă, arzând cu jetul reactoarelor coroanele arborilor, şi se întoarse către creasta de pe care Simms, dacă fusese băiat deştept, o luase la fugă în vale.

— Un spray şi pentru domnii! îi spuse lui Wilbur şi deschise focul cu tunurile Gatling, brăzdând pădurea. Ultimele proiectile trecură pe deasupra muntelui, pierzându-se printre elicopterele lui August care aşteptau precum viespile.

— Eşti idiot? Eşti idiot, Allien? răcni August în căşti. Îmi dobori aparatele!

— Nu-ți dobor nimic! Scoate-i p' ăia de jos acu', cât mai ai timp! lansă el şi făcu o voltă pe deasupra pădurii.

— Suntem Paravat! răsunară căştile lui Dick. Cinci elicoptete de asalt vin spre voi. Aud că vietcongii au SA-uri termice. Dă-mi un traseu de evitare!

— Ți-l dă August! Numa' că, vezi tu, râşnițele tale o să trebuiască să stea ceva timp în bătaia rachetelor… Aici numa' bătrânu' Allien o să te poată ajuta…

Deja urca în spirale prin vâltoarea norilor. Jerbe de flăcări iluminară cerul. Erau tunurile de pe HH-uri. În căşti se auzi şi vocea lui Simms:

— Ieşim, Allien! Da' scoate-l naibii şi pe Mart din căcat!

Duncan Ellison era şeful escadrei de elicoptere de asalt. Regulamentele prevedeau să nu fumezi în timpul misiunii. Cu toate astea, valoarea lui Duncan fusese verificată de atâtea ori – doborâse chiar şi un MIG, în timp ce pândea într-o văioagă de pe lângă Hap Suien, iar lumea spunea că totul decursese ca la o şedință de tir, la proba de talere aruncate din şanț, încât primise acordul *oficial* să-şi monteze o scrumieră în bord, chiar sub ecranul radarelor.

Duncan Ellison era un tip deosebit de stilat. Nu se îmbăta decât cu un anume tip de gin, extrem de rar în

Vietnam, marca *Blackbear*, chestie care ajunsese să-i provoace crize de nervi periodice. Pentru că, aceluiaşi Duncan îi plăcea teribil de mult să se îmbete, dar îi era pur şi simplu imposibil să dea pe gât mai mult de două pahare de orice altceva. Colegii încercaseră cu coniac franțuzesc, cu whisky de proveniență cert scoțiană şi cu votcă rusească pură, însă nu era nimic de făcut. „Îmi stă aici!” replica Duncan de fiecare dată şi făcea un semn în jurul beregatei.

— Deci, răspunse el Emmei, e vorba de şase inşi. Cinci americani şi un rus. Înțeleg că de americani vă doare în cot. Dacă aş ieşi doar cu rusul de acolo, voi v-ați declara satisfăcuți.

— Nu e decât un american printre ei. Locotenent Mart Myers.

— Bun. Deci, dacă-i scot pe Myers şi pe rus, totul e-n regulă, da? Făcu o pauză şi-şi mută țigara dintr-un colț al gurii în celălalt. Şi restul, din ce armată fac parte?

Emma nu răspunse imediat. Şoptea ceva, grăbită. Apoi, se auzi vocea unui bărbat:

— Căpitan Ellison! Ai toate datele problemei. Ai mai făcut misiuni de extracție?

Ellison îi făcu cu ochiul copilotului.

— Ah, nu, domnule general, sau mareşal, sau colonel, sau ce naiba grade oți purta dumneavoastră acolo, la Saigon. Eu nici nu sunt pilot pe elicopter de asalt! E la mişto totul! Acolo, la Paravat, ne jucăm de-a zborurile de asalt… Cică ajută la potolirea stresului!

— Căpitan Ellison! răsună vocea, uşor scrâşnită.

— La telefon! răspunse Duncan şi închise căştile, nu înainte de a răcni la radiotelegrafist în gura mare, astfel încât să fie auzit de cei de la Saigon: Vezi că s-au băgat nu-ş’ ce idioți pe fir! Schimbă programul!

Zburau paralel cu o culme molcomă şi, din ce le transmiteau navigatorul, August şi Dick Allien, în mai puțin de două minute vor ajunge *pe* Pagodă. Ce prostie era cu chestia asta? Din şase inşi, dintre care unul era un prizonier rus, ridicat de pe un teritoriu nebeligerant, doar unul era american?

— Vreau să vorbesc cu August! spuse Duncan.

Radiotelegrafistul lui stabili legătura şi în căşti se auzi zgomotul sacadat, bass, al rotoarelor grele, specifice HH-urilor.

— Ce vrei. Duncan?

— Ascultă, August! Mă trimiți într-un viespar plin cu rachete sol-aer! Mă scoți de la o partidă de *mah-jong* în care în sfârşit îl pârleam şi eu o dată pe Cheng! Mă pui să zbor pe o vreme împuțită! *De ce naibii nu-mi explici atunci şi ce dracu' se întâmplă*? Cine sunt tipii pe care trebuie să-i extrag eu şi de ce nu-i extragi tu?

— O să-i extragem amândoi, Duncan!

— Cine sunt tipii?

— Radistul lor, unul Simms, îmi spune că e vorba de un francez, un rus, un italian şi un neamț... De altfel, şi eu am un mexican în elicopter... Un mexican şi o femeie din tribul Hmong.

— De rus ştiam, spuse Duncan, dar nu apucă să continue.

— Nu vorbeam de rusul care e în mâinile noastre. Vorbeam de un rus care poartă uniforma SEAL.

— Ah! exclamă Duncan şi ridică sprâncenele. Şi toată povestea asta are loc în jurul unei stânci denumite Pagoda Musonului, în Laos. O femeie Hmong, spuneai?

— Da. Una cu dinții piliți. N-are decât un fel de şort pe ea. Umflată ca un dovleac.

— Ah! Pagoda Musonului... repetă Duncan, din ce în ce mai mirat. August! Mă iei în balon, sau ce naiba?

— Simms mi-a spus o poveste despre Pagoda asta... O chestie cu homosexuali care au trăit acu' vreo mie de ani şi care...

— În regulă, August! În regulă! se enervă Duncan. Dă-mi reperele şi hai să terminăm circul ăsta odată! Chen mi-a promis că dacă-i iau partida se face luntre şi punte ca să-mi facă rost de o sticlă de *Blackbear*...

— Vor să treacă râul! şopti Andreas.

Mart dădu din cap. Îi vedea cum intră în apă, unul câte

unul, undeva în amonte. Îi despărțeau mai mult de o sută de iarzi. Cel mai bun ar fi fost acum Lennox, cu mitraliera sa. Igor trase o rafală. Prea scurt însă. Apa râului se ridică într-o perdea efemeră de spumă, iar vietcongii se retraseră înapoi la adăpostul copacilor. Louis deschise şi el focul şi de pe malul celălalt se ridicară strigăte.

— Câțiva vietcongi au luat-o pe dedesubt! anunță Louis. Pe sub apă!

Simțiră un curent de aer pe deasupra capetelor, urmat imediat de un vâjâit grav. Apa din mijlocul râului păru că se înşurubează într-un sorb. Urmă o explozie umedă, iar râul sfârâi câteva secunde la rând ca uleiul pe o plită încinsă.

— Ăsta a fost Giuseppe! remarcă Igor şi puse iar carabina la umăr, trăgând.

Schimbul de focuri se înteți de amândouă părțile. Era una dintre descărcările de care nici o încăierare în junglă părea să nu scape – o furie nestăpânită de a trage, ca şi cum spaima şi aşteptarea ar fi dat pe afară şi nu s-ar fi putut rezolva altfel decât prin rafalele astea interminabile.

Se întrerupseră, ca la un semn, şi unii şi alții. De regulă, cei care profitau de aceste descărcări erau cei mai numeroşi. La adăpostul schimbului furibund de focuri, parte din ei avansau şi ocupau poziții înaintate.

— Minele Claymore sunt plasate?

— Da, răspunse Louis.

— Bun. Ne retragem. Nu mai mult de douăzeci de iarzi. Giuseppe?

Giuseppe dădu din cap. Trecuse câteva fire de sârmă încoace şi încolo, legate de încărcături de plastic. Azvârlise pe o porțiune de teren uscat un pumn de ace în patru vârfuri, o chestie pe care o învățase de la un japonez rămas în Indochina după cel de-al doilea război. Vietcongii umblau sau în picioarele goale, sau în încălțăminte uşoară, cu talpă subțire. Tot secretul era ca vârful acelor să fie cât mai ruginit cu putință. Vietcongii n-avuseseră niciodată suficient ser antitetanic. Era covorul fachirului de care nici trupele americane de uscat nu scăpaseră.

Se auzi tirul mitralierei lui Giuseppe, după care o nouă

grenadă reactivă sfâşie aerul umed, explodând în mijlocul râului.

— Când eram mic, prindeam peşti aşa, zise Igor.

De data asta, de pe celălalt mal focurile se auziră cu mult mai rar, dar cu atât mai precise, obligându-i să se arunce la pământ. Andreas se învârti ca o sfârlează şi se apucă de genunchi cu amândouă mâinile.

Igor se apropie să-l ajute, dar Andy îi făcu semn să stea liniştit şi se ridică, şchiopătând. Pantalonul îi atârna în fâşii mucilaginoase, roşii, pe care Andreas le înfăşură în jurul genunchiului într-un bandaj improvizat.

— Mai coboară ăia cavaleria aeriană, sau nu? întrebă Louis.

— Numai avioanele nu fac față. Nu înțeleg de ce nu coboară şi HH-urile! Mi s-a părut că le aud îndărătul crestei, comentă Mart. Tare bun ar fi fost Simms, dacă era cu noi…

— Nu e vina nimănui… Ar fi trebuit să ne întâlnim cu toții acolo, sus.

— Mda. Numai că n-aveam cum să ajungem acolo. Nu cu rusul în cârca noastră…

— Îl foloseam ca scut uman, remarcă Louis.

Mart se uită în jos, amuzat:

— Scut uman? Decât să ni-l lase în mână, vietcongii l-ar fi împuşcat împreună cu noi… Nu crezi?… Totuşi, nu înțeleg de ce nu coboară HH-urile… Procedura e standard. Avioanele marchează terenul şi îl curăță. Parte din elicoptere sprijină curățarea, iar restul saltă personalul…

— Poate că nu le e clar unde ne aflăm, încercă Andreas o explicație.

— Cred că la ora asta, şi generalul Westmoreland ştie precis locul în care ne aflăm, iar dacă sunt deştepți, reporterii TV ar puțea să ne tragă imagini în direct via satelit… Sunt sigur că s-a întâmplat *altceva*… E ceva ce-i împiedică să coboare.

Chiar atunci, valea se umplu de sacadele ascuțite ale rotoarelor elicopterelor de asalt. Mart dădu să se uite în sus după ele, dar Louis îl făcu atent la viermuiala din râu. Zeci de vietcongi treceau apele învolburate.

— Vezi totul bine, Duncan?

— Da, Allien! Mă simt de parcă mi-ai fi pus mai multe dioptrii, fir-ar al dracului să fie! Ce naiba e jos? Parada de înot de ziua Marinei?

— Ohh! Tipii ăştia sunt rezolvabili! Wilbur! chemă el pe fonia interavioane.

Dick întoarse aparatul pe o aripă şi lansă câteva rachete pe ambele maluri, după care coborî la rasul apei mitraliind din toate cele şase Hotchkiss-uri de sub aripi. Fumigenele lansate cu câteva zeci de secunde în urma se ridicau din junglă, marcând poziția vietcongilor.

Zborul „bulumacilor" provocă o avalanşă de rafale de trasoare care se încrucişară deasupra apei. Dar Duncan apăru cu aparatele sale din spatele unei culmi, ca un vânător care scoate capul cu atenție dindărătul unui adăpost. Rachetele țâşniră din elicoptere ca nişte viespi, împroşcând malul.

— Vreau HH-urile alea pe pachet, August! strigă Dick.

— O.K., Allien!

Elicopterele de asalt se împărțiră în două, măturând cu foc Pagoda şi țărmul, iar Dick mai efectuă o trecere pe deasupra stâncii, împroşcând cu tunurile bateria de artilerie. Toate aparatele trăgeau, iar cele două HH-uri însărcinate să-i salte pe cei şase îşi începură coborârea deasupra junglei printr-o perdea de foc. Câte două scări de pisică se rostogoliră afară din fiecare elicopter de recuperare, iar mitraliorii lor se aplecară în afara sasurilor deschise, adăugând rafale de trasoare în râu. August apăru suspendat la unul dintre sasuri şi puse portavocea la gură:

— Myers! Urci cu rusul! Primii! Ai înțeles? Rusul şi cu tine!

Mart holbă ochii şi se uită la Andreas. Scuipă într-o parte şi-i făcu semn lui Andreas să se cațere pe cea mai apropiată scară de pisică.

— Mart, dar tipu' ăla a zis că... răcni Andreas, abia reuşind să acopere vuietul elicelor care culcau crengile.

— Cine e şeful tău direct, sergent?
— Mart, eu....
— Ai să execuți ordinele mele, sergent! Aşa e regula la foci! Nu ştiu din ce armată vii tu, da' la noi, asta e regula!
Andy se cățără cu agilitate pe scară. O rafală de trasoare îl urmări, dar unul dintre elicopterele de asalt ale lui Duncan schimbă brusc direcția de tir. O jerbă de flăcări se ridică de pe celălalt mal şi rafala se întrerupse.
— Locotenent Myers! Am spus că am nevoie de tine şi de colonelul Berzin! răcni August.
Mart împunse aerul cu degetul mijlociu şi-i făcu semn lui Louis:
— Îl ajuți pe Giuseppe! Igor, te duci la cealaltă scară! Louis, dincolo, la al doilea elicopter! De Greiere mă ocup eu!
August băgă capul înapoi în habitaclu. Dick Allien Ugarte răcnea ca bezmeticul în căşti:
— Coboară mai mult, August! Tipii au timp să-i ia pe băieți la ochi şi să-i dea jos fără multe probleme cât timp se cațără pe scările tale!
Era furios şi țipa de la peste patru sute de metri înălțime, făcând rulouri cu „bulumacul". HH-urile mai coborâră cu lentoare câțiva iarzi, până ce roțile lor părură că se afundă în coroana copacilor, iar scările de pisică dispărură cu totul în frunziş.
De pe Pagodă fulgeră o rachetă care trecu razant la elicea unuia dintre HH-uri.
— Allien! Vreau să-mi cureți jungla din dreapta Pagodei! strigă Duncan. Vreau să pun un aparat acolo ca să-i rad pe ăia care trag de pe stâncă.
— În regulă, Duncan! Hai, Wilbur, că tot noi trebuie să-i scoatem din rahat!
Dick trase de manşă şi coborî pe o aripă, efectuând un arc de cerc grațios printre jerbele de trasoare ce străpungeau aerul de deasupra râului învolburat. În față îi apărură pentru a nu ştiu câta oară copacii sub care se ascunseseră vietnamezii.
— Arde-i! strigă el şi apăsă pe butonul declanşator al rachetelor.

Sh'en dori să se uite afară, dar Choi fu cel care o trase înapoi.

— De ce să nu mai încercăm o dată?

— O s-o facem, spuse Choi şi se uită la resturile a ceea ce odată fusese puterea de foc a Pagodei. Fiare răsucite, chiulase plesnite, ţevi de obuze îndoite. Avea nevoie de un om în stare să tragă cu un lansator antitanc.

Din ăştia avea destui.

— Avionul ăla! arătă Choi „bulumacul" lui Dick. De când a apărut el, s-a ales praful de tot. Pe *ăla* îl vreau.

Militarul dădu din cap şi se apropie de una dintre ambrazurile din vârful Pagodei. Un bătrânel crăcănat de lângă el trase o trapă şi stropii de ploaie îl udară pe faţă. Privi în vizorul lansatorului. Şi pe el se depuseseră stropi de ploaie, dar vietcongul vedea încă bine. Avionul de vânătoare tocmai efectua o voltă, ca o machetă susţinută cu cablu cu care s-ar fi jucat chiar el, trăgătorul. Fixă crucea vizorului pe motorul din dreapta al „bulumacului", aşteptă ca spotul de deasupra să vireze la roşu, rotindu-se din mijloc cu lentoare, fără să scape din ochi aparatul.

— Roşu! îşi spuse vietcongul de unul singur şi apăsă pe trăgaci.

Racheta SA 7 ţâşni pe urmele lui Dick Allien Ugarte, ca un câine credincios.

August debarasă aria de ai fi zis că, înfuriat, are de gând să dea cu HH-urile de pământ. Andreas avea să spună la Quang Ngai că impresia lui a fost că o pală bruscă de vânt luase elicopterele cu ea, repezindu-le către înălţimi.

Pilotul redresă aparatul şi îl lansă la rasul junglei într-un huruit gros.

— Ce dracu' face Duncan? întrebă August.

— Debarasează şi el. Trage ca dementul şi debarasează! răspunse radiotelegrafistul.

Deodată, difuzoarele bubuiră de vocea lui Duncan:

— Dick! Vezi că ai o rachetă în curul tău!

— Am văzut-o, fir-ar ea a dracului!

Se repeziră cu toții către hublouri. Dar nu mai vedeau decât un colț al Pagodei şi flăcările ce mistuiau jungla.

— Wilbur! Crezi că poți s-o nimereşti?

— N-am cum, Allien! Încearcă s-o faci pierdută pe jos!

Asta însemna ca Dick să ia suficientă înălțime, apoi să coboare în picaj până aproape de sol şi să redreseze în ultimul moment. Unii piloți scăpaseră astfel de SA-uri, care îşi continuau cursa datorită inerției şi se înfigeau în pământ.

N-avea timp. Ar fi însemnat în primul rând forțaj ca să câştige înălțime, adică o creştere a indicelui termic care ghida racheta. L-ar fi prins, înainte ca Dick să amorseze picajul.

Elicopterele lui Duncan mai traseră şi ele câteva rafale înainte să dispară îndărătul crestelor de dincolo de Pagodă.

— N-am cu ce să te ajut, Allien! strigă Duncan, retrăgându-şi aparatele la adăpost.

Dick nu răspunse. Puse avionul direct pe flăcările din junglă şi decuplă reactoarele, lăsând aparatul să plutească, asemenea unui proiectil lansat direct în copaci. Câteva gloanțe îl izbiră dintr-o parte şi unul dintre motoare plesni într-un zdrăngănit de tablă, iar cadranele indicatoare de combustibil se aprinseră brusc. Dick forță nota şi coborî manşa, ca şi cum ar fi fost decis să-şi spulbere aparatul de sol.

Se strecură printre limbile de foc ce se ridicau din junglă, trase de manşă şi „bulumacul”, ascultător, câştigă iarăşi înălțime. În față îi apăru panta muntelui. Nu mai avea de ales. Trebuia să pornească odată motoarele dacă vroia să nu se zdrobească de sol.

Cuplă forțajul; F-104 păru că se cabrează ca un cal nărăvaş, agăță cu burta crengile unor palmieri, trecu razant la creastă şi plonjă îndărătul culmii pe care se refugiase grupa lui Simms.

— Te-ai scos, Dick! se auzi strigătul de triumf al lui Wilbur.

— Era şi cazul! Ce-ar fi fost să cad cu numai trei misiuni înainte de plecarea spre casă?

Un fleac binemeritat

În timpul misiunii, în răgazurile dintre acțiuni, fiecare obişnuia să spună ce va face *după*, o dată ajuns înapoi la bază. Igor, de pildă, spunea mereu că o va lua din cârciumă în cârciumă prin tot cartierul rău famat, că o să se facă praf cu băutură, gagice şi prafuri. Mai mult sau mai puțin, era povestea pe care o spuneau toți.

În aceeaşi măsură însă, ştiau că, o dată ajunşi acasă, vor fi treptat cuprinşi de plictiseala de *după*, cea căreia nimeni nu ştia cum să-i facă față.

La debarcarea din elicoptere, la baza din Quang Ngai, se adunase mai multă lume bună decât la recepția de 4 Iulie dată de comandantul garnizoanei la *Petit Bateau*. Singura diferență era că tipii nu erau îmbrăcați la țol festiv. În rest, se vorbea cu voce scăzută, se mergea cu paşi măsurați, iar vechii duşmani de birouri şi servicii erau recunoscuți imediat după zâmbetele subțiri pe care şi le adresau unii altora.

— Mi-e şi milă de bietul Bainbridge, spusese Frank la coborârea din elicopter. Uită-te la el! Zâmbeşte ca la dentist!

Bainbridge încerca să păstreze o atitudine cât mai degajată printre toți civilii ăia care nu obişnuiau să-şi poarte gradele nici măcar la ceremonie. Simms era sigur că, dacă i-ai fi întrebat, toți ți-ar fi spus că-i cheamă John sau Jim şi ți-ar mai fi dat şi nişte cărți de vizită pentru cazul în care aveai nevoie de ei, numai că la telefoanele tipărite pe cartoanele alea n-ar fi răspuns niciodată nimeni.

Personne avansă primul din toată adunarea aceea, ducându-se țintă către colonelul Berzin.

— Colonel Vladimir Borisovici Berzin? îl întrebă el direct.

Rusul zâmbi nesigur şi se uită la Mart. Tot drumul de la Pagodă până aici, la Quang Ngai, stătuse alături de Mart şi-l

ajutase pe Giuseppe: îi dăduseră să bea apă minerală cu ajutorul unui pai. Acum, pe Giuseppe şi pe Louis îi coborau din elicopter pe brancarde, dar nici unul dintre cei adunaţi acolo nu păreau să-i bage în seamă.

Jacques era un tip deosebit de versat şi s-a oprit în ultimul moment din gestul pe care dorea să-l facă: n-a mai întins mâna spre rusul care îl privea inert, cu un surâs mai degrabă rece. De altfel, rusul s-a uitat de jur-împrejur, după care s-a îndreptat, extrem de natural, către Bainbridge, deşi toţi tipii ăia cu rufe călcate aveau tendinţa să-l acopere vederii.

— Colonel Vladimir Borisovici Berzin. Unitatea 2 455, producţie, cunoscută şi sub numele de Pagoda Musonului. Născut în 14 februarie 1932, tovară… Scuzaţi-mă!… Domnule colonel! spuse rusul şi salută.

Bainbridge încremeni şi-i răspunse la salut. Rânji din colţul gurii şi privi dintr-o parte în alta la ceilalţi.

— Sunteţi amabil să mă urmaţi, domnule colonel? îi făcu el semn lui Berzin. Rusul aprobă. Ştiaţi că aţi fost poreclit Greierele?

Berzin râse scurt. Între timp, ceilalţi îşi reveniseră din stupoare şi se apropiaseră de el. Unul dintre tipii ăia la cravată se apropie de Bainbridge şi-i suflă ceva la ureche, dar acesta făcu un gest de lehamite şi îl privi cu atenţie pe Berzin, care se pregătea să-i spună ceva.

— Greierele, da, zise rusul. Cred că din cauza mătăniilor. Vroiam să mă las de fumat. De fapt, am şi reuşit. Dar acum, aş trage o ţigară.

Bainbridge se prefăcu că-l ascultă pe înţolitul stilat de lângă el. Auzindu-l însă pe rus, se grăbi să scoată pachetul de ţigări din huzunar şi să-l servească.

— Aveţi nişte răniţi, domnule colonel! îi atrase el atenţia după ce trase cu nesaţ primul fum.

Bainbridge dădu din cap şi-i arătă cu bărbia către elicoptere. Un al doilea comitet de primire se înfiinţase ad-hoc pe platou; militari, tipi în pijamale ieşiţi din dormitoare, fără să le pese de barosani, iar printre ei, infirmierele şi medicii unităţii.

— Măcar la atâta lucru ne pricepem, domnule colonel, îi explică Bainbridge. Chiar dacă e să moară, oamenii noştri o fac cu asistenţa medicală la capul brancardei.

Personne se apropiase din nou de Berzin. Începu, cu glas cât se poate de sec:

— Cred că o să avem câte ceva de discutat, domnule colonel.

— Numai după ce voi primi permisiunea domnului colonel, spuse Greierele, privind la Bainbridge. Din câte am remarcat, sunt prizonierul dumnealui. Oamenii *lui* sunt cei care m-au capturat.

Jacques zâmbi acru. Stătea faţă în faţă cu un colonel al Armatei Roşii. Un tip care câştiga bine în ţara lui. Dar, în valoare absolută, salariul lui Berzin nu i-ar fi ajuns la Paris nici cât să organizeze o seară pe cinste în Montmartre. Din cauza asta, Berzin era un tip manipulabil. Jacques se ghidase mereu după acest criteriu: un om cu bani puţini are alte sisteme de reper, mult mai permeabile decât ale celor obişnuiţi să învârtă conturi.

— V-au capturat oamenii colonelului Bainbridge, ce-i drept. Numai că, acum trei luni de pildă, Bainbridge habar n-avea de existenţa *lor*. Eu sunt cel care i-am oferit lui Bainbridge personalul care v-a capturat.

— I-aţi oferit, sau i-aţi băgat pe gât? replică Berzin şi o luă pe urmele colonelului fără să-l mai bage în seamă pe Jacques, lăsându-l să reflecteze asupra metodelor care mergeau cu idioţii ăştia din blocul comunist.

Era aiurea s-o iei din local în local şi să bei după ce doctorii spuseseră că, cel puţin pentru câteva săptămâni, unul dintre tovarăşii tăi o să bea doar cu paiul. Se miraseră cu toţii cum de Giuseppe nu leşinase tot drumul de la Nape la Quang: falca îi sângerase înfiorător, fiind ruptă în două locuri. Un chirurg mai şmecher le explicase chiar cum, cu puţină fantezie şi talent operator, ar fi putut să-i lase pe post de molar glonţul care îl plesnise în gură – cică avusese o traiectorie nemaipomenit de bizară după ce îi perforase mandibula, spulberându-i falca şi gingia.

Giuseppe le dăduse însă în scris (nici n-avea cum să vorbească, de altfel) că nu era de acord cu procedura. Simțise tot timpul gustul glonțului în gură, ba chiar nu se putea împiedica să treacă peste el cu limba din când în când. După părerea lui Giuseppe, plumbul ăla nu-i făcea bine deloc.

Cu toate astea, au pornit la chef, însoțiți de binecuvântarea lui Giuseppe. Realitatea este că Igor, trecut prin ciur şi prin dârmon în ce priveşte relația specială a tuturor cu alcoolul, îi montase în perfuzie şi o doză de 200 de mililitri de alcool alb steril, aşa că Giuseppe, într-un fel, putea să spună că ia şi el parte la petrecere.

Înainte de plecare, li se atrăsese atenția de către toți Johnii şi Jimii de la fața locului să nu vorbească în plus în oraş. Pentru mai multă siguranță, le şi puseseră o escortă, pe blat, bineînțeles. Dar băieții au remarcat-o de cum au ajuns în Quang.

Au intrat la *Grota cu Abur*, decişi să nu mai iasă de acolo decât pe tărgile salvării militare.

— Bine-ar fi dacă i-ar învăța Igor pe chelnerii ăştia figura cu alcoolul picurat direct în vene..., comentă Louis, visător.

N-a apucat să viseze prea mult însă. Marge şi Eileen auziseră de reîntoarcerea lor şi se înființară rapid la *Grota cu Abur*.

Au început cu un rând de daiquiriuri ameliorate, iar Nhi Can, la fel ca şi prima oară, a venit să se aşeze la masa lor. Bineînțeles că a ales locul de lângă Louis, deşi acesta mergea de colo-colo şchiopătând, iar Mart s-a ridicat de la masă demonstrativ, făcând pe năzurosul. După cum le spuse Frank însă, după mai mult timp, Mart pur şi simplu n-avea chef să ia parte la tărăboiul care, o ştia cât se poate de clar, plutea în aer.

Hector credea că tărăboiul o să înceapă din cauza celor trimişi să-i escorteze. Tipii habar n-aveau nici măcar să bea. Consumau un fel de lapte, iar Nhi se uita la ei plictisită. Când unul dintre chelneri a venit s-o întrebe cu cât să le încarce nota, Nhi îi spusese că să le dea totul pe de-a moaca. Dacă vroiau cumva şi gagice, poate că ar fi fost bine să se ducă să le caute nişte tipe „sigure” pe care să li le ofere tot pe

gratis.

Şi, în general, dacă aveau chef de orice, cel mai bine era să le dea totul fără să comenteze prea mult.

Scandalul a început pe la miezul nopții. Escorta „focilor” dăduse peste cap ceva mai mult decât dublul dozei toxice şi se apropia rapid de doza letală – un efect mai mult decât scontat când beai cocktailuri pe bază de lapte. Nhi Can a recomandat chelnerilor să-i ia pe tipi şi să-i ducă într-un separeu în care cocktailurile să-şi continue fermentația prin stomacurile lor.

Marge a zis atunci că cel mai bine ar fi fost ca Nhi să se ducă şi ea cu ei, cu escorta adică, deoarece i se părea că vietnameza asta atipică se asorta cel mai bine cu tipii ăia îmbrăcați în costume scrobite.

— Ce-ar fi să ieşiți voi afară din localul *meu*? zise Nhi, liniştită.

Marge îl luă pe Louis de braț şi-i spuse:

— Hai la *Petit Bateau*! Oricum n-am înțeles de ce ai ales să venim în spelunca asta când ne puteam simți mult mai bine dincolo! Aici, pute oricum.

Louis nu mai era în stare să vorbească fluent şi dădu din cap că nu – de fapt, dorea să spună că nu se simte în stare să păşească până la *Petit Bateau*. Genunchiul îi era în piuneze şi, din cauza asta, avea impresia că tot alcoolul băut i se concentrase în el.

— Alcoolul şi sângele! făcu el cu ochiul.

Marge a luat chestia asta drept un afront şi s-a sculat de la masă. Louis a dat s-o rețină, dar s-a împiedicat de scaune şi s-a întins pe jos cât era el de lung. Hector s-a repezit să-l ajute; curând însă, s-a trezit şi el pe podea. Pur şi simplu, avea genunchii de vată.

Escorta n-a înțeles foarte clar ce se petrece şi, ca de fiecare dată în situații de genul ăsta, a considerat că e cazul să intervină. N-aveau cum s-o facă chiar ei, nemijlocit. Nici pe ei nu-i mai țineau genunchii. Aşa că au pus mâna pe talkie-walkie şi au chemat Poliția Militară, spunând că sunt probleme la *Grota cu Abur*.

În local, au intrat concomitent câțiva tipi de la Poliția Militară şi doi civili între două vârste, îmbrăcați în blugi. Igor, care se dusese la toalete să trateze câteva doze mai speciale cu unul dintre dealerii lui Downey, a intrat şi el în acelaşi moment, cu plicurile de *ecstasy* în mână şi, primul lucru pe care l-a văzut, a fost cum tipii în jeanşi şi scrobiții se străduiau să-i ridice de pe jos pe Hector şi Louis, în timp ce Nhi o îmbrâncea pe Marge afară din local.

Problema lui Marge nu-l interesa câtuşi de puțin. Dar nu concepea ca cineva să-i fi culcat camarazii pe jos, aşa că tăbărî asupra scrobiților după ce avu grijă să pună la loc sigur dozele.

Mart încercă să-l oprească, dar Igor îl plesni pe unul dintre cei în blugi fără să mai țină cont de nimic. Celălalt tip în blugi încerca să-i explice ceva, dar Igor (avea s-o spună mai târziu) nu pricepea decât ruseşte când se îmbăta, şi nici pe limba aia nu prea mai era sigur, aşa că l-a plesnit şi pe al doilea individ.

Mart s-a luat cu mâinile de cap, iar polițiştii au intervenit în forță. Andreas, care de regulă nu se băga în chestii din astea, s-a trezit luat pe sus, drept pentru care Lennox şi Simms, care ştiau la ce se înhamă, n-au mai pregetat şi au început şi ei să împartă pumni în dreapta şi în stânga. Marge răcnea că totul se întâmpla din cauza curvei de patroană, drept pentru care Nhi se repezi asupra ei şi începu s-o dea cu capul de cel mai apropiat perete. Eileen crezu că-şi poate ajuta prietena şi tăbărî şi ea asupra vietnamezei, dar Nhi era mult mai experimentată în bătăi pe timp de beție şi o rezolvă şi pe Eileen cât ai clipi din ochi.

Când au venit şi restul jeepurilor Poliției Militare, Igor îşi revenise din pumnii pe care îi încasase şi începuse să priceapă şi limba engleză. Simms nu era nici el foarte treaz, dar reuşi să-i articuleze:

— B… b… boule! Ai dat în colonelul Johnson!

— Mă… mă… cac pe co… pe colonelu' Johnson al tău!

— Nici o problemă! spuse unul dintre sergenții Poliției Militare. O să ai tot timpul. Colonelul Johnson e şeful Poliției Militare din Quang!

— V-ați comportat ca nişte copii, Myers, începu Bainbridge.

Mart ştia că n-are ce să răspundă, aşa că puse capul în pământ. De fapt, nici el nu-şi revenise complet după chef. La intrarea în unitate, se oprise în dreptul unui gard ca să urineze, iar Lennox îl făcuse atent că se apropie două infirmiere. Mart le privise lung, continuând să se uşureze. Se holbă la ele şi-i explică lui Lennox, imperturbabil:

— Nu e nici o problemă. Nu le cunosc.

Intrase la Bainbridge, iar colonelul îl invitase să se aşeze pe fotoliu. Mart se *prăbuşise* în el.

— N-am suflat nici o vorbuliță despre misiune, domnule colonel, spuse el într-un târziu.

— Aaah! Nici nu mi-a fost frică de asta! Oricum, au făcut-o cei din escortă. Ăia care trebuia să vă păzească. De o oră încoace, tot Quang ştie că „focile” au fost în Laos şi au adus un colonel rus cu care trebuie să stea de vorbă barosanii de la Saigon. Tipii n-au rezistat la stresul prin alcool…

Ochii lui Mart se aprinseră.

— Păi atunci?… Nu-i scoatem pe băieți de la rece?

Bainbridge ridică din umeri. Îşi aprinse o țigară. Îşi aminti de discuția cu Jacques Personne, care se încheiase cu mai mult de o jumătate de oră în urmă. Personne îi spusese atunci că o să se lase cu decorații, nu numai cu Purple Heart-urile obişnuite în astfel de ocazii. Permisii. Avansări. Anumiți oameni de la Washington puteau să dea cu pumnul în masă din acest moment.

Chestia asta se lăsa cu chefuri, cu prime şi cu detaşări.

În plus, exista un rus printre ei, un rus la care nu visase nimeni. Din acest moment, totul era ca Bainbridge să ceară ceva. Mă rog, ceva rezonabil. Dorințele lui vor fi satisfăcute fără multă vorbă. Dacă avea chef, putea chiar să ceară să meargă înapoi acasă. Să ceară un birou la Pentagon. O secretară de douăzeci de ani. Fonduri de protocol. Şi multe alte lucruri. Jacques îl asigurase că nu vor fi probleme în acest sens.

— Ştiu că mă consideri un războinic din hârtie, îi

explicase el lui Bainbridge. Dar mă pricep să plătesc. Şi ce-mi pică bine, şi ce-mi pică rău. Acum, mi-a picat bine. Spune ce doreşti, Bainbridge!

Colonelul se strâmbase plictisit. Jacques Personne n-avea cum să-i readucă la viață pe cei 13 militari din subordine care muriseră pe malul râului Yalu, în Corcea, acum atâția amar de ani. Jacques Personne nu putea pricepe că Bainbridge dorise să vină în Vietnam tocmai pentru că se considera vinovat pentru pierderea subordonaților săi, în ciuda faptului că i se explicase de zeci de ori că tranşeea din Coreea n-ar fi putut fi apărată de nimeni şi că fusese o misiune sinucigaşă de la cap la coadă. Era un lucru pe care nu-l comenta nici măcar cu subordonații săi, care nu pricepeau niciodată de ce Bainbridge se băga mereu peste ei, ca un tată paranoic, care nu ştie ce fac copiii lui după ce pleacă seara de acasă.

Cu atât mai puțin avea să discute chestia asta cu Personnne.

— Nu vreau nimic, Jacques. Absolut nimic. Nici măcar n-am putut să mă comport ca un adevărat militar față de Berzin. El *chiar* a crezut că e prizonierul meu. M-a privit tare nedumerit când i-am explicat că trebuie să plece cu tine. Aşa că, nu mai vreau nimic.

Se ridicase în picioare, iar Jacques dăduse din cap.

— Cum vrei. Dar, dacă vreodată ai nevoie de ceva…

— Ştiu. Pot apela la tine, zise el şi privi lung către uşă.

Jacques ieşise, iar Bainbridge se gândise că ceva-ceva tot va trebui să-i ceară. Nu de alta, dar Personne era genul de om care purta ranchiună dacă-i refuzai mâna întinsă. Ceva-ceva tot va trebui să-i ceară… Un fleac, de pildă.

Iar figura cu băieții închişi în beciurile Poliției Militare era chiar un fleac. Nişte oameni de-ai lui chefuiseră cam prea tare. Unul dintre ei îl lovise chiar pe barosanul Poliției Militare, pe colonelul Johnson, iar Bainbridge n-ar fi putut nicicum să-i ceară să-i elibereze, aşa cum o făcea de obicei. Asta însemna batalion disciplinar sau dracu' mai ştie ce pentru Igor.

Pe Bainbridge îl apucă râsul. Ce naiba se putea întâmpla

la un batalion disciplinar, ceva care să fie mai rău decât la o unitate SEAL?

— În regulă, Myers. O să-ți scot oamenii de la rece. Dacă stau să mă gândesc, cel mai bun lucru ar fi să vă acord o permisie la Tokio… Acolo, sigur că n-or să se spargă oalele în capul meu…

42

CHRIS BUSTER MORRIS

VIETNAM, 1967. CÂȚIVA PRIZONIERI DIN LEGIUNEA STRĂINĂ FRANCEZĂ SUNT ELIBERAȚI DE AMERICANI DUPĂ DOISPREZECE ANI DE CHINURI ÎN CUMPLITELE LAGĂRE VIETNAMEZE DIN JUNGLĂ. SUNT CEI MAI ÎNVERȘUNAȚI DUȘMANI AI VIETCONGULUI. SUNT ȘI CEI MAI FERICIȚI OAMENI DE PE PĂMÂNT, DAR NU PENTRU MULTĂ VREME. ELIBERATORII LOR LE VOR DA ARME, MUNIȚIE, ECHIPAMENT, HĂRȚI ȘI ÎI VOR ARUNCA ÎN LUPTĂ, ÎNTR-O MISIUNE DE SACRIFICIU: CAPTURAREA UNUI COLONEL RUS, SPECIALIST ÎN RACHETE SOL-AER, SOSIT ÎN CEL MAI MARE SECRET ÎN REPUBLICA NORD-VIETNAMEZĂ. ÎNFRUNTAREA FINALĂ VA AVEA LOC ÎNTR-O UZINĂ SUBTERANĂ, UN LABIRINT AL MORȚII PE CARE SERVICIILE SECRETE L-AU BOTEZAT... *PAGODA MUSONULUI.*

NEMIRA

ISBN 973-9177-91-3

PREȚ 8824 +
176 T.L. = 9000 LEI